NICK BROOKS

YOUNG ADULT

NOI SUNTEM BĂIEȚII DE LA PROMISE

5:30

Hwo?

Nick Brooks

Noi suntem băieţii de la Promise

Traducere din limba engleză de

Ioana Tătaru

COLECŢIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

SELECŢIA TITLURILOR YOUNG ADULT:

Laura Vladu

EDITURA TREI

2023

Autor: Nick Brooks

Titlul original: Promise Boys

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1973-8
ISBN (EPUB): 978-606-40-2148-9

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:

Oana Duşmănescu

Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Cristina Teodorescu
Lorina Chiţan

Pentru băieţii din Oraşul de Ciocolată[1]

În cei douăzeci şi cinci de ani pe care i-am petrecut la catedră, am observat un fenomen fascinant – că şcolile şi educaţia sunt din ce în ce mai irelevante pentru marile întreprinderi ale planetei. Nimeni nu mai crede că savanţii sunt pregătiţi la orele de ştiinţă, politicienii la orele de educaţie civică sau poeţii la cursurile de limbi străine şi literatură. Adevărul este că şcolile nu ne învaţă, de fapt, decât să respectăm nişte ordine. Acesta este un mare mister pentru mine, deoarece mii de oameni grijulii lucrează în şcoli ca profesori, asistenţi şi administratori, dar logica abstractă a instituţiei copleşeşte contribuţia lor individuală. Deşi profesorii se străduiesc şi lucrează din greu, instituţia este un soi de entitate psihopată – nu are conştiinţă.

Sună un clopoţel şi tânărul aflat în mijlocul compunerii unei poezii trebuie să-şi închidă caietul şi să treacă la o activitate diferită, unde trebuie să memoreze cum omul şi maimuţele au evoluat dintr-un strămoş comun.

John Taylor Gatto –
Why Schools Don't Educate

ŞTIRE DE ULTIMĂ ORĂ:

[1] Este vorba despre Washington DC, supranumit astfel pentru că a devenit primul oraş din SUA cu populaţie predominant de culoare (*N.r.*).

DIRECTOR DE ŞCOALĂ APRECIAT,
UCIS LA 43 DE ANI

Poliţia districtuală investighează o crimă în nord-estul DC. Domnul Kenneth Moore, fondator şi director al şcolii Urban Promise Prep, a fost împuşcat mortal în incinta instituţiei, vineri, 10 octombrie. Era un membru iubit al comunităţii.

Un coleg de serviciu a descoperit cadavrul lui Moore vineri seara devreme şi a sunat la 911.

Când a sosit poliţia, l-a găsit pe Moore cu o singură plagă împuşcată, la tâmplă. A fost declarat mort pe loc.

Detectivii au făcut cercetări pentru a stabili care sunt principalii suspecţi, dar şi motivul. Se pare că au reţinut deja trei elevi pentru interogatoriu.

Oricine are informaţii este rugat să sune la Departamentul de Omucideri al Secţiei de Poliţie a Districtului Columbia la 202-555-4925.

O recompensă de până la 65 000 de dolari este oferită oricui poate furniza informaţii care vor conduce la arestare şi rechizitoriu în acest caz.

PARTEA ÎNTÂI
J.B.

În prezent

Nimeni
Elev la Urban Promise Prep

Se zvoneşte că un elev a adus la şcoală o armă, în ziua crimei. Pe-asta n-ai auzit-o de la mine!

Keyana Glenn
Elevă la liceul Anacostia

Nu putem crede lucrurile pe care le vedem, credem doar lucrurile pe care le simţim. M-am gândit că pot avea încredere în J.B. pentru că simţeam cât de mult mă plăcea. Sau cel puţin mi-am imaginat că aş putea avea încredere, până când mi-a dat ţeapă la o întâlnire. A doua zi după ce ne-am apropiat. Când mi-a spus că ne vedem după şcoală şi că mergem împreună la meci. Că vom *fi împreună*, oficial.

Jura că el e diferit. Nu e ca alţi băieţi. E mai bun decât ei. Şi, în ciuda a ceea ce-mi spunea intuiţia, m-a convins să am încredere în el. Poate încă am? Dar în capul meu este o harababură şi, acum, nu mai ştiu nimic.

Ah, mă simt ca o idioată. Am fost folosită, păcălită. Acum nu mă simt bine *în pielea mea* şi asta nu-i corect. Mă enervez când mă gândesc la asta.

De fiecare dată când închid ochii, revăd noaptea aceea la nesfârşit. Mă văd târându-mă la meci singură, gata să-l înfrunt pe J.B. Dar, când am ajuns, l-am găsit plin tot de sânge.

Am încremenit acolo, în pragul şcolii. Am încremenit amândoi. Tot ce doream să-i strig s-a spulberat, mi-a rămas încremenit pe buze.

Sângele.

Gândurile mi-au luat-o razna. A fost rănit? Ăsta a fost motivul pentru care nu m-a luat cu el, aşa cum spusese că va face? De aceea n-a sunat şi nu mi-a trimis niciun mesaj?

— N-a fost vina mea…, a şoptit el, trăgându-şi sufletul.

Apoi a luat-o la fugă. În mod clar nu era rănit, nu s-ar fi putut mişca atât de repede.

A dispărut în întunericul serii.

Desigur, la acea vreme nu aflasem despre directorul Moore. Toată lumea zice că J.B. l-a ucis pe acel om, dar vreau să spun că o parte din mine nu poate crede asta.

Pe de altă parte, ştiu că l-am văzut pe J.B. plin de sânge peste tot pe cămaşă şi cuvintele lui se învârt necontenit în capul meu. *N-a fost vina mea.*

De fiecare dată când încep să am încredere în cineva, îmi amintesc că, pe-aici, toată lumea e prefăcută. Presupun că nu cunoşti niciodată cu adevărat o persoană.

Sper să mă înşel. Sper că J.B. e nevinovat.

Asistenta Robin
Angajată la Urban Promise Prep

Să nu mă înţelegeţi greşit, îmi place meseria mea. Dar nu pot suferi *locul* acesta.

Când le-am spus prietenilor mei că voi lucra la Urban Promise Prep, toţi m-au avertizat că aici sunt numai bărbaţi, dar m-am gândit că o să mă descurc cu asta. Sunt nevoită să am de-a face cu bărbaţi nesuferiţi douăzeci şi patru de ore pe zi. La fiecare şcoală la care am lucrat, la fiecare drum cu autobuzul, la fiecare plimbare pe stradă, la fiecare drum la băcănie, tot felul de bărbaţi se dau la mine. La Promise Prep de ce ar fi diferit? Corect?

Greşit.

La Urban Promise, m-am simţit incredibil de stânjenită, nelalocul meu, *agitată*; cunoaşteţi sentimentul. Directorul Moore crease acolo o oală care dădea în clocot de atâta masculinitate toxică şi fragilitate masculină. Poate credeţi că vorbesc despre elevi, dar vă înşelaţi. Copiii sunt copii, atât îi duce capul. Adulţii sunt de vină. Profesorii, personalul de pază, conducerea.

Ei încurajau comportamentul nepotrivit. Anul trecut, un băiat a distribuit un filmuleţ indecent, pe care îl făcuse cu o fată, aşa că personalul de pază i-a căutat prin lucruri şi i-a confiscat telefonul. Au făcut ce trebuia. Dar băiatul nu a fost niciodată sancţionat sau suspendat. N-a primit nici măcar o mustrare! Şi, mai grav, i-am văzut pe paznici în cancelarie, înmânându-şi telefonul unul altuia şi uitându-se la film, înainte de a-l şterge. Chicotind pe seama pornografiei infantile, făcând glume despre fetişcana din videoclip. N-au avut nicio ezitare. Nu avea sens să discuţi despre... moralitate când era vorba de femei.

Dar lui Moore nu-i păsa de asta. Atât timp cât băieţii erau disciplinaţi, bărbaţii ăştia în toată firea n-aveau decât să se comporte ca proştii. Ştiţi, Moore părea impecabil în ochii publicului, dar nici el nu era uşă de biserică. Făcea lucruri mărunte, de exemplu, îşi prelungea cam mult îmbrăţişarea sau îmi punea mâna pe mijloc când îmi vorbea, pe hol.

De asemenea, puteţi să spuneţi că sunt caraghioasă sau oricum altfel, dar jur că avea probleme cu alcoolul. Am tratat o mulţime de pacienţi cu astfel de obiceiuri, iar Moore se potrivea profilului. Starea i se schimba chiar şi cu o picătură de alcool. Uneori era fin ca mătasea, fermecător şi sociabil, înţelegător şi drăguţ. Alteori, l-am văzut lovind copii, răstindu-se la profesori, chiar repezindu-l pe decanul Hicks. Şi, în ultimul timp, a fost mai rău decât de obicei.

În orice caz, aş spune că nu cred că e o pierdere chiar atât de mare pe cât zic oamenii.

În ceea ce-i priveşte pe băieţii care sunt interogaţi în legătură cu uciderea sa, eu nu-i cunosc bine, dar l-am văzut pe J.B. în ziua incidentului armat. A venit la mine să-i bandajez mâna. Era zgâriat destul de rău, după ce lovise cu pumnul în ceva.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Îşi ţinea pumnii strânşi, de parcă încerca să-şi înfigă unghiile în carne; ciocolatiul intens al pielii era încondeiat cu sânge.

— Nimic, a mormăit el.

— Nu poate fi „nimic” dacă mâna ta arată aşa.

Am încercat să-i zâmbesc, să-l fac să se simtă mai bine, dat fiind că degetele lui erau atât de zdrobite.

Am făcut tot posibilul să curăţ rana, dar el nu şi-a descleştat pumnul tot timpul în care a stat în cabinet. Pur şi simplu privea în depărtare, cu fălcile încleştate, de parcă abia aştepta să mai facă vreun rău cu pumnul acela sfâşiat.

M-am dus înapoi spre biroul meu, înainte de a-i spune că poate pleca. Am avut, instinctiv, un sentiment ciudat. Nu voiam să mă întorc cu spatele la el. Nu cât timp furia aceea radia din el ca o febră. De parcă s-ar fi putut năpusti din nou, în orice clipă, mâinile lui având nevoie de un sac de box, ceva, orice în care să lovească în acel moment.

Aşa arată o persoană obişnuită cu violenţa. La vârsta asta fragedă? Mă face să mă cutremur.

Deci da. Caut o altă şcoală unde să lucrez.

Becca Buckingham
Elevă la Academia Mercy pentru fete

Bieţii băieţi! Atât de furioşi. Totuşi asta se întâmplă din cauza vieţii pe care o duc, nu? Adică, imaginaţi-vă cum ar fi dacă aţi trăi în sărăcie, dacă aţi fi victimele rasismului şi ale nedreptăţii sistematice. Tot aşa aţi fi şi voi. De aceea aleg eu să dau meditaţii la Promise. Pentru a aduce, cumva, *o diferenţă*. Fiindcă am privilegiul de a fi albă, văd acest lucru ca fiind responsabilitatea mea.

Dar, chiar şi aşa, nu reuşesc să înţeleg de ce l-ar fi ucis pe directorul Moore. Mai ales după tot ce a făcut acesta pentru ei. E pur şi simplu o tragedie.

Se spune că există trei suspecţi. Toată lumea vorbeşte, iar DC este mai mic decât s-ar crede. Vorba merge repede. De fapt, i-am dat meditaţii unuia dintre ei.

Ramón Zambrano.

Ramón este un copil atât de drăguţ. Are ceva… angelic. Îmi place cât de autentic e în privinţa culturii sale. Face… cred că se numesc pahpoose? Chestiile acelea mici din biscuiţi. Am auzit că le găteşte împreună cu bunica lui. Cât de înduioşătoare e faza asta?

M-am străduit mult, încercând să-l fac să vorbească fluent engleza, pentru că asta i-ar fi creat mai multe oportunităţi. Ca să nu mai spun că era datoria mea. Şi Ramón chiar şi-a dat silinţa. De fapt, acum câteva

săptămâni, aş fi spus că nu există nicio şansă ca el să facă aşa ceva. Şi o parte din mine încă simte în acest fel, în adâncul meu. Deşi am văzut... hm, să spunem mai bine că *am auzit* că este foarte temperamental.

Dar există o speranţă pentru el. Probabil că vinovat este unul dintre ceilalţi băieţi arestaţi.

Ca, de exemplu... **Trey Jackson**.

De fapt, cu el n-am vorbit niciodată. Dar am auzit că era amuzant. Multe fete de la Mercy considerau că e tare, plus că joacă baschet, aşa că... ştiţi voi. S-ar putea să crească şi să ajungă în NBA – cine n-ar vrea să iasă cu aşa un tip?

Eu.

Sportivii sunt cretini şi sunt sigură că Trey nu reprezintă o excepţie. Dacă stau să mă gândesc mai bine, oamenii spuneau că e bătăuş. Face mişto de copii tot timpul şi se simte bine făcându-i pe alţii să se simtă prost.

Dar tot oamenii spun şi că are un unchi militar, cu o atitudine nasoală. Uneori, băieţii care au un tată rău devin şi ei răi, ştiţi? Totuşi *el* măcar *are* o figură paternă! Nu ştiu sigur, dar pun pariu că acest lucru nu se întâlneşte prea des la băieţii din şcoala asta.

Şi apoi este J.B. Williamson.

Nu-l cunosc mai bine decât pe Trey, dar am auzit că J.B. e destul de inteligent. L-am văzut de multe ori pe holuri, în zilele de meditaţii, şi mi-am amintit de el, mai ales pentru că este uriaş. Cam un metru nouăzeci! Băieţii înalţi mi se par întotdeauna sexy. Dar el nu zâmbea niciodată. Indiferent de câte ori i-am zâmbit sau i-am spus „salut”, el pur şi simplu m-a ignorat. Mi-a creat un sentiment ciudat, înţelegeţi?

Toată lumea mă tot întreabă despre ziua *aceea* de la Promise. Făcusem meditaţii toată după-amiaza, în sala de engleză ca limbă secundară. Am ieşit să iau nişte apă şi i-am văzut pe J.B. şi pe directorul Moore cum se certau.

Am încremenit pe loc, împreună cu toţi ceilalţi. J.B. îl domina ca înălţime pe directorul Moore şi, într-unul dintre dulapuri, apăruse o ditamai gaura. Din pielea zdrenţuită a degetelor lui J.B. picura sânge pe linoleum. Am simţit tensiunea de la celălalt capăt al holului.

J.B. s-a făcut că sare la directorul Moore, aşteptând ca acesta să tresară sau să se chircească. Dar directorul Moore a râs, rămânând de neclintit. Inima mi s-a zbătut în piept şi pulsul mi-a crescut atât de mult, încât mi-a scăpat cea mai mare parte a discuţiei.

Directorul Moore a ridicat mâna în aer, îndemnându-l pe J.B. să plece, şi, în timp ce J.B. trecea pe lângă mine, agresiv şi furios, l-am auzit mormăind:

— Ne mai vedem noi.

Îi mai auzisem pe băieţii de la Promise spunând asta şi înainte. Părea ameninţarea supremă într-o confruntare. În timp ce personalul de securitate al şcolii îi despărţea, îşi strigau această expresie unul altuia, la nesfârşit. Un avertisment. Şi, fără îndoială, mai târziu, la Mercy, aveau să apară bârfele despre luptele din cartier cu băieţii de la Promise.

Dar acum, acele trei cuvinte îmi răsună în cap, repetându-se. La câteva ore după ce J.B. le-a rostit, directorul Moore a fost omorât.

Unk
Un tip din cartier

Nu-mi pasă de niciun nenorocit de director.

Directorilor nu le pasă de mine, nu?!

Omul ăla nici măcar nu m-a privit vreodată în faţă, de parcă nici n-aş exista.

Singurul moment în care mi-a vorbit a fost când a strigat la mine să plec de pe lângă şcoala lui.

Eu sunt de aici. Eu am fost aici înaintea lor! *Despre ce vorbim?*!

Şmecherii negri preiau conducerea la fel ca albii.

BINE AI VENIT ÎN DISTRICT, IUBIRE. HAHAHAHAA!

Vezi ce vreau să zic!!

TRĂIASCĂ ORAŞUL DE CIOCOLATĂ!!!!

Wilson Hicks
Decanul colectivului de elevi de la Urban Promise Prep

Oh, Doamne.

L-am găsit mort.

Doamne, de ce-a trebuit să fiu eu?

Nu am mai văzut niciodată sânge curgând aşa. Un râu roşu care se prelingea peste marginile biroului.

Ochii goi îi erau daţi peste cap.

M-am apropiat din ce în ce mai mult.

— Kenneth! Kenneth!

Privirea mea îi cerceta corpul. Nu puteam să-mi dau seama de unde venea sângele. Mi-am acoperit nasul pentru că mirosul de fecale din aer aproape că acoperea izul morţii. Kenneth făcuse pe el. Am auzit mereu că oamenii fac pe ei când mor, dar am crezut că e doar un mit.

M-am tras înapoi. Mi-am simţit faţa înroşindu-se. Sudoarea îmi curgea pe tâmple. Mi-au trecut prin cap tot felul de întrebări: cum i-au fost ultimele momente? Cât de

frică îi fusese când cineva apăsase pe trăgaci? A simţit multă durere? I-a fost frică să moară?

Dar nu voi primi niciodată răspunsuri la aceste întrebări.

Chiar şi acum, când noaptea aceea începe să se deruleze, din nou, în mintea mea, toate senzaţiile revin şuvoi. Aş fi putut face ceva altfel? Aş fi putut preveni această întâmplare?

Am fost prieteni foarte buni? Nu. La drept vorbind, el era şeful meu. Dar când Kenneth şi-a propus să creeze Urban Promise Prep, mai întâi m-a angajat pe mine şi, împreună, am construit ceva cu adevărat remarcabil. Spuneţi ce vreţi despre metodele lui sau chiar despre ale mele, dar am obţinut rezultate. Sigur, le-am arătat copiilor o iubire aspră, dar n-am depăşit niciodată limita. Ne păsa de aceşti băieţi mai mult decât celorlalţi şi ne doream tot ce era mai bun pentru ei. Voiam să-i transformăm în regi. Am înfiinţat chiar şi fondul Promise, o bursă pentru a trimite copiii la facultate, dacă ei nu-şi permiteau. Dar unii oameni n-au reuşit să vadă că vrem să formăm bărbaţi adevăraţi, nu să cocoloşim nişte băieţandri.

Din păcate, unii elevi pur şi simplu refuză să devină oameni mari.

J.B. Williamson, Ramón Zambrano şi Trey Jackson, toţi sunt nişte băieţi care refuză să se maturizeze.

Unul dintre ei a făcut asta, poate toţi împreună. Înregistrările arată că toţi trei s-au certat cu Kenneth în ziua aceea.

Dacă ar trebui să pariez, aş spune că J.B. a făcut-o. Întotdeauna trebuie să vă faceţi griji în privinţa persoanelor liniştite. Cele care îşi înăbuşă accesele de violenţă. În plus, J.B. e din Benning Terrace. Am văzut acest gen de oameni de nenumărate ori. Ştiţi ce fel de copii vin de acolo.

Bando
Şmecheraş de cartier

Du-te de-aici, frate! Tocmai ce-l văzusem şi eu pe omul meu! Acum, ei spun că ar putea fi acuzat de crimă? J.B. nu stătea niciodată aiurea pe stradă, aşa. Adică era pe afară, dar nu făcea şmecherii sau ceva de genul ăsta. Părea, întotdeauna, un copil bun. Ştiu că avea mâinile la el, totuşi. Dacă n-avea încotro, se bătea şi te trimitea la spital, în caz că intrai în contact cu unul dintre pumnii lui.

{inspiră}

Îmi amintesc că, odată, în pauză, trăgeam la coş, iar J.B se plimba şi el în jurul curţii, relaxându-se. E mare ca naiba, aşa că ai crede că la baschet ar fi ca o fiară, dar aflaţi că el nu joacă. Oricum, noi aveam nevoie de un al cincilea om pentru meci, aşa că l-am convins să ni se alăture. Şi o vreme a stat acolo, dar din cauza înălţimii lui, îmi tot blocau omul. De fiecare dată când încerca să dribleze, îl blocau. Îl plesneau ca naiba peste braţe, când încercau să-i ia mingea şi să-l facă să arate ca un clovn.

J.B., calm, totuşi, nu voia niciodată să facă pe nebunu', ci doar să se înţeleagă cu lumea. Dar, ca orice om, avea limitele lui. Treaba e că, atunci când au constatat că nu e agresiv, au început să-mi înţepe şi mai mult băiatul! Un tip l-a împins pe J.B. cu cotul, dar, apoi, pe neaşteptate, J.B. i-a fript cel mai puternic croşeu de dreapta pe care l-am văzut vreodată. A fost aproape reflex. Sângele curgea peste tot. I-a spart nasul omului şi ăla a căzut la pământ înainte ca J.B. să-şi dea seama ce-a făcut.

{expiră}

Însă chiar aşa stând lucrurile, cu siguranţă nu l-aş vedea niciodată ca pe un ucigaş.

{inspiră}

Dar, din nou, cunosc o mulţime de tipi care n-au fost ucigaşi până când n-au ucis pentru prima dată. Copil de 14 ani, frate. Ştiţi, uneori nemernicia aia pândeşte în tine până când vine momentul potrivit.

{expiră}

Bănuiesc că-i posibil. Poate că J.B. a făcut chestia asta. Poate furia l-a împins să izbucnească.

Domnul Reggie
Paznic la Urban Promise Prep

Detenţia e întotdeauna mai uşoară în zilele de meci. Mai ales în *ziua aceea.* Play-offul, cred. Băieţii ăştia de la Urban Promise au deja o viaţă foarte grea: fără vorbit, fără râs, fără *fete*. Singurul mod în care se pot descărca este, într-adevăr, echipa noastră de baschet.

Oricine are voie să vină să asiste la meciuri şi, de fapt, suntem destul de buni anul acesta, aşa că fetele din tot oraşul vin să-i vadă pe băieţi jucând. Le place. De aceea m-am gândit că voi scăpa de îndatoririle legate de detenţie şi voi putea pleca mai devreme de la muncă, spre deosebire de cea mai mare parte a timpului, dar s-a dovedit că mai erau acolo câţiva copii, care hotărâseră să intre în bucluc: J.B., Ramón şi Trey.

J.B. a sosit primul şi, sincer să fiu, m-a şocat. În cei şase ani ai mei petrecuţi la Urban Promise, pot spune cu onestitate că nu l-am văzut niciodată pe J.B. Williamson în detenţie, după şcoală. Un puşti liniştit, mare cât dulapul, dar cu un comportament blând.

Următorul a intrat Ramón. El tot ajungea în detenţie, de obicei pentru că era prins jucând zaruri sau chiulind de la

cursuri, nimic serios. Chestii normale, stupide, de-ale copiilor. Îmi plăcea asta la el, avea tupeu. Umbla ţanţoş, mângâindu-şi părul periat lucios, amintindu-mi de Fonz. De câte ori mă vedea, spunea:

— Hei, domnule, ce se mai aude cu corbii ăia? după ce mi-a văzut odată cana cu emblema echipei Baltimore Ravens.

— Ne ţinem bine, răspundeam mereu, indiferent dacă era adevărat sau nu.

Nu-i păsa de ei, dar ştia să-mi intre în graţii în cazul în care, în ziua aceea, ajungea în detenţie. Era isteţ. Manipulator chiar. Dar dulce.

Deci, aşa cum era de aşteptat, în ziua aceea Ramón a intrat întrebându-mă despre Ravens. Strângea din dinţi, puţin furios. De obicei, nu e un copil supărat, dar mi-am dat seama că îl măcina ceva. L-am întrebat dacă simte nevoia să stea de vorbă cu cineva, dar el doar a ridicat din umeri, plictisit. Dar mă puteam descurca cu el – chiar aşa cum era, furios, era doar Ramón.

Cu toată proasta lui dispoziţie, credeam totuşi că va fi o detenţie fără dificultăţi, până când... a intrat Trey Jackson. Trey locuia PRACTIC aici. Ne ciocneam tot timpul, în fiecare zi. Deşi voia să pară haios. Era un fel de joc pe care-l juca el cu noi toţi, paznicii din şcoală.

Aşadar, în ziua aceea Trey a tot cerut să meargă la baie, la nesfârşit. Puştiul credea probabil că eu sunt prost! Şi el, şi eu ştiam că voia să meargă până în sală să vadă meciul de baschet. Totuşi Trey mă călca pe nervi aşa de tare, ridicând mâna neîncetat şi sugându-şi dinţii la fiecare câteva secunde, încât l-am lăsat să meargă.

La început nu m-am gândit la nimic, dar după ce a trecut o bună bucată de timp, mi-am dat seama că trebuie să mă duc să-l verific. M-am gândit că pot să-i las în sală pe J.B. şi Ramón, pentru că sunt copii destul de cuminţi şi

nu se va întâmpla nimic rău. Ei vor rămâne pe loc, vor respecta regulile şi-şi vor termina fără probleme pedeapsa.

Am căutat prin toată şcoala şi nimic.

Nu l-am găsit nicăieri pe Trey.

Dar apoi am auzit *bang*. Toată şcoala a luat-o razna. Ţipetele umpleau holurile. Sala de sport aproape că a sărit în aer. Am alergat, cu ceilalţi paznici din şcoală, spre locul de unde se auzise focul de armă. Am urmărit zgomotul până în dreptul camerei de detenţie.

Când am intrat, J.B. şi Ramón dispăruseră. Hicks striga după ajutor la uşa de alături şi atunci am văzut că directorul Moore fusese împuşcat. Am chemat imediat ambulanţa şi am încercat să dăm lumea laoparte din drumul paramedicilor.

În toţi anii mei ca paznic în şcoală, nu am cedat niciodată în faţa copiilor şi, în singurul moment când am făcut-o, cineva şi-a pierdut viaţa.

Mă simt groaznic. Indiferent cum o întorc, sunt vinovat. Dacă în ziua aceea nu l-aş fi lăsat pe Trey să plece, poate că asta nu s-ar fi întâmplat. Chiar dacă unul dintre ceilalţi doi băieţi a cauzat nenorocirea, n-ar fi putut s-o facă dacă eu mi-aş fi văzut de treabă şi aş fi rămas la postul meu. Şi dacă n-a fost niciunul dintre ei, dacă aş fi fost în camera de arest de lângă biroul lui Moore, poate aş fi putut să-l prind pe cel care a tras. Sau i-aş fi salvat viaţa lui Moore.

Pe de altă parte... poate că e un noroc că n-am fost acolo. Poate că aş fi fost împuşcat şi eu. Poate că Trey mi-a salvat viaţa. Nu ştiu.

Indiferent de situaţie, nu pot să scap de acest sentiment apăsător. Mai ales după ceea ce-am văzut în biroul lui Moore, obiectul de sub biroul lui. Inima mi-a căzut în stomac. Nu ştiu dacă a mai văzut şi altcineva. Dar în timp ce ambulanţa îl scotea pe Moore afară, acolo, pe podea,

zăcea peria lui Ramón. Cum a ajuns acolo dacă Ramón nu intrase în încăperea aceea?

Nu le-am spus poliţiştilor pentru că, ei bine, *nu ştiu* ce s-a întâmplat cu adevărat şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i ajut să arunce după gratii încă un băiat de culoare. Dar la naiba. Chestia asta îmi dă şah-mat.

Ar fi putut Ramón să facă aşa ceva? Ar trebui să fie unul dintre copiii buni.

Doamna Williamson
Mama lui J.B.

Doamne Dumnezeule, Tată Ceresc,

Te implor să-mi binecuvântezi băieţelul. Singurul meu copil. Vin la tine cu smerenie, Părinte Dumnezeule, şi cer iertare pentru păcatele pe care le-a săvârşit frumosul meu fiu şi îţi cer să fie descoperit adevărul. Adevărul care îi va dovedi nevinovăţia.

Doamne, ai milă, Părinte Ceresc. J.B. e un copil bun, cu adevărat un copil bun. El nu umblă brambura pe străzi ca alţi tineri, are note mulţumitoare şi nu face probleme.

Ştiu că unul dintre băieţi i-a făcut asta domnului Moore. Nu poate fi J.B al meu.

Te rog, Doamne, te rog, ai grijă de băieţelul meu. Amin.

Interogatoriul lui J.B.
(Transcriere din ancheta oficială a lui J.B.)

DETECTIV BO: Spune-ţi numele pentru consemnare, te rog.
J.B.: J.B.
DETECTIV ASH: Numele întreg.
J.B.: Jabari Williamson.
DETECTIV BO: Unde locuieşti?
J.B.: În cartierul Benning Terrace.
DETECTIV BO: Deci umbli cu alde Choppa Boyz?
J.B.: Nu.
DETECTIV ASH: Unde ai fost în ziua de 10 octombrie, aproximativ la 6:30 seara?
J.B.:...
DETECTIV BO: Trebuie să răspunzi la întrebare.
J.B.: La şcoală.
DETECTIV BO: Unde în şcoală?
J.B.: În detenţie.
DETECTIV BO: De ce erai în detenţie? Faci probleme?
J.B.: NU!! Adică, nu, nu fac probleme. N-am făcut niciodată, nici măcar o problemă. N-ar fi trebuit să fiu acolo. Eram acolo pentru prima dată.
DETECTIV ASH: Ce-ai auzit?
J.B.: Nu prea multe. Doar o împuşcătură.
DETECTIV BO: Şi n-ai văzut pe nimeni altcineva intrând sau ieşind din biroul lui Moore?
J.B.: Nu.
DETECTIV ASH: Îţi plăcea directorul Moore?
J.B.:...
DETECTIV ASH: Te-am întrebat dacă-ţi...

J.B.: Te-am auzit!
DETECTIV ASH: Atunci răspunde la întrebare!
J.B.: Nu ştiu, frate.
DETECTIV BO: Deci ce simţi în legătură cu moartea lui? La urma urmei, metoda educativă a lui Moore e cea care te-a salvat.
J.B.: Metoda lui Moore nu m-a ajutat cu nimic.
DETECTIV BO: De asta l-ai ucis?
J.B.: Nu mai am nimic de spus.
DETECTIV ASH: Lasă prostiile, puştiule! De ce erai acoperit de sângele lui Moore dacă n-ai nimic de-a face cu asta, mă rog?
DETECTIV BO: Şi spune-ne despre altercaţia care a avut loc între tine şi Moore, mai devreme, în ziua aceea.
J.B.: Păi...
DETECTIV ASH: Trebuie să-ţi reamintesc că asta nu dă prea bine pentru tine?! Gata cu prostiile! Fără *nu ştiu*, fără alte minciuni. Cea mai bună şansă să-ţi salvezi pielea este să începi să vorbeşti. Poate judecătorul va crede de cuviinţă să te ia mai cu binişorul dacă...

CU O ZI ÎNAINTE DE CRIMĂ
J.B.

CAPITOLUL 1

Pămpălăul
J.B.

Stau în clasă aşteptând ca domnul Finley să ne lase să ne aliniem pentru a părăsi ora. N-avem voie să ne mişcăm înainte ca profesorul să ridice degetul arătător, dar mi-e greu să-l văd din spatele clasei. Sunt patru şiruri cu câte opt elevi şi, pentru că sunt înalt, sunt mereu pus în ultimul rând.

Mă uit la ceafa lui Brandon Jenkins. Cap în formă de arahidă. Cel mai nasol. Când se ridică el, mă voi ridica şi eu. Ca de obicei.

Ridic privirea spre peretele de deasupra tablei smart. Mottoul şcolii se uită, şi el, la mine: PROMITEM.

Doar gândul la acest cuvânt face ca imnul şcolii să înceapă să-mi răsune în cap:

Promitem.
Suntem tinerii de la Urban Promise Prep.
Suntem destinaţi măreţiei.
Ne îndreptăm spre facultate.
Suntem pregătiţi pentru succes.
Suntem extraordinari pentru că muncim din greu.
Suntem respectuoşi, implicaţi, dedicaţi şi concentraţi.
Suntem păzitorii fraţilor noştri.
Suntem responsabili pentru viitorul nostru.
Noi suntem viitorul.
Promitem.

Ne-au pus să învăţăm chestia asta pe dinafară când am ajuns aici, în clasa a VI-a. De trei ori pe zi şi la comandă.

Mai mult decât Jurământul de credinţă faţă de Statele Unite ale Americii.

Mă uit în jur la toţi ceilalţi băieţi, întrebându-mă dacă şi în capul lor imnul răsună. Toţi primiserăm *promisiunea* unui viitor mai luminos. Nu e ca şi cum am fi avut nevoie de promisiunea aia. Mulţi dintre noi, probabil, aveam să facem lucruri măreţe cu sau fără directorul Moore, dar ce ştiu eu?

Vedeţi voi, majoritatea băieţilor aterizează aici pentru că au dificultăţi la şcoala obişnuită. Cei pe care nimeni nu vrea să-i înveţe, cei pe care nimeni nu-i înţelege. Directorul Moore trăncăneşte întotdeauna cum că acesta este motivul pentru care a înfiinţat această şcoală.

Îmi închipui că a funcţionat, în cea mai mare parte.

Eu am avut dificultăţi tot timpul, în şcoala primară. Nu pentru că nu eram inteligent. Dar nimănui nu i-a păsat suficient de mine cât să-mi predea într-un fel în care să pot învăţa. Pe vremea aceea nici nu ştiam că există diferite moduri de a învăţa carte.

Aşa că, atunci când am ajuns la gimnaziu, mama a făcut mare tam-tam despre faptul că nu existau şcoli publice în cartierul nostru la care să mă poată trimite. Apoi cineva de la vechea mea şcoală i-a dat o broşură despre Promise, cea mai bună şcoală independentă pentru băieţi din oraş.

Dar acest loc nu mi-a plăcut din prima zi, sub nicio formă. Uniformele sunt sufocante. Nu ai voie să „fraternizezi” cu alţi elevi. Nu vorbim deloc, cu excepţia cazului în care discutăm cu un profesor sau un adult. Fără muzică sau telefoane mobile. Nu poţi nici măcar să porţi încălţări sau şosete colorate!

Şi nu poţi ieşi din clasă până când profesorul nu ridică degetul arătător.

Asta-i *Reţeta pentru a clădi tineri bărbaţi*, spune întotdeauna directorul Moore.

Brandon se ridică, aşa că fac şi eu la fel. Întreaga clasă sare în sus în aceeaşi secundă, ca un pluton de armată. Dacă nu ne ridicăm cu toţii în acelaşi timp, majoritatea profesorilor ne obligă să ne aşezăm şi să încercăm din nou, până când ne iese totul perfect. Un principiu al Metodei Moore: *Faceţi toate lucrurile cu grijă, complet şi perfect, cu mândrie.*

Dacă vrei să ieşi din acest loc la timp, te ridici în picioare cum trebuie de la prima încercare.

Domnul Finley ridică două degete. Asta înseamnă că ne putem orienta cu toţii spre uşă. După ce ne arată trei degete, ne aliniem cu mâinile la spate.

— Dyson, primeşti un punct minus, strigă el.

Dacă mâinile nu sunt prinse una de alta la spate, ai greşit, caz în care profesorul îţi ia puncte din „cont”.

Dyson ridică din umeri şi plescăie din limbă.

— Acum sunt două.

Scutur din cap. Ar fi trebuit să fie mai deştept de-atât.

Contul tuturor porneşte de la o sută, la începutul zilei. Dacă te alegi cu puncte în minus, un profesor îţi scade din cont pe o aplicaţie tâmpită şi zgomotoasă de pe tableta lui.

Tot timpul, pe holuri sună *bip... bip... bip.* Mai rău decât nişte cuie care zgârie o tablă. Partea proastă este că nu ai cum să-ţi recâştigi punctele, poţi doar să le pierzi. Meganedrept.

Dyson mai primeşte unul. Clatin din cap. E pe cale să primească detenţie, desigur.

Merg în spatele lui Brandon, încercând să mă concentrez să nu încurc ceva. Domnul Finley ar fi putut să-l ia mai uşor pe Dyson. De obicei el nu-i o problemă. Se pare că are o zi proastă. Dar văd aşa ceva tot timpul, la şcoala asta. Lucruri pe care nu sunt sigur că alţi copii sau alţi profesori le observă.

Bănuiesc că nu am cum să ştiu sigur, pentru că nu am mulţi prieteni în şcoală. N-am jucat niciodată fotbal sau baschet, aşa că nu mă înţeleg cu sportivii. La naiba, nu mă potrivesc nici cu tocilarii, copiii care iubesc Promise. Ei reprezintă locul ăsta ca o bandă sau aşa ceva. Şi, sincer, eu nu fac probleme, aşa că nu mă veţi prinde cu „gangsterii”, cum ar spune directorul Moore. Singura profesoară pe care o pot suporta este doamna Hall, pentru că ea ne tratează cu mai multă indulgenţă, imediat ce se închide uşa clasei. Nu trebuie să-mi fac prea multe griji pentru contul meu, atât timp cât ne vedem cu toţii de treabă.

Doar să mai treacă o zi, gândesc. Trebuie să mă ţin de planul meu: să las capul plecat, să-mi iau notele şi apoi voi merge la facultate, departe de locul ăsta.

Străbatem holul, apoi fiecare merge pe drumul lui şi la dulapul lui.

— Înainte, tineri domni, înainte! strigă directorul Moore, făcându-şi rondul lui obişnuit. Savanţii nu pierd timpul. Regii se mişcă cu un scop – şi asta sunteţi voi, cu toţii.

Este un tip înalt, prin comparaţie cu majoritatea. La un metru nouăzeci, eu sunt cu câţiva centimetri mai lung decât el.

— Mişcaţi-vă! Să avem o zi grozavă, plină de promisiuni, tineri bărbaţi.

Vocea lui profundă răsună pe holurile noastre. Îşi aranjează cravata. E genul de tip foarte aranjat. Mereu. Are o maşină de lux, de un negru perfect, întotdeauna curată. Servieta din piele, perfectă, cu iniţialele lui în relief pe partea din faţă. Se îmbracă impecabil. Nodul de la cravată, strălucirea cataramei curelei, pliurile batistei din buzunarul din faţă al jachetei. Omul e elegant. Dar exigent ca naiba.

— Pantofii ăştia trebuie lustruiţi, Malcolm. Du-te şi ia peria de la doamna Tate, din biroul meu.

— KeyShawn, pe pantalonii ăia sunt prea multe cute. Poţi mai bine de-atât. Ia fierul de călcat de la domnul decan Hicks. Fii prezentabil.

— E timpul să te aranjezi, Hugh. Arăţi puţin cam răvăşit. Nu putem arăta aşa. Ne vedem după şcoală. Îmi voi curăţa foarfecile de tuns.

Excelenţa. Un alt principiu al metodei lui Moore: perfecţiunea, excelenţa şi *disciplina*. Dar măcar îi pasă.

— Tinere, n-ai cravată? zice directorul Moore îndreptându-se spre unul dintre băieţii mai mici.

— Nu, domnule, spune băiatul, uitându-se în pământ, la picioarele lui.

— Ţine capul sus.

Copilul face ceea ce i s-a spus, dar evită contactul vizual.

— E normal să vii la şcoală fără cravată?

— Nu, domnule.

— Aşadar, ai ales să fii lipsit de respect, nu numai faţă de tine, ci şi faţă de şcoală?

— Nu, domnule. Nu voiam să fiu lipsit de respect faţă de careva.

— Faţă de nimeni, îl corectează directorul Moore.

— Nu se va mai întâmpla, murmură el.

— Ştiu că nu se va mai întâmpla, ne vedem în detenţie.

Moore pleacă.

Ne uităm, toţi, unul la celălalt, părându-ne rău pentru băiat, dar nimeni nu-i capabil să-l consoleze, din cauza regulii tăcerii pe holuri. Nu sunt dispus să-mi diminuez numărul de puncte.

Deşi îl cunosc pe copil. Solomon. Nu sunt sigur dacă lui Moore îi pasă sau nu, dar, ca multe familii din acest oraş, familia lui Solomon are dificultăţi. Nu ştiu, poate avea

numai o cravată şi s-a întâmplat ceva cu ea. Dar, pentru Moore, asta nu-i o scuză. Nu-i pasă câtuşi de puţin. Cel mai aiurea este că Solomon face parte dintre acei copii cărora le *place* să fie la Promise.

Dar n-am timp să salvez pe nimeni. Îmi iau lucrurile din dulap şi împing uşa ca să se închidă.

Trebuie să scap de-aici.

* * *

Ies valvârtej pe uşile şcolii, căci mă mănâncă tălpile să ies cât mai repede din alinierea noastră perfectă. Dar aştept până ajungem pe trotuar, ca să nu trebuiască să luăm totul de la capăt. Mă loveşte soarele şi mă înconjoară zgomotele familiare ale oraşului, zgomote binevenite după o zi de tăcere. Într-adevăr, nu există sentiment mai plăcut decât să ieşi din Promise Prep. Greutatea pe care am cărat-o toată ziua mi se ridică de pe umeri. Tot trupul mi se relaxează.

Pe măsură ce clădirea şcolii dispare, din ce în ce mai mult, din raza vederii mele, chiar şi limba mi se dezleagă şi simt că pot vorbi aşa cum o fac de obicei în zona mea, în sud-est. Promise este în nord-est. Zona nu-i grozavă, dar nu-i nici nasoală de tot. Ceea ce nu se poate spune despre cartierul meu, Benning Terrace.

Slăbesc nodul cravatei, dorindu-mi să ajung acasă şi să-mi dau jos uniforma. Sacoul bleumarin şi pantalonii asortaţi, cu croială dreaptă, care nu pot fi prea largi sau lăsaţi. Vesta bleumarin, încheiată până sus, care *trebuie* să fie însoţită de cravata cu dungi galbene şi albastre. Ţinuta este completată de pantofii simandicoşi, negri, cu călcâie tari. Prea mult.

Mă îndrept spre autobuz, apoi primesc un mesaj de la mama, să trec pe la magazin ca să cumpăr piept de pui şi

o ceapă. Probabil ştie că am uitat să las să se dezgheţe puiul pe care îl avem deja, în congelator.

Mă întorc şi mă îndrept spre băcănia lui Mariano. Trec pe lângă mai mulţi băieţi pe care-i cunosc. După şcoală, toţi merg la magazinul din colţ al lui Rocky, unde se adună să trăncănească. Dar îi ignor, trecând direct pe trotuarul celălalt. N-am timp să stau cu ei la poveşti.

De-a lungul drumului meu, preţ de vreo zece străzi, încerc să-mi golesc mintea. Din nu ştiu ce motiv, nu mă pot opri să mă gândesc la Solomon. La ochii săi şi la felul în care s-a încovoiat când Moore a venit în faţa lui. Aşa că-mi pun căştile şi ascult melodia cea nouă pe care am compus-o, gândindu-mă la notele perfecte pe care ar trebui să i le adaug. Am nevoie să-mi abat cumva atenţia de la toate astea.

Magazinul alimentar este plin. Mă plimb cu un coş, încercând să iau, repede, ce-i trebuie mamei. Traversez spre culoarul cu dulciuri, gata să înşfac un pachet de *Now and Later*, când aud pe cineva strigându-mi numele. Îmi smulg căştile.

— J.B., zâmbeşte puţin! O să te simţi mai bine! Eşti în regulă?

E doamna Hall şi sunt surprins s-o văd, mai ales aici. Este unul dintre primii profesori de la Promise, predă în şcoală de când s-a deschis şi e unul dintre puţinii oameni cumsecade, deşi nu e genul de profesoară cu care să te poţi juca. Nici măcar directorul Moore nu-i vorbeşte fără consideraţie. Când ne-a spus că va pleca în concediu de maternitate, toată lumea a fost dezamăgită şi confuză. Nici măcar nu părea însărcinată. Dar ce mă pricep eu?

Ea îşi croieşte drum spre mine.

— Bună ziua, doamnă Hall, sunt bine. Ce mai faceţi?

Căruciorul ei este plin cu lucruri sănătoase, aşa cum mă aşteptam de la cineva ca ea, dar două sticle de vin se

ciocnesc zgomotos, în timp ce ea îl împinge mai aproape. Ciudat. E bine să bei atâta vin când aştepţi un copil? Dar mama îmi tot spune să-mi văd de treburile mele.

— La fel ca tine, se pare.

Zâmbeşte, dar ochii ei par plini de tristeţe şi îşi muşcă încontinuu buza de jos.

— Da, spun eu. Iau doar nişte lucruri pentru mama.

— Totul e în ordine la şcoală? întreabă ea, privindu-mă tot mai atent.

Ridic din umeri.

— Ca de obicei, doamnă.

Prostiile obişnuite, aş vrea să spun, dar ţin remarca pentru mine, ceea ce mama spune că iar este un obicei prost.

Ea se leagănă spre stânga şi spre dreapta, puţin distrasă, poate neatentă.

— Vă simţiţi bine? întreb. Aţi fost în vizită la şcoală?

— Ah, sunt bine, răspunde ea. Doar că... îmi lipsesc deja orele de predare. Întotdeauna îmi fac griji pentru voi, băieţi. Am trecut pe la Promise pentru o întâlnire cu directorul Moore. Care a decurs aşa cum era de aşteptat.

În vocea ei detectez o furie ascunsă.

Între noi se lasă o tăcere stingheritoare. Dau să răspund, dar ea îşi îndreaptă spatele de parcă şi-ar fi amintit unde suntem şi cine vorbeşte cu ea – un elev, şi nu un alt adult. Îmi spune la revedere, apoi dispare după colţ, pe un alt culoar.

— Ce ciudăţenie, îmi spun în şoaptă.

Mă îndrept spre casă. Toate aparatele cu autoscanare sunt închise, aşa că trebuie să suport o casieră care face mare circ din verificarea bancnotei de 20 de dolari cu care plătesc, pentru a se asigura că nu e falsă. Încerc să rămân calm. E OK. M-am obişnuit. Dar dacă toată povestea asta

mă va face să pierd autobuzul, s-ar putea să-mi ies din sărite.

În sfârşit, mă lasă să plec şi mă năpustesc afară, abia reuşind să urc în mijlocul de transport în comun. Împing să-mi fac drum prin mulţimea de la orele de vârf, cu speranţa să găsesc un loc, deşi ştiu că şansele sunt mici.

Observ un scaun liber mai departe, în spate, dar, pe măsură ce mă îndrept într-acolo, văd că e lângă Unk, bătrânul care se plimbă mereu prin cartier. Nu prea am chef să-mi bat capul cu el, dar, din fericire, nu pare treaz. Probabil că doarme după o băută. Dacă ar fi treaz, în mod sigur ar da din gură, fie vrând să pară înţelept, exprimând o perspectivă profundă asupra vieţii, fie bolborosind despre vreo conspiraţie nebună care pare atât de dementă, încât ar putea fi adevărată.

Scot telefonul, îmi pun căştile şi continui să-mi compun muzica. Scriu câteva rânduri în adaos la ritm.

Gagico, îmi placi total, totuşi nu metaforic,
ci fizic.

Un mod destul de mişto de a începe un cântec. Nu că i l-aş cânta vreodată unei fete, mă gândesc în timp ce scriu. Keyana. Ea e, de departe, cea mai tare fată din cartierul meu. Are un ten ciocolatiu, cald şi cea mai fină piele pe care am văzut-o vreodată. Părul îi cade până la umeri, fiecare şuviţă încolăcindu-se în felul său unic. Complet negru, părul nu i se decolorează niciodată spre maroniu, de la soare sau din orice alt motiv.

Ochii ei, însă, da. Când lumina cade exact pe ei, ochii aceia căprui strălucesc ca zâmbetul său.

Dar mai mult decât toate acestea, Keyana îşi doreşte acelaşi lucru ca mine: şansa de a scăpa din Benning Terrace şi de a face ceva măreţ cu viaţa ei. Ceva mai bun decât toţi oamenii pe care îi vedem acasă.

Ne-am apropiat oarecum de câteva ori, dar ea ţine, întotdeauna, garda sus. Mi-a spus că nu prea are încredere în băieţi, după ce un ticălos a făcut publice o parte din mesajele lor. Pot înţelege asta. I-am spus că-i voi trage o bătaie, dacă vrea, dar nu mi-a zis cine-i persoana. Însă ştiu că a fost cineva de la şcoala ei, liceul Anacostia.

Mă uit pe fereastră. Şcoala Keyanei se află pe stânga. Mă ridic să văd dacă e în faţa clădirii, sperând s-o zăresc. Dar probabil că e deja pe drumul de întoarcere spre casă. Ar fi trebuit să fim împreună la liceul acela.

Dar toată lumea (inclusiv mama mea) crede că Promise este o şcoală mai bună şi plină de avantaje, datorită numărului de elevi de-acolo acceptaţi la universitate. Puţini oameni ştiu că, atunci când îşi dau seama că elevul are zero şanse să intre la facultate, Promise găseşte motiv pentru a scăpa de el. Copiii sunt daţi afară şi aruncaţi înapoi la şcoala de cartier, în primul sau ultimul an de studiu, fără să-i ajute cineva. Şi dacă înainte nu aveau şanse de a merge la facultate, cu siguranţă atunci nu mai au niciuna, odată ce în dosarul lor e înregistrată o exmatriculare.

Autobuzul se opreşte cu un scrâşnit intens de roţi. Sar jos şi pătrund în complexul Benning Terrace. Oraşul sărac. Acasă. Poarta scârţâie şi ocolesc apa care picură din tavan. Încă o crăpătură care n-a fost reparată. Este unul dintre cele mai vechi cartiere de locuinţe din DC şi nimeni nu e interesat să facă aici curăţenie. Municipalitatea tot spune că acest cartier va fi demolat şi reconstruit, iar asta îi scoate din minţi pe oameni. Cel puţin pe oamenii de culoare. Cei care au fost mereu aici. Oamenii care au construit acest cartier. Totuşi pe mine asta nu m-ar deranja prea mult. Ne-ar oferi un pretext să ne mutăm în altă parte.

Mă grăbesc prin scara A, străbătând curtea interioară, spre apartamentul nostru.

Pe măsură ce mă apropii, îl descopăr pe Bando. E cu câţiva ani mai în vârstă decât mine, cred. Cu tipi de genul lui nu poţi să-ţi dai seama cu adevărat. Din când în când îl rog să-mi cumpere ţigări la bucată sau o berică, deci cred că are în jur de 21 de ani, pentru că nimeni, niciodată, nu-i pune vârsta la îndoială. Dar este şi genul care posedă un act de identitate fals, aşa că nu se poate şti ceva sigur. În plus, nimeni nu se pune cu el. Are o anumită reputaţie. Cu toţii îi cunoaştem pe şmecherii cărora le pasă de biştari şi numai de biştari.

— J.B., ce se mai aude? spune Bando, bătând pumnul cu mine cu mâinile lui supertranspirate şi fierbinţi.

— Nu cine ştie ce, doar mă-ntorc de la şcoală.

— Adevărat; fă-te încoace, repede.

Bando nu-ţi dă niciodată ocazia să spui nu. Le zice atât de meşter; l-am văzut odată scăpând cu vorbe isteţe de o citaţie pentru consum de iarbă. Nici Făcătorul din Ceruri nu s-ar fi descurcat mai bine. Îl urmez după colţ şi pe aleea din spatele blocului nostru.

— Unde mergem, frăţie?

— Ai să vezi.

Bando păşeşte printre două tomberoane mari, albastre şi bagă mâna în geanta de firmă pe care o poartă. Se opreşte-n loc.

— Ia uită-te la asta.

Scoate o armă şi o ţine în palmă, complet nonşalant, de parcă mi-ar fi arătat doar un cartonaş de baseball ediţie de colecţie sau ceva la fel de inofensiv. Pistolul este argintiu, cu mâner negru. Mic, dar compact. La vederea lui mi se strânge stomacul. Am mai văzut o armă, dar pe asta o simt foarte aproape. Prea aproape. Totuşi îmi păstrez o

expresie liniştită – nu pot permite nimănui să vadă că transpir.

Nu ştiu multe despre arme, dar fac o presupunere, doar ca să spun ceva.

— Asta-i un .38?

— La naiba, da. Vreau s-o vând la un preţ bun. Te-ar aranja?

Intru în panică. Înghit şi scutur din cap.

— Sunt bine, frate. Jucăria asta e drăguţă, e adevărat.

Dar nu mă încurc cu armele.

— La naiba, da, ştii că eu sunt pentru calitate. Ce dracu', anunţă-mă dacă-ţi schimbi părerea. Ştii unde mă găseşti, în acelaşi loc ca întotdeauna.

Ştiu. Tristă treabă.

Părăsesc aleea, în timp ce Bando se duce să facă un pipi.

Apoi, în timp ce mă îndrept spre bloc, o zăresc. Pe Keyana. Rămân încremenit şi o pândesc.

Lucrul pe care-l urăsc cel mai mult la mine este transpiraţia. De fiecare dată când sunt nervos, jenat sau ruşinat, oricum, nu mă iartă niciodată. Pielea mi se încălzeşte şi axilele îmi asudă excesiv. Cămaşa este deja pe jumătate îmbibată de când Bando mi-a arătat pistolul, iar acum e şi mai rău.

Respir adânc şi încerc să-mi păstrez calmul. Mestec o lamă de gumă, aşa că respiraţia mea e cum trebuie să fie.

— Calmează-te, îmi şoptesc.

Keyana nu mă vede încă.

— Uită-te în sus, uită-te în sus, mormăi eu, fără glas.

Vreau să privesc zâmbetul acela larg când mă observă. Îşi va da ochii peste cap, va părea enervată, după cum fac fetele de obicei, dar ştiu că, în adâncul sufletului, şi ea vrea să mă vadă.

Tocmai începe să ridice privirea, când un BMW negru opreşte ceva mai sus de noi. Un pasager deschide fereastra.

— Ce mai faci, păpuşă?

Keyana îl ignoră pe tip şi continuă să meargă, dar el o urmăreşte cu maşina, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Fata se uită de jur împrejur şi mă descoperă. Dar, în loc să-mi zâmbească, ochii ei spun: *Ajută-mă*.

Tipul din BMW iese pe trotuar.

— Hei, mă auzi?

Din maşină izbucnesc râsete. Mai e cineva acolo.

Tipul o apucă pe Keyana de braţ răsucind-o, cu spatele spre mine.

— Hei, stai mai încet. Ce alergi aşa? Ai întârziat undeva? Putem să facem o plimbare. Unde vrei să mergi?

— Nu, mulţumesc, sunt bine aşa, răspunde Keyana.

— Eşti sigură?

— Da.

Se dă înapoi.

— Ei bine, măcar lasă-mi numărul tău de telefon.

Îşi linge buzele spre ea.

Alerg puţin către ei şi îi întrerup.

— Keyana, îl cunoşti?

Amândoi se uită spre mine. De aproape, tipul pare puţin mai în vârstă, poate 18 ani. Sunt mai solid decât el. Mă priveşte de sus până jos şi parcă se înfioară.

Chiar dacă pe vremuri mi-era frică să mă bat, folosesc tot timpul faptul că sunt solid pentru a intimida oamenii. De fapt, n-a trebuit să mă încaier niciodată până când am ajuns la şcoala generală. Am câştigat atât de multe bătăi apoi, încât nici nu mă mai deranjau atât de mult. Adică, n-aveam niciodată intenţia de a stârni o încăierare, dar cu siguranţă nu mă deranja să fiu acela care-i pune capăt.

— Cine eşti tu? întreabă tipul.

— Sunt iubitul ei, dar tu cine eşti?

Desigur, nu sunt chiar iubitul ei, deşi mi-ar plăcea să fiu. Dar unele dintre amicele mele îmi cer întotdeauna să mă prefac că sunt iubitul lor, când tot felul de indivizi încearcă să intre în vorbă cu ele. În realitate însă, nimeni nu muşcă momeala asta. Cunoaştem cu toţii acest joc.

Tipul face un pas spre mine.

— Cu cine crezi că vorbeşti?

Pe măsură ce ne apropiem unul de celălalt, Keyana face un pas pentru a ne opri. Se uită la mine.

— E în regulă, iubitule, hai să mergem.

Şi plecăm.

Individul ne urmăreşte, strigând:

— Soro, oricum nu-ţi vrea nimeni fundul ăla urât!

Keyana mă strânge de mână, încercând să mă ţină pe loc, pentru că, probabil, simte că vreau să mă întorc.

— Pămpălău, spune el.

Îmi sare ţandăra.

Mă răsucesc.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit, pămpălăule.

Se încruntă la mine.

Există o mulţime de moduri în care aş putea gestiona acest moment, dar asta poate pentru că, aici, lângă mine, e Keyana? Poate pentru că am avut o zi grea la şcoală? Poate pentru că urăsc să nu fiu respectat? Poate că toate trei combinate.

Dar îmi iau avânt.

Îi trag tipului un croşeu de dreapta, iar el se îndoaie. Amicul lui se grăbeşte să iasă afară din maşină, ca să-l ridice de la pământ. Este clar că niciunul nu vrea să aibă probleme cu mine.

Keyana mă trage de mână. Mi-e frică să mă întorc şi să mă uit la ea, pentru că-mi închipui cât de dezamăgită este.

Mi-am ratat şansa. Ar fi trebuit să-mi păstrez calmul.

Ea mă trage din nou.

— J.B., hai să mergem!

Mă uit în ochii ei, pregătit s-o văd supărată pe mine. Dar ochii ei sunt plini de fericire, de o emoţie ameţitoare.

— Hai, hai să plecăm de aici!

Aproape că râde.

În jur s-a adunat deja o mică mulţime. Adunătura de gură-cască îl filmează pe tipul doborât la pământ, în timp ce tovarăşul său îl târăşte spre maşină.

Keyana şi cu mine ne îndreptăm în direcţia opusă. Plimbarea noastră se transformă într-o ţopăială, iar ţopăiala, într-o alergare uşoară. Încep să transpir din nou când îmi dau seama încotro ne îndreptăm.

Spre casa ei.

CAPITOLUL 2

Iubit

J.B.

Ne aşezăm pe patul Keyanei, în timp ce ea ţine un pachet de gheaţă pe mâna mea dreaptă.

M-am lovit niţel. Încerc totuşi să ignor durerea. N-am fost niciodată în casa Keyanei, darămite în dormitorul ei, dar încăperea arată exact aşa cum mi-am imaginat-o mereu: decupaje din reviste, afişe hip-hop retro şi coperţi de albume, toate aliniate pe pereţi. Totul este îngrijit, iar camera miroase atât de bine.

În timp ce ea se ocupă de mâna mea, îi studiez chipul, curba buzelor şi genele lungi, dar şi pistruii mici de pe nas. Vreau s-o sărut. Vreau să ştiu ce gust are gura ei. Vreau să fiu aproape de ea. Încerc să mă uit în altă parte, dar mă simt prizonier.

Keyana îmi întrerupe visul cu ochii deschişi.

— Eşti bine?

— Ha? Da, sunt bine. Tu?

— Aha, râde ea. Nu era nevoie să faci toate astea, ştii? Mai devreme.

— N-ar fi trebuit să te trateze aşa. A vorbit gura fără el.

— Păi, ai dreptate, cu siguranţă şi-a meritat-o.

Soarele apune. Lumina aurie se strecoară prin fereastra ei, reflectându-se în ochii căprui. Sexy rău de tot. Vreau s-o înconjor cu braţele şi să-i lipesc pielea moale de a mea. Vreau să simtă cât de tare îmi bate inima când sunt lângă ea. Vreau să ştie ce simt pentru ea.

— Deeeci, ai vorbit serios când ai spus-o? întreabă ea.

— Ce anume?

Ridică din sprâncene.

— Că eşti iubitul meu. Ai fost aproape convingător.

— Cum aş putea să vorbesc serios? Ştii că nu eşti iubita mea.

— Asta pentru că eşti băiat de cartier. Probabil că ai tot felul de fete cu care vorbeşti.

Zâmbesc şi scutur din cap.

— Nu, deloc.

Toată lumea mă consideră şmecher. Nu sunt sigur cum sau de ce, am fost cu o singură fată. Sunt tipi în blocul meu care vorbesc tot timpul despre întâlniri cu femei. Dar nu şi eu. Nu pentru că n-aş putea. Fetele sunt interesate de mine, ştiu asta... Dar, pe mine, ele rareori mă interesează. Până la Keyana.

Vreau ceva mai mult decât o faţă drăguţă. Am nevoie de cineva care să mă facă să-mi doresc să devin o persoană mai bună. Keyana asta face. E inteligentă, talentată şi poate fi amuzantă. O admir şi aşa ceva e greu de găsit.

Dar de fiecare dată când ne apropiem, ea se retrage, susţinând că nu sunt cu adevărat serios sau că mă văd cu alte fete. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Trebuie să-i demonstrez.

— Chiar dacă ar fi aşa, aş fi dispus să mă schimb pentru tine.

Îmi ling buzele aşa cum i-am văzut pe băieţii mai în vârstă din cartier. Ceea ce este, probabil, o prostie. Nu ştiu dacă arăt marfă sau fix ca un nătărău. *Stai calm. Fii relaxat*, mă gândesc. Dacă mă emoţionez, încep să transpir.

— Da, sigur.

Keyana îşi pune deoparte trusa improvizată de prim ajutor.

Dacă există o şansă de a face o mişcare, acum e momentul. Stau pe patul ei şi suntem doar noi doi. Totuşi o voce mică dinăuntrul meu nu vrea să se repeadă cu capul înainte. Trebuie să ştiu că mă vrea la fel de mult pe cât o vreau eu. Îmi doresc ca acea clipă să fie perfectă.

— Am ceva pentru tine.

Îmi scot telefonul, încercând să-mi stăpânesc tremurul mâinilor.

— A, da, ce-i asta?

Îmi închipui că un singur lucru îi poate demonstra Keyanei cât de serios sunt în ceea ce o priveşte. Singurul lucru pe care nu l-am împărtăşit niciodată cu nimeni. Versurile mele.

Îmi dreg vocea şi încep să citesc ce-am scris mai devreme...

— ...Gagico, îmi placi enorm, nu metaforic totuşi, fizic,

Mi-e teamă să-ţi spun că te admir, nu ştiu dacă este reciproc,

Aceste sentimente sunt aiurea, dar nu pot scăpa de ele.

Iubesc glasul tău frumos, eşti perfectă,

Lasă-mă să-ţi fac o serenadă...

Monolog dulce clădit în ochii tăi mari,

Google nu ar putea găsi dragostea pe care o pot eu oferi.

Wikipedia n-ar putea-o descrie şi dictionary dot com n-ar putea-o defini,

Sper doar că vei fi a mea.

După ce termin, între noi se lasă tăcerea. Sunt încremenit, incapabil să mişc telefonul din faţa mea. Nu vreau s-o privesc în ochi. Broboane de transpiraţie îmi alunecă pe spate.

Poate că nu-i plac versurile mele?

În cele din urmă, îmi fac curaj s-o privesc şi o văd încercând să ascundă un zâmbet.

— La naiba, nu puteai să le înveţi pe dinafară, băiete?

Amândoi izbucnim în râs.

— Ei bine, îţi place? întreb.

— Da. Ţi-ai făcut treaba sau cam aşa ceva.

Îmi aruncă un zâmbet timid.

— Le-am scris pentru tine.

— Da?

Se uită în jos, nevinovată, aproape tristă. Nu ştiu de ce, dar ceva îmi spune s-o trag mai aproape, aşa că o iau de mână şi, uşor, o apropii de mine.

— Ai tăi sunt acasă? întreb.

— Nu, probabil că nu vor fi o vreme. De ce?

— Doar întrebam.

Respir adânc.

Keyana se uită la mine cu un zâmbet viclean. Cred că ştie ce se întâmplă în mintea mea.

Se apropie mai mult de mine, pe marginea patului. Mâinile mele se mută pe şoldurile ei şi ale ei pe pieptul meu. Ochii ni se întâlnesc doar pentru o fracţiune de secundă, înainte ca buzele să ni se contopească.

Când ne sărutăm, un curent electric îmi trece prin piele. Încerc să mă cufund în acest sentiment. Sărut fata care-mi place. Chiar se întâmplă cu adevărat.

Keyana se retrage.

Deschid ochii.

— Te simţi bine?

— Da, sunt OK. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, doar să-mi spui ce-am făcut greşit.

Îi iau mâna într-a mea.

Keyana ezită, muşcându-şi buza de jos. Deschide şi închide gura de mai multe ori, înainte să vorbească, în cele din urmă.

— Nu e vorba despre ce-ai făcut, e vorba despre ce vei face.

— Ce vrei să spui?! Ce voi face?

De ce e îngrijorată, mă întreb? Nu-şi dă seama ce simt pentru ea?

Ea mă priveşte în ochi.

— Îmi placi foarte mult, J.B. Îmi placi mai mult decât mi-a plăcut vreodată cineva şi sunt îndrăgostită de tine de ceva timp, recunosc.

Încep să zâmbesc şi nici nu-mi pot ascunde asta.

Ea îşi sprijină capul pe umărul meu.

— Şi mi-e atât de frică să nu mă las purtată de val şi să nu constaţi că tu nu mă placi în felul acela.

Este înnebunitor s-o văd atât de vulnerabilă. Cea mai frumoasă fată din lume, întrebându-se dacă *mie* îmi place de *ea.*

— Keyana, ştii că mă gândesc la tine tot timpul? Niciodată nu mi-a plăcut atât de mult o fată. Pentru că eşti diferită de ceilalţi şi eu văd asta. Cred că vezi că şi eu sunt diferit.

Îşi îndreaptă spinarea. Ochii ei sunt plini de uimire şi strânge din buze. Pot spune că se gândeşte la ce i-am spus.

O îmbrăţişez.

— Nu voi face niciodată nimic care să te rănească, Keyana. Vreau doar să te protejez.

Ea se uită la mine.

— Promiţi?

— Promit, o asigur.

Mă sărută din nou.

— Eşti gata să fii iubita mea? întreb.

Ea se înroşeşte.

— Da.

— Cu adevărat?

— Da, pe bune.

Totul se petrece atât de repede şi uşor, încât nici măcar nu ştiu cum să-l procesez.

Tocmai s-a întâmplat. Keyana Glenn tocmai a devenit iubita mea.

Mă sărută din nou, împingându-mă înapoi pe pat şi eu o trag jos, alături de mine.

Pentru o secundă scurtă, toate grijile sunt date uitării. Nu-mi pasă de Promise Prep. Nu-mi pasă dacă intru la facultate. Nu-mi pasă nici măcar dacă voi scăpa vreodată din Benning Terrace. Tot ce contează este fata din faţa mea şi sunt recunoscător că are suficientă încredere în mine pentru a mi se dărui.

* * *

Când se termină, ne uităm unul în ochii celuilalt până când începem amândoi să chicotim.

— Ce-i aşa amuzant? întreabă ea.

— Nimic, doar că eşti drăguţă.

O sărut pe frunte.

— Crezi?

— Ştiu.

Zâmbeşte.

— Şi tu eşti drăguţ.

Se apropie de mine pentru încă un sărut când... ţac-ţac. De la parter se aude închizându-se uşa din faţă a casei Keyanei. Panica îi umple ochii.

— Cred că e mama.

Se ridică repede ca un mic karatist şi se aruncă spre fereastra dormitorului.

— J.B., vino-ncoa! Trebuie să pleci!

— Vrei să sar pe fereastră?!

Îmi înşfac hainele, încercând să mă îmbrac cu viteza fulgerului.

— Băiete, eşti al naibii de înalt, nu vei cădea prea de sus! spune ea, împingându-mă înainte.

Râd în timp ce mă grăbesc spre fereastră, dar mă întorc şi-i dau Keyanei un ultim sărut.

— Te sun diseară, spune ea.

Mă arunc de la geam.

Keyana s-a înşelat în privinţa căderii, dar a meritat.

* * *

Ajung acasă chiar înainte de căderea întunericului. De îndată ce deschid uşa, mă izbeşte mirosul de pui la cuptor. Mama a făcut pui la cuptor. Presupun că puiul care era în congelator s-a dezgheţat totuşi la timp. Ea găteşte doar

când se întâmplă fie ceva cu adevărat bun, fie ceva cu adevărat rău.

În timp ce merg prin hol, mă cuprinde teama. Sper că nu plânge deasupra aragazului. Sper să fie un lucru bun, un motiv de sărbătorit.

— Mamă?

— În bucătărie! strigă ea.

Mă îndrept spre bucătărie şi abia o zăresc prin aburul care se ridică de la aragaz. Fredonează una dintre melodiile de la biserică. Semn bun. Nu fredonează când se întâmplă lucruri foarte rele.

— Cum stă treaba, mamă?

— De ce ai ajuns atât de târziu acasă?

Mijeşte ochii, cercetându-mă de parcă ar căuta minciuna.

— Păăăi, s-a stricat autobuzul. A trebuit să merg pe jos.

Mă uit în altă parte, încercând să ascund adevărul.

— Aha, ai cumpărat ce te-am rugat de la magazin?

Scot cumpărăturile din geantă şi le arunc în frigider. Mă rog ca puiul să nu se fi stricat din pricina ocolului pe care l-am făcut.

— Cum a fost la şcoală? mă întreabă ea.

— A fost ca la şcoală.

Se uită din nou în oală.

— Atunci spală-te, cina e gata în curând.

— Bine; *tu* cum te simţi?

Mama ridică privirea spre mine cu ochii plini de speranţă.

— Mă simt bine, copilaş.

Dau din cap. Uneori, lucrul cu adevărat bun care se întâmplă este că nu se întâmplă ceva cu adevărat rău. Pare să fie una din acele zile.

Mă duc în camera mea şi încep să visez cu ochii deschişi la Keyana. Mă întreb dacă-i place puiul la cuptor. Vreau să învăţ să gătesc pentru noi doi la fel de bine ca mama mea.

Nu vreau ca şi Keyana să aibă o viaţă ca a mamei. Merită ceva mai bun. De aceea mă străduiesc atât de mult la şcoală. Ca să pot să am grijă de mine, de mama şi de viitoarea mea soţie.

Mă uit în sus, la crăpătura din tavan. Proprietarului nu-i pasă. Nu bagă în seamă apelurile mamei pentru remedierea problemei. Iar eu abia aştept să am bani ca s-o iau din acest loc.

Dau să-i scriu Keyanei, dar mă opresc. Nu vreau să par nerăbdător. Mai bine aştept să-mi trimită ea un mesaj. Dar dacă şi ea simte la fel şi n-o să-mi scrie nici ea?

Mă mănâncă palmele. Uf. Dacă aştept prea mult, poate va crede că nu mă gândesc la ea. De ce trebuie să fie aşa de greu? Aşa este dragostea? Sunt îndrăgostit? Trebuie să fiu, nu?

Îi scriu un mesaj.

J.B.: S-a prins mama ta că am fost acolo?

Keyana: Nu. Suntem bine.

J.B.: Când o să mă suni?

Keyana: La 8, când termin temele.

Zâmbesc. Aşa e Keyana, conştiincioasă. Îmi place. Mă spăl şi mă îndrept spre sufragerie. Mi s-a trezit pofta de mâncare.

Abia gust din puiul mamei ciugulindu-l, cu ochii lipiţi de telefon, aşteptând să se facă ora 20:00.

Când sună, sar de la masă.

— Băiete, dacă nu stai...

Nici măcar n-o aud pe mama, care mă ceartă. Sunt deja în camera mea şi răspund înainte de al treilea apel.

— Hei...

Încerc să-mi fac vocea să sune calm şi să nu las să se observe că mi-am pierdut suflarea, alergând în camera mea.

— Hei, răspunde ea.

Are o voce foarte drăguţă la telefon. Aş putea s-o ascult ore întregi.

Mă întind pe pat şi încep să-i pun o grămadă de întrebări. Vorbim despre cum, în ziua aceea, soarta a făcut s-o văd mergând pe strada mea, spre casă. Ea spune că am fost caraghios pentru că l-am pocnit pe tipul acela şi asta îmi place. Mă face să simt că-mi pot proteja iubita. Vorbim despre cât de bine ne simţim împreună. Vorbim despre viitorul nostru şi despre cum vom reuşi să scăpăm din Benning Terrace şi să trăim, într-o zi, la Hollywood. Eu voi fi un rapper grozav şi Keyana va fi avocat. Vom forma un cuplu puternic.

— J.B., să nu te joci cu mine, jur pe Dumnezeu, spune ea.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Key.

Încerc să mă asigur că îşi dă seama din vocea mea că vorbesc serios.

— Deci acum, că suntem oficial împreună, când mă scoţi în oraş?

— Ce zici să ieşim mâine? E un meci din play-off la Promise. Ne întâlnim la Anacostia şi putem merge împreună.

Jocurile de baschet sunt locul perfect ca să te dai mare, deoarece vor fi acolo copii din tot oraşul, toţi îmbrăcaţi de fiţă, încercând să arate super. Dar nimic nu e mai grozav decât să fii cu o fată la braţ. Toţi vor fi geloşi pentru că, acum, Keyana este iubita mea.

— Promiţi? întreabă ea.

— Întotdeauna mă voi ţine de cuvânt. Ne-am înţeles.
— Te cred, spune ea.
Muzică pentru urechile mele. Vreau să fiu acel tip diferit de ceilalţi. Alesul, cel care e prezent mereu. Cel care-i este loial. Cel care este doar al ei.
— Sforăi? o întreb eu.
— Ce?
Plescăie din limbă supărată.
— Sforăi când dormi?
— Nuuuu. De ce?
— Pentru că vom vorbi toată noaptea. Am nişte întrebări demente şi nu vreau să sforăi în urechea mea.
— Cum o fi. Pariez că tu sforăi ca un urs. Sunt sigură că ai putea câştiga o competiţie de sforăit.
Râdem până mă apucă sughiţul.
Keyana şi cu mine rămânem treji toată noaptea, vorbind la telefon, adormind uneori, ascultându-ne reciproc respiraţia. Orice, ca să ne simţim mai aproape unul de altul.

ZIUA CRIMEI

J.B.

CAPITOLUL 3

Arma
J.B.

La şcoală, a doua zi, nu sunt bun de nimic. Nu mă pot concentra la nimic din ce spun profesorii. Sunt într-o bulă în care tot ce aud e râsul Keyanei. Ochii îmi strălucesc şi încep să visez la buzele ei lipite de ale mele. La senzaţia atingerii pielii ei mătăsoase. La parfumul gâtului ei când i-l sărut.

E cursul doamnei Hall, Istorie americană, dar predat acum de domnul Finley, pentru că ea e în concediu de maternitate. Adevărul este că, deşi Promise este una dintre cele mai bune şcoli din oraş, profesorii nu rămân niciodată aici mai mult de doi ani. Acum sunt aici şi mâine pleacă. Nu sunt sigur dacă pleacă din cauza noastră sau a directorului Moore. Am văzut cum vorbeşte cu ei – mai dur decât felul în care ni se adresează nouă.

Domnul Finley continuă să vorbească şi mi-aş dori să facem unul dintre jocurile acelea interactive, ciudate, de învăţare, pe care doamna Hall le foloseşte pentru a ne ajuta să memorăm faptele din Cel de-Al Doilea Război Mondial. Mă gândesc că am văzut-o ieri, cu sticlele alea de vin în cărucior şi cu ochii trişti. Sper că e bine.

— Scoateţi cartea de lectură suplimentară. Dacă nu o aveţi, sunt câteva aici, sus. Nu vreau să văd nimic altceva decât că citiţi! Ochii pe pagină!

Domnul Finley strigă de parcă sala de clasă n-ar fi complet cufundată în tăcere şi nu l-am putea auzi.

Am nevoie de o pauză. Ridic trei degete – cod pentru *toaletă* – şi mă prefac că citesc *Autobiografia lui Malcolm X*, în timp ce aştept ca domnul Finley să-mi permită să ies din clasă. Îmi muşc buza de jos, pregătit ca el să spună

„nu” din cauză că aceste frecvente drumuri la baie „perturbă timpul de instruire”. E felul profilor de a-ţi spune că eşti un nemernic.

Dar, în mod surprinzător, domnul Finley ridică privirea din revista sa de sudoku şi încuviinţează, dându-mi permisiunea să plec.

Ies pe hol şi mă uit la linia de pe jos. Fâşia albastră şerpuieşte de-a lungul ambelor părţi ale holului. Mă străduiesc să rămân doar pe ea, pentru ca paznicul sau vreun profesor în trecere să nu mă bată la cap. *Linia albastră te ţine departe de zona roşie*, spune mereu directorul Moore, amintindu-ne că toate astea ar trebui să ne ajute să devenim cea mai bună versiune posibilă a unui tânăr – fără scandaluri şi fără încăierări. Ceea ce se şi întâmplă, cred.

Cotesc, la un moment dat. Zgomotele scoase de alarme inundă holul, lovindu-se de pereţii reci, gri, şi alunecând pe sub uşile sălilor de clasă. Drumul lung până la baie îmi aminteşte mereu de vizita pe care i-am făcut-o tatălui meu, în închisoarea DC. Uniforma tristă, zgomotul uşilor metalice, glisante, răsteala gardienilor, rândurile de prizonieri. Nu vreau să ajung niciodată ca el.

Fac la stânga şi mă pregătesc să mă îndrept spre băile de la subsol. Acolo, jos, e mai puţin trafic şi mult mai curat.

Mă opreşte o voce.

— N-am de gând să-ţi mai spun o dată!

Mă uit în jur. La început cred că vorbeşte cineva cu mine, dar nu văd pe nimeni.

— Cererile mele sunt foarte îndreptăţite...!

Cunosc vocea aceea – e a decanului Hicks. Adjunctul directorului Moore.

— Nu-mi întoarce spatele când vorbesc cu tine!

Nu pot să-mi dau seama cu cine vorbeşte. Dar azi n-am timp de nervii decanului. Albului ăluia îi place să le strice ziua oamenilor. Nu pare să admită niciodată că nu-i ca *noi*. La fel ca unii dintre ceilalţi profesori, îţi dai seama că ei ştiu că sunt albi, vorbesc cu noi într-un mod ciudat, cu voce ridicată, încercând să facă glume prieteneşti. Încercând să empatizeze sau să pară „deschişi”. Rezultatul seamănă mult cu modul în care vorbeşti cu animalele la grădina zoologică.

— Călătorie sprâncenată! izbucneşte Hicks.

Îmi lungesc gâtul ca să aud mai bine. Curiozitatea mea a devenit şi mai mare. Acum pare că vrea să-l bată măr pe elevul cu pricina.

Îmi dau seama prea târziu că vocea e mai aproape decât era înainte. Decanul Hicks apare de după colţ, aproape fugind direct spre mine.

— Ce faci pe hol, Williamson? spune el, agitaţia transformându-i vocea într-un mârâit.

E roşu tot şi transpirat şi mă întreb care dintre băieţi l-a adus la asemenea limită a furiei. Cineva trebuie să fi depăşit cu mult linia ca Hicks să se aprindă în aşa hal.

— M-ai auzit? repetă el.

— Mă duc la baie, domnule.

— Atunci de ce stai aici? strigă el. Mişcă-te.

Dau din cap şi răspund doar:

— Da, domnule, pentru că am învăţat, din timp, că, dacă foloseşti adresarea „domnule” şi „doamnă”, profii aproape că te lasă în pace.

Cobor repede scările. Privirea lui îmi arde o gaură în spinare. Îmi dau ochii peste cap. Întotdeauna, teoria mea a fost că tipii ca decanul Hicks, directorul Moore sau domnul Reggie stăteau cu capul plecat când erau de vârsta mea. Aşa că acum au nevoie să se simtă puternici, vărsându-şi frustrarea asupra noastră. E o mizerie, dar nu-mi pasă.

Mă bag în ultima cabină şi-mi fac treaba.

Mi-aş dori să am telefonul ca să-i scriu Keyanei. Urăsc, mai mult decât niciodată, regula care spune „fără telefoane mobile”.

Încerc să trag apa, dar robinetul nu funcţionează. Mânerul nu merge. Mă uit în spatele toaletei, încercând s-o repar. Nu există nimic mai enervant decât cineva care nu trage apa. Capacul se deplasează doar puţin. Îl ridic, încercând să-l repoziţionez şi încremenesc.

Văd un pistol.

O armă mare, mult mai mare decât pistolul pe care mi l-a arătat Bando ieri.

E negru, cu crestături în vârf. Arată ca o armă militară. Ediţie limitată, operaţiuni secrete, lucruri pe care le găseşti într-un joc video sau le vezi în filme. Îmi amorţeşte tot corpul.

Era o capcană? *Cum a ajuns aici? Cine l-a adus*? Transpiraţia mi se prelinge pe faţă. *De ce ar aduce cineva o armă la şcoala noastră? Ce mama dracului?! Ce-ar trebui să fac?*

Nu mă pot duce la profesori. Dacă se află că am pârât ceva atât de nasol, ar putea exista repercusiuni grave. Dar nici nu pot lăsa chestia asta aici, pentru că, dacă se gândeşte cineva s-o folosească, iarăşi ar putea apărea probleme serioase.

La dracu’, rahat, rahat. Mă plimb înainte şi înapoi. Trebuie să plec naibii de-aici. Ignor picăturile de sudoare care-mi curg pe frunte, palmele umede şi bătăile inimii care au devenit dezlănţuite. Mă spăl pe mâini şi ies din baie. Cu fiecare pas pe care-l fac, îmi simt picioarele grele ca nişte cărămizi. Înghit în sec. *Mergi înainte*, îmi spun. Du-te cât mai departe de-aici.

Ajuns înapoi în hol, trec pe lângă un puşti hispanic, scund. I-am uitat numele, dar el dă din cap spre mine. Îi răspund la salut. Ridică o geantă.

— *¡Mirá!* Să-mi spui dacă ţi-e foame. Am *pupusas*[2], zice el.

Eu scutur din cap. Nici nu mă pot gândi la mâncare acum. Nu pot nici măcar să vorbesc. S-ar putea să vomit. Ridică în sus degetul mare, înainte de a se întoarce să plece.

Îmi amintesc cine este, după ce el se îndepărtează pe hol. E copilul care încearcă mereu să vândă câte ceva. Uneori, mâncare, alteori, băuturi sau dulciuri. Obişnuia să-şi desfacă marfa afară, în faţă la Rocky, dar proprietarul nu l-a mai vrut pe-acolo şi i-a spus să nu se mai întoarcă. Îmi aminteşte de Bando. Încearcă şi el să facă un ban.

Îmi ţin respiraţia şi mă uit peste umăr să văd dacă intră la baie. Îl văd cum dispare înăuntru. Nu mi se pare genul care ar aduce un pistol la şcoală. Dar, iarăşi, nu-l cunosc foarte bine.

* * *

Trebuie să-mi scot din minte arma aia. Încerc să mă gândesc la orice altceva. Îi voi povesti Keyanei când am s-o întâlnesc la meci, după şcoală. Poate ne întoarcem la ea acasă, după aceea, să stăm niţel împreună.

Sunt depunctat pentru că nu sunt atent la numere şi fac praf calculele, dar acum nici că-mi pasă. Trebuie să mă concentrez la ceva, la orice, în afară de arma aia din baie.

Domnul Kim ne dă drumul cu câteva minute mai devreme şi o şterg de-acolo într-o clipă.

---

[2] Turte tradiţionale din El Salvador, făcute din făină de porumb sau de orez (*N.t.*).

Coridoarele nu sunt tăcute ca de obicei, dar azi nu e vina noastră. Elevii de la Promise merg aliniaţi să-şi adune lucrurile, dar sunt alţi oameni care bâzâie în jur. Oamenii importanţi care-l fac pe directorul Moore să zâmbească şi să le strângă mâna şi să se poarte drăguţ cu noi. Donatori cum ar fi domnul Ennis se plimbă şi fac fotografii. Sau voluntari comunitari care pictează bannere şi apoi le agaţă. În momente din astea vezi cei mai mulţi albi în şcoală.

Evit o fată albă care nu ştie că linia albastră este pentru noi. Ea trece pe lângă mine, cu faţa de piatră şi nepoliticoasă, dar nu-mi pasă. Decanul Hicks îi conduce pe toţi pe un alt coridor, în afara câmpului meu vizual.

În timp ce-mi strâng cărţile, transpiraţia mi se prelinge pe faţă. Închid ochii şi, indiferent ce fac, imaginea acelei arme îmi apare din nou în minte, ca şi cum ar vrea să mă ispitească să o iau, să scap de ea *definitiv*, înainte să ajungă să facă ce fac armele... să ucidă oameni.

O voce din interiorul meu şopteşte: *de ce e asta responsabilitatea mea*? Mă gândesc ce-ar spune mama. Dacă sunt prins cu ea, risc să stric totul. Nimeni n-ar crede că nu e a mea şi mi s-ar trece episodul în registrul matricol. La naiba, s-ar putea chiar să ajung la şcoala de corecţie.

Mă uit la telefon pentru a-mi abate atenţia de la o eventuală decizie proastă – aşa cum mă aşteptam, e plin de mesaje de la Keyana. Zâmbesc citind entuziasmul din ele.

Keyana: hei, ne întâlnim, nu?

Keyana: J.B.???

Keyana: pe bune?????

Keyana: J.B., jur pe Dumnezeu că ar fi bine să nu mă ignori... pentru binele tău.

E haioasă treaba. Încep să-i răspund la mesaje, să-i spun că n-am avut telefonul la mine şi să confirmăm întâlnirea de mai târziu. Nu vreau s-o stresez. Nu vreau să-şi facă griji vreodată.

Înainte să trimit mesajul, telefonul îmi zboară din mână.

Ce mama naibii...?

Ridic ochii. Directorul Moore mă ţintuieşte cu privirea. I s-a umflat vena de pe frunte. Ochii-i par scufundaţi în orbite, iar hainele îi sunt în dezordine. Nasturele de sus al cămăşii e desfăcut.

— FĂRĂ telefoane în timpul orelor de şcoală. Ştii asta, nu!? strigă el, plin de transpiraţie pe frunte.

— Chiar aşa? Orele de şcoală s-au terminat! spun eu.

Fix în momentul acela se aude soneria şcolii. Moore îşi ridică degetul.

— *Acum* s-au terminat orele. Telefonul rămâne la mine. Tu mergi în detenţie.

Nu poate vorbi serios. Aşa ceva e o meschinărie chiar şi din partea directorului Moore.

Mă inundă panica. Nu pot ajunge în detenţie. Nu azi. Şi, chiar dac-aş face-o, trebuie să-i spun Keyanei ce se întâmplă. Ultimul lucru de care am nevoie e să creadă că o las în aer. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i trag clapa.

— Frate, asta e o mizerie, nu e posibil aşa ceva. Practic îmi adun lucrurile ca să plec de la şcoală.

Cuvintele mi se învălmăşesc pe buze. Sunt extrem de furios.

— Domnul Kim ne-a dat drumul mai devreme. Nu-i corect.

Directorul Moore vine în faţa mea. Atât de aproape, încât îi pot simţi mirosul respiraţiei. Mă izbeşte mirosul de acid şi... alcool.

— Aminteşte-ţi cu cine vorbeşti, rahat mic. Mă înţelegi? Eşti un copil, dacă mai înjuri o dată, o să te pun la locul tău de copil.

Vorbeşte cu ton scăzut, aproape şoptind.

Am încremenit în tăcere. Furia fierbe în mine. Strâng pumnii. Toţi cei de pe hol îngheaţă. Cine se crede, luându-mi telefonul? Ăla e proprietatea mea. Eu respect toate regulile lui. Fac orice îmi cer profesorii – inclusiv el.

— M-ai auzit? ţipă directorul Moore.

Mi se înceţoşează privirea. Inima îmi bate nebuneşte. Îl scuip în faţă pe Moore.

Moore mă prinde de guler, înghesuindu-mă într-un dulap. Capul mi se izbeşte de metal. Sunt blocat.

— Te sparg, latră el şi îi simt saliva peste toată faţa.

Uşile claselor se deschid. Moore mă lasă jos şi cad ca o păpuşă de cârpe.

Copiii inundă holurile trecând pe lângă noi în toate direcţiile, ignorându-l pe nebun. Profesorii scot capul din sălile de clasă şi se uită.

— Ne vedem în detenţie. Între timp, voi pregăti hârtiile pentru exmatriculare.

Ochii lui ard în ai mei.

Inima mi se scufundă. Mă gândesc la mama. Mă gândesc că el o va suna şi-i va povesti despre asta. Deschid gura ca să-mi cer scuze. Dacă voi fi dat afară din şcoală, mama va fi zdrobită. Cum voi putea pleca din acest oraş şi cum voi putea intra la facultate, cu o exmatriculare la dosar?

Inima îmi bate cu putere, de zece ori mai repede, de parcă ar încerca să-mi sară din piept. În mine se adună furia.

BAM! Izbesc cu pumnul în dulapul rece şi cenuşiu. Metalul se îndoaie sub lovitura mea. Aşchiile deformate îmi taie degetele şi sângele cald îmi curge pe mână.

Copiii mai mici trec în jur, privindu-mă de parcă s-ar uita la urmările unui accident de maşină.

— Nu-ţi face griji. Mama ta va plăti pentru asta, ameninţă directorul Moore, cu o voce de un calm înfricoşător.

Apoi pleacă cu paşi mari.

Pielea îmi fierbe. Mintea mea e inundată de toate modurile posibile de a-i face rău lui Moore. Tot ce ar trebui să fac e să-l urmăresc până la biroul lui, să încui uşa în spatele meu şi să mă pun pe treabă, bătându-l zdravăn de tot. Cred că aş putea face asta.

— Ne mai vedem noi, mormăi în sinea mea şi mă gândesc la arma aceea din subsol.

Îl voi vedea, cu siguranţă.

PARTEA A DOUA
Trey

WASHINGTON POST
METODA MOORE SALVEAZĂ VIEŢI

Şcoli independente. Şcoli-magnet. Preluări federale. La un moment sau altul, toate au fost sugerate ca soluţii pentru îmbunătăţirea rezultatelor, în general dezastruoase, ale şcolilor publice din DC.

Provocările cu care se confruntă şcolile orăşeneşti – de la resurse învechite la clădiri supraaglomerate şi la extenuarea larg răspândită în rândul profesorilor –

sunt numeroase şi descurajatoare, dar majoritatea îşi au rădăcinile într-o singură realitate nespusă.

„Elefantul de două tone din fiecare sală de clasă din oraş e sărăcia”, spune Wilson Hicks, decanul corpului şcolar de la Urban Promise Prep, o şcoală care, poate, a rezolvat în sfârşit problema inechităţii educaţionale.

Hicks adaugă: „Elevilor le lipseşte disciplina, nu capacitatea de a învăţa. Este mai puţin probabil ca elevii defavorizaţi să vină la şcoală privind cu apreciere avantajele pe care le aduce educaţia. Când trăieşti într-o zonă în care supravieţuieşti de pe o zi pe alta, e greu să consideri educaţia un lucru pentru care merită să munceşti din greu. De aceea, metoda Moore funcţionează. Disciplina este esenţială pentru noi”.

Hicks subliniază că fostul director Kenneth Moore răspândea ideea excelenţei în rândurile elevilor săi. Filosofia lui se concentra în jurul ideii de a-i învăţa pe copii să fie cei mai buni, în ciuda provocărilor vieţii. Şi se pare că a funcţionat: Urban Promise Prep a avut cele mai mari punctaje la testele standardizate, dintre toate şcolile publice din DC, pentru al treilea an consecutiv.

Din păcate, Moore a fost împuşcat recent la Urban Promise Prep. Deşi nu au existat arestări oficiale în acest caz de crimă, poliţiştii cercetează trei suspecţi.

ÎN PREZENT

Solomon Bekele
Elev la Urban Promise Prep

Da, ştiu cine a făcut-o. Ştiu şi de ce.

Toată lumea crede că a fost J.B., dar n-a fost el. J.B. era unul dintre puţinii elevi care chiar îmi plăceau. Sigur, nu vorbea mult, dar cel puţin nu se lua de mine în fiecare pauză, ca restul copiilor.

Nici Ramón n-ar putea fi. Să comită o crimă la şcoală? Nu, fac matematică împreună cu el, e mult prea inteligent pentru asta. El are visuri mari, pe care nu le-ar compromite făcând o tâmpenie atât de mare şi alegându-se cu închisoare pe viaţă. Nu, a fost celălalt. Cel căruia nu-i pasă de nimic.

Trey.

Nu mi-a plăcut niciodată de el. N-am avut cursuri împreună, dar îl vedeam tot timpul, la prânz şi în pauze. Are mereu ceva de spus despre accentul meu etiopian, despre tenul meu şi mirosul hainelor pe care le port. În general, mă tachinează privitor la hainele mele. Deşi purtăm uniforme! Nişte măgării inimaginabile!

De fapt, îl uram. Totuşi mă bucur că nu m-am pus niciodată cu el, pentru că se dovedeşte că este un criminal. Şi nu a ucis pe oricine. L-a ucis pe directorul Moore.

E nevoie de ceva curaj. Într-un fel, îl admir pentru asta. Pentru decizia de a se apăra. Exact asta a făcut, cu câteva ore înainte de crimă, când Moore l-a trimis în detenţie.

Mulţi copii îl detestă pe Moore, dar eu, nu. Părinţii mei m-au învăţat să respect oamenii, iar dacă-l respecţi pe Moore, te vei înţelege foarte bine cu el. Este, la propriu, treaba lui să se dea mereu şef; el e directorul şi fondatorul şcolii.

J.B. ştia ce e respectul. Ramón ştia ce e respectul. Dar Trey... Trey nu respectă pe nimeni. Părinţii mei m-ar OMORÎ dacă mi-ar trece măcar prin cap să răspund obraznic.

Presupun că Trey a fost crescut altfel.

Presupun că a fost crescut capabil să ucidă.

Stanley Ennis
Antreprenor şi donator la Urban Promise Prep

Nimeni n-a înţeles viziunea lui Moore mai bine decât mine. De fapt, cred că am văzut în ceea ce a construit mai mult potenţial decât el însuşi. Promise reprezintă mai mult decât o simplă şcoală... e o mişcare şi, mai mult de-atât, o moştenire.

Totuşi nu toată lumea a privit-o aşa. Oamenii sunt adesea prea mici sau de-a dreptul geloşi pentru a avea viziune. Mereu au existat persoane care se plângeau de felul în care Moore făcea lucrurile: angajaţi, elevi, părinţi, chiar şi membri ai comunităţii.

Desigur, Moore n-a permis ca asta să-i stea în cale. Am discutat despre extindere, dorind să creăm o reţea de şcoli

în toată ţara, care să facă exact ce a făcut Promise în DC. Ar obţine rezultate care aduc bani mulţi. E nevoie de know-how şi de curaj. Moore avea acest know-how şi, cu siguranţă, eu aveam acest curaj.

Moore voia ca, la început, reţeaua să crească încet. Dar, după primul cec pe care l-am donat şcolii, a început să vadă lucrurile în felul meu.

Extinderea acestei viziuni a început cu echipa de baschet. Un departament puternic de sport poate fi folosit la nivel naţional. Deci a fost un mare păcat că acel copil, Trey, făcea parte din echipă. Anul acesta părea magic. Eram pregătiţi să ne calificăm până în faza finală a campionatului, să vedem fotografiile băieţilor noştri în fiecare ziar şi la ştirile naţionale. Pentru a deschide portofelele donatorilor mai bogaţi, trebuia să ducem Promise la următorul nivel.

Nu m-a deranjat să le dau copiilor banii de care aveau nevoie ca echipa să arate aşa. Moore a reuşit chiar să creeze o nouă iniţiativă pentru ei, fondul Promise. Avea un slogan frumos: „Pentru a finanţa cele mai măreţe visuri ale elevilor şi a le cimenta viitorul". I-am spus că, la cât de mulţi bani am investit eu în acea iniţiativă, ar fi trebuit s-o numească Fondul Ennis pentru Şcoala Promise!

Din nou, mare păcat că a murit! Eram pe punctul de a realiza ceva incredibil şi încă putem. Mă întreb cine se va angaja să gestioneze toate astea. Cu o tragedie de asemenea amploare, sunt sigur că voi obţine un sprijin financiar substanţial. Poate că vom redenumi fondul Promise până la urmă.

Brandon Jenkins
Elev la Urban Promise Prep

Trey e cel mai bun prieten al meu aici. Eu joc pe poziţia numărul 1, conducător de joc, el, pe numărul 2, adică aruncătorul echipei.

Echipa noastră de baschet nu era chiar atât de bună înainte, dar apoi Trey a fost transferat de la New York. Imediat ce a ajuns aici, echipa a evoluat. Am devenit mai buni.

La sfârşitul clasei a XI-a, Trey era cel mai bun marcator al echipei. La naiba, m-a ajutat şi pe mine să-mi îmbunătăţesc jocul. Nu numai că era cel mai bun sezon pe care l-am avut vreodată, dar prezentam cu adevărat interes pentru colegiile din zonă. Asta e tot ce-am visat vreodată – să joc la colegiu.

În ziua cu împuşcătura aveam un meci din play-off împotriva lui Dunbar, o altă şcoală puternică din oraş. Ştirile tot spuneau că mulţi vânători de talente de la universităţi vor fi acolo. Trey şi cu mine îi studiaserăm pe cei mai buni jucători de la Dunbar şi aveam un plan destul de solid pentru a-i anihila. Aveam un presentiment bun.

Asta până l-am văzut pe Trey în dimineaţa aceea.

Când nu zâmbea, ştiam că se întâmplă ceva. El zâmbea în fiecare zi, mai ales în zilele de meci.

— Eşti bine, tăntălăule? l-am întrebat.

— Sunt cum trebuie, a răspuns el încet.

Când eu spun „tăntălăule”, el spune „prostovane”. Este o vorbă între noi. Mereu. Dar nu şi atunci.

A plecat repede, dar am strigat după el:

— Trey, ce se întâmplă?

— Trey, vorbeşte cu mine.

— Trey, te prosteşti.

S-a oprit, în cele din urmă. I-a luat vreo treizeci de secunde să se întoarcă şi să mă privească drept în faţă. S-a holbat la mine cu nişte ochi ciudaţi, injectaţi, şi m-a dus într-o baie din apropiere.

L-am urmat.

— Trebuie să PROMIŢI că nu vei spune nimănui nimic, a zis el.

Am promis.

Trey a închis ochii, a tras adânc aer în piept şi, chiar când a deschis gura ca să vorbească, a năvălit un val de copii. Trey doar s-a uitat la ei, apoi la mine şi a ieşit în fugă.

Nu ştiu ce voia să-mi spună în acel moment, dar m-am dus în clasă cu o senzaţie ciudată în stomac, că... se va întâmpla ceva rău.

Nu l-am mai văzut pe Trey până la încălzirea dinaintea meciului. A intrat în sala de sport arătând mai jalnic decât de dimineaţă.

— Adunaţi-vă în jurul meu, a strigat antrenorul Robinson. Trey are un anunţ de făcut.

Antrenorul a strâns din dinţi şi am ştiut că ceea ce avea să spună Trey era de rău.

— Nu pot să joc, a mormăit el.

— Vorbeşte, tinere, a zis antrenorul. Asumă-ţi greşeala şi consecinţele ei.

— Am intrat în nişte belele, a murmurat drept explicaţie.

Se părea că directorul Moore îl trimisese pe Trey în detenţie şi el nu putea juca în meciul din seara aceea. Toată echipa a izbucnit. Mormăieli de dezamăgire şi oftaturi – băieţii scrâşneau din dinţi, unii lăsau capul în jos, înfrânţi. Replica: „Ce mama dracului, Trey!” a răsunat de mai multe ori în sala de sport.

Dar eu n-am zis nimic.

Nici măcar nu puteam ridica privirea spre el. Mă uitam în jos. Am simţit că mă priveşte, aşteptând să zic: „Totul e bine” sau să spun echipei: „Încă putem, noi împreună”, dar n-am putut. Nu m-am putut uita în ochii lui.

Data următoare când l-am văzut pe Trey avea cătuşe la mâini şi ofiţerii îl escortau afară din şcoală.

Nu vreau să cred că Trey l-a ucis pe directorul Moore. Îl cunosc pe Trey cel adevărat. Cunosc o latură a lui Trey pe care nimeni altcineva nu o poate vedea şi datorită căreia îi acord prezumţia de nevinovăţie. Dar apoi mă gândesc la cât de iritat era în dimineaţa aceea. Asta nu-l pune într-o lumină prea bună.

Unchiul T
Unchiul lui Trey

Sper din tot sufletul că Trey nu mi-a luat arma. De dragul meu şi *al lui*. Faza e că Trey are o mulţime de defecte, dar prost nu e. Şi nici ucigaş nu e. Ştiu asta, pentru că eu sunt.

Am slujit peste douăzeci de ani această ţară, în marină. Operaţiuni speciale. Trei misiuni. Trăieşti mult, înveţi multe. Şi răul pe care l-am văzut nu există în Trey.

Totuşi când mi-am luat prima dată nepotul din New York, avea cuvântul „imbecil” înscris pe toată făptura. La fel ca mine la vârsta lui, doar că eu m-am comportat mult mai rău. Stăteam la greu pe străzi şi ca opţiuni aveam moartea, închisoarea sau armata. Ca să fiu sincer, războiul m-a salvat. Ceea ce e un lucru ciudat, dacă stai să te gândeşti. Să fii expediat în străinătate, să te duci să lupţi pentru o ţară care nu te iubeşte, să omori străini ca

singură opţiune pentru a rămâne în viaţă. Totuşi Trey nu are inimă de soldat, eu ştiu asta.

Dar îi datoram surorii mele să i-l iau pe Trey de pe cap şi să mă asigur că are o soartă mai bună decât băieţii alături de care am crescut eu. Nu mă aşteptam ca atitudinea lui Trey să fie aşa de rea. Întotdeauna răspunde obraznic, e mereu înclinat să încalce regulile, genul de lucruri pe care bărbaţii de culoare nu-şi permit să le facă. Probabil pentru că tatăl lui a murit atât de tânăr. A murit de cancer. În urma lui, Trey a rămas să fie crescut de o femeie. Aşadar, mi-am luat misiunea de a-l struni pe drumul cel drept. Indiferent ce-ar fi însemnat asta.

Restricţii, rutină strictă, încercând să-l stăpânesc, fie la şcoală, fie acasă, limitându-i timpul petrecut în lume, oferindu-i zero spaţiu de manevră ca să nu apuce să se bage în buclucuri. În acest oraş, e multă mizerie în care poţi intra.

Sigur, din când în când ne ciocneam, mai ales la început. Tranziţia e grea pentru oricine. Şi Trey n-a făcut-o mai uşoară, punându-mi răbdarea la încercare la nesfârşit. Venind târziu acasă, fiind nerecunoscător, neglijându-şi treburile. I-am spus că există o cale uşoară de a face lucrurile şi o cale dificilă. A ales calea cea grea de fiecare dată şi, în cele din urmă, a trebuit să-l cârpesc, pentru a-l face să se îndrepte.

Nu înseamnă că am vrut asta, dar, sincer, nu ştiam ce altceva să fac. Nu e ca şi cum aş mai fi transformat vreodată un băiat într-un tânăr bărbat. Ştiu cum am evoluat eu şi cum am ajuns să mă descurc destul de bine. Mai bine decât majoritatea.

După ce am văzut că palmele erau singurul lucru care funcţiona, am continuat să-l ating din când în când, ca să ştie că nu mă joc. Până la urmă, ne-am împăcat şi a

început să respecte regulile acasă, dar apoi au venit necazurile de la şcoală.

Dintr-un motiv oarecare, oamenii aceia de la Promise păreau să aibă mereu o problemă cu Trey. M-au pus să stau în clasă cu el de câteva ori. Desigur, *atunci* s-a comportat ca un înger.

M-am înţeles cu el asupra unor lucruri şi am crezut că depăşisem greul. De câteva săptămâni bune, nu mai auzisem nimic de la şcoală. Începusem să cred că am scos-o la capăt, că l-am adus pe nepotul meu pe calea cea bună.

Voi fi sincer: ţin la băiatul ăsta, chiar ţin la el. Ştiu că el crede că vreau doar să-l tiranizez, dar nu înţelege că această lume îl va înghiţi cu totul dacă nu-şi ţine capul drept. Bărbaţii de culoare nu primesc a doua şansă, iar lui Trey i-am acordat-o eu. Nu-l pot lăsa s-o irosească.

Şi trebuie să-i recunosc meritele, acolo unde se cuvine. S-a străduit în ultima vreme. Sunt mândru de el pentru progresele făcute la baschet. Am fost la câteva dintre meciurile lui şi copilul m-a impresionat. Chiar l-am invitat pe unul dintre camarazii mei din marină la meciul său din play-off. M-am lăudat cu Trey. I-am spus că nepotul meu era jucătorul-vedetă şi un copil bun. S-a aşezat în tribună, aşteptând să-l cunoască pe faimosul Trey Jackson, următorul star din NBA. Dar, desigur, Trey n-a jucat în acel meci. Din vina lui. Al naibii de jenant pentru mine.

Ştiu că Trey nu i-a făcut nimic directorului Moore, dar nu pot ignora faptul că-mi lipseşte pistolul. De ce nu poate Trey, pur şi simplu, să facă lucrurile aşa cum trebuie? Dacă n-ar fi fost în detenţie, ar fi jucat în meciul acela şi nevinovăţia lui n-ar fi fost pusă la îndoială. Acesta e fix lucrul pe care am încercat să i-l explic băiatului. Ca om de culoare, nu ţi se acordă niciodată prezumţia de

nevinovăţie. Trebuie să fii de partea dreaptă a tuturor lucrurilor.

Totuşi în capul meu este o mare năuceală. Gânduri învălmăşite despre ce-aş fi putut face altfel. Am încercat atât de mult să-l schimb, să-l transform, şi totuşi s-a trezit prins în acest sistem lipsit de noimă. Locul ăsta este prea greu de suportat pentru un băiat negru.

Nu ştiu, poate şi eu am fost prea dur cu el.

Antrenorul Robinson
Antrenor de baschet la Urban Promise Prep

Nu o să mint, chestia asta m-a aranjat zdravăn. Şi în ofensivă, şi în defensivă.

Directorul Moore mi-a dat o şansă atunci când alţii n-au făcut-o. Înainte de această slujbă, antrenam baschet la nivel recreativ. Doar din dragoste pentru sportul acesta, pentru că nu-mi intra niciun ban în buzunar.

Moore şi cu mine ne cunoşteam de mult. Am urmat Universitatea Hampton împreună. Am avut nişte probleme în afara campusului şi am fost dat afară din echipă. Am pierdut şansa de a ajunge în liga profesionistă, ca jucător. Să fiu antrenor era următoarea mea opţiune. Aşa am rămas aproape de joc.

Când Moore a decis să facă o echipă de baschet la Urban Promise, eu am fost prima persoană pe care a sunat-o. Aşa e Moore. Întotdeauna este atent. Caută mereu să fie sigur că toată lumea din jurul lui are ce mânca. Chiar şi unii dintre aceşti jucători.

Moore spunea că, cu cât echipa este mai bună, cu atât este mai mare potenţialul de sponsorizare. El ne-a făcut pe mine şi echipa de antrenori să căutăm jucători de aici până la New York şi s-a implicat personal pentru a-i invita pe copii la Promise. Le-ar fi dat chiar şi bani, dacă aveau nevoie de ei, pentru a-i ajuta să ajungă aici. Omul acela a ajutat multe familii.

După câţiva ani, am început să concurăm cu adevărat, în loc să pierdem fiecare joc. Apoi l-am găsit pe acest copil, Brandon, şi lucrurile au început să prindă contur.

Şi pe urmă a venit Trey.

Băiatul ăla îmi aminteşte mult de mine, dar cu mai mult talent. Asta e partea tristă. Prea mulţi copii cu atât de mult potenţial cad în faţa presiunii sistemului. O greutate invizibilă, care-i ţintuieşte pe toţi la pământ. Şi nici măcar nu-şi dau seama.

Dar Trey n-a făcut asta. Trey n-ar răni nici măcar o muscă. Trey este unul dintre cei mai drăguţi copii pe care-i cunosc. Iată un exemplu: odată Moore m-a enervat, făcându-i unui copil ceva greutăţi – nu era unul dintre jucătorii mei. Un copil liniştit. Cred că Omar? Omari? Ei bine, nu purta curea şi urma să fie sancţionat. Ghiciţi ce s-a întâmplat? Trey s-a apropiat şi i-a dat puştiului centura. El purta uniforma de baschet, deci Moore nu l-a putut sancţiona, iar el i-a luat apărarea acelui copil, exact aşa a făcut. Ăsta este Trey. Aşa e el.

Totuşi, chiar dacă e nevinovat, cred că treaba asta îl va distruge. Cred că-l va traumatiza şi cred că ăsta e defectul sistemului. Odată ce te atinge, te-a viciat pentru totdeauna, fie că eşti sau nu vinovat. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie.

Acum, Moore nu mai e. Nici Trey nu mai e.

Nu ştiu, frate, sunt pur şi simplu năucit.

Antoine Betts
Elev la Urban Promise Prep

Am văzut totul, da-da. Toată faza.

Trey a venit în prima pauză de prânz, în clădirea A. Ei spun că în clădirea A sunt copiii scandalagii, dar eu o prefer. Aceşti băieţi sunt al naibii de amuzanţi – mă duc acolo ca să râd.

Eram în zonă pentru că fac parte dintr-un program de voluntariat la bucătărie pentru elevii din anul terminal ca să obţin credite pentru gătit şi să am posibilitatea de a lucra într-un restaurant după liceu, cine ştie...

Aparent, voluntariatul a fost ideea acestui tip, Ramón. Doamnele de la bucătărie se bucură, pentru că nu au personal suficient şi, când eu şi ceilalţi voluntari ne ocupăm de clădirile noastre, le uşurăm mult munca. Noi ştim cum să ne descurcăm cu băieţii.

Dar, oricum, ziua aceea a fost intensă. Copiii au intrat, unul câte unul, cu mâinile la spate, cu capul plecat, ca întotdeauna. De fapt, o vreme, prânzul s-a desfăşurat fără evenimente. Fără încăierări, fără mâncare aruncată, fără niciun elev care să încerce să sară peste rând. Bănuiesc că a fost aşa pentru că am servit pizza.

Vedeţi voi, dacă un copil face haos în timpul prânzului, e scos din cantină fără şansa de a mai mânca, aşa că, în zilele când servim o mâncare iubită de toată lumea, elevii se comportă frumos. Tuturor le place pizza, nu?

Aşadar, au mâncat în linişte, ca de obicei, regula tăcerii fiind mereu în vigoare, până când nişte băieţi de la o masă au început să râdă. M-am uitat în spate. Nu ratez nicio comedie bună.

Un profesor s-a apropiat şi a dat un avertisment întregii mese şi apoi puştiului care făcea glume. Trey. După aceea s-au potolit toţi. Trey nu era unul dintre copiii cu adevărat răi.

Dar după cinci minute copiii de la masă au început să râdă din nou. De data asta pentru că Trey făcea ceva cu mâncarea, se prostea. Totuşi nu şi-a ales bine momentul. Tocmai atunci intra Moore.

Profesorul a trecut din nou şi i-a dat lui Trey o depunctare. Când profesorul s-a întors la postul său, Moore s-a îndreptat apăsat spre el.

— Ai probleme cu ăla? a întrebat el

— Aşa cum ştiţi, a răspuns profesorul.

Moore a rămas acolo câteva minute, rotindu-şi privirea peste mese, cu braţele încrucişate, încruntat. Toţi băieţii stăteau drept. A aruncat un fel de vrajă asupra noastră. Sau nimeni nu voia să aibă probleme cu el, dacă puteau evita asta. Făcea lucrurile să pară extrem de serioase.

În cele din urmă însă, Moore s-a ridicat să plece sau cel puţin s-a prefăcut că face asta. Şi ştiţi ce, chiar în acel moment, Trey a mai trântit o glumă, în gura mare, de data asta despre Moore.

— Ai fruntea ca o pistă de aterizare, frăţie.

Ceilalţi copii au izbucnit în râs până când Moore a băgat capul înapoi, în cantină. Şi atunci lucrurile au devenit interesante. Am văzut ceva ce n-am mai văzut până acum, ceva ce chiar nu ştiam că este posibil. Moore şi-a pierdut complet calmul.

A trecut ca o furtună prin încăpere.

— Ce-ai spus?

Normal că Trey a rămas cu buzele lipite.

— Nu, dacă vrei să fii clovn, apoi fii clovn. Spune o glumă! s-a răstit Moore.

Dar Trey şi-a ţinut gura închisă.

— Spune *o glumă*, Jackson! a răcnit din nou Moore.

Trey l-a ignorat iarăşi.

Când credeam că lucrurile nu se pot înrăutăţi mai mult, Moore s-a aplecat spre faţa băiatului şi a strigat:

— Am zis să spui naibii o glumă!

Unii copii au chicotit, râsul acela mărunt, care-i ajuta să nu izbucnească în plâns. Alţii şi-au umplut gura cu pizza, îngroziţi.

Trey părea umilit. Ochii îi rătăceau de jur împrejur. Aşa că s-a răstit:

— Dispari dracului din faţa mea!

— Altfel ce? a urlat Moore.

— Altfel o să te omor!

Toată sala a amuţit. Nici măcar doamnele de la bucătărie nu îndrăzneau să se mişte. Un fior mi-a străbătut şira spinării.

În acel moment, n-am crezut că vorbeşte serios. Am simţit-o mai mult ca pe un mecanism de apărare. Dar ştiind ce ştiu acum... Bănuiesc că băiatul acela vorbea al naibii de serios.

După ce a trecut şocul, Moore l-a luat pe Trey de guler şi, mai mult târându-l, l-a scos afară din cantină.

Restul îl ştiţi şi voi.

Doamna Hall
Profesor la Urban Promise Prep

Sărmanii mei elevi. Bieţii mei băieţi. Am început să predau la Urban Promise chiar în anul în care s-a înfiinţat. De atunci sunt aici.

Locul acesta era magic, atunci când porţile i s-au deschis pentru prima dată. Băieţi din tot oraşul, în general

daţi uitării de întreaga lume, aveau acum un loc pe care-l puteau numi acasă. Un loc în care administraţia ţinea să le dăruiască o şansă corectă. Moore chiar asta a făcut. Sigur, a fost dintotdeauna puţin cam strict, dar aşa trebuie să fii cu aceşti copii, şi aşa faci. Dar nu din frică, sau ură, sau neînţelegere – ci din dragoste.

În primii doi ani, Urban Promise nu a performat aşa cum se sperase, cel puţin după părerea lui Moore. Mie mi se părea că progresăm. Sigur, putea fi şi mai bine, însă Moore voia să fie *cel mai bun*.

Aşadar, am făcut vizite la alte şcoli, am participat la conferinţe, ateliere, am învăţat tot felul de lucruri din cele mai bune practici. O modificare aici, o modificare dincolo şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, am constatat că mânam băieţii ca pe nişte vite. Nu mai erau copii, ci prizonieri.

Recent, i-am vorbit lui Moore despre faptul că nu sunt de acord cu felul în care se face educaţie în şcoală şi, ştiţi voi, mi-a spus să-mi fac bagajele şi să plec dacă nu-mi convine. Se schimbase. Era un om complet diferit de acela cu care mă bucurasem să lucrez. Furios. Rece. Eu am investit sânge, sudoare, timp, energie, efort şi lacrimi în acel loc şi el a îndrăznit pur şi simplu să mă azvârle?! Mă înfurie până şi să mă gândesc la asta. Ah, şi Trey, printre suspecţi? Băiatul acela n-ar răni nicio muscă. Face pe răul, dar eu văd dincolo de faţada asta. Toţi băieţii aceştia vorbesc dur. Oferă-le puţină dragoste şi o să vezi cum se topesc. Sunt copii. Lumea pare să uite mereu asta. Indiferent de înălţimea lor. Indiferent de culoarea pielii. Indiferent de atitudinea lor.

Trey n-a fost niciodată tratat corect, nici măcar la Promise. S-a stabilit, prin lege, că avea nevoie de ajutor pentru a putea învăţa cât mai bine. Dar Moore pur şi simplu nu l-a sprijinit. A spus că ar fi prea costisitor să

angajeze o persoană special pentru asta. A spus că şcoala avea destule probleme financiare şi fără să-şi asume alte datorii. Nu-mi venea să cred.

Nu ştiu exact ce anume l-a schimbat pe Moore. Zvonurile circulă în mod constant: infidelitate şi o soţie nemulţumită, un divorţ copleşitor, discuţii despre investiţii eşuate, unele probleme financiare cu care s-a confruntat.

În orice caz, recent, frământările din viaţa lui personală au început să-i afecteze munca. Apărea la şcoală neîngrijit, venea târziu sau chiar arătând bolnav. Se lua de copii, chiar şi de personal. Dar eu, una, mă săturasem să fiu admonestată. Am fost acolo, la Promise, în ziua împuşcăturii. Intrasem în biroul lui să-i dau scrisoarea de demisie. Nu mai suportam. Şi când am auzit că Moore a murit, primul meu gând a fost: *Oh, Doamne, a făcut-o. Şi-a luat viaţa*.

Interogatoriul lui Trey
(Transcriere de la ancheta oficială a lui Trey)

DETECTIV BO: Spune-ţi numele pentru înregistrare, te rog.
TREY: Trey.
DETECTIV ASH: Numele întreg.
TREY: Acesta este numele meu ÎNTREG.
DETECTIV ASH: Crezi că e amuzant? Vrei să te închidem de-acum?
TREY: Jackson. Trey Jackson.
DETECTIV BO: Unde locuieşti?
TREY: În sud-est, aproape de Navy Yard.

DETECTIV BO: Ah, aşa e. Unchiul tău a fost în marină.
TREY: Aţi vorbit cu unchiul meu?
DETECTIV ASH: Noi punem întrebările. Unde erai pe 10 octombrie, aproximativ la ora 6:30 seara?
TREY: Ştiţi bine unde eram.
DETECTIV BO: Ah, deci erai în biroul lui Moore? Cu pistolul la capul lui?
TREY: Nu, eram în detenţie. Aşa cum v-am spus de milioane de ori.
DETECTIV BO: De ce erai în detenţie? Eşti turbulent?
TREY: Hai, frate, arăt eu ca o persoană indisciplinată?
DETECTIV BO: Mai degrabă, pari genul de puşti căruia îi place să facă agitaţie.
DETECTIV ASH: Potrivit profesorilor de la şcoală, eşti un elev turbulent.
TREY: Asta pentru că profesorii nu mă plac.
DETECTIV BO: Trebuie să aibă un motiv, nu?
TREY: Cum o fi, frate.
DETECTIV ASH: Ai auzit ceva în detenţie?
TREY: Am auzit că am dreptul la un avocat.
DETECTIV BO: Pentru ce ai nevoie de avocat? N-ai făcut nimic rău, nu?
TREY: Nu.
DETECTIV ASH: Atunci vorbeşte cu noi, poţi avea încredere în noi. Te putem ajuta.
TREY: N-am nevoie de ajutorul vostru. Am nevoie de avocatul meu.
DETECTIV BO: Nu contează. Să ştii că ne-a spus deja celălalt.
TREY: Ha? Ce-a spus?!
DETECTIV BO: Ne-a spus ce-ai făcut.
TREY: Dar n-am făcut nimic! Ce să spună?

DETECTIV BO: Noi n-am auzit aşa. Spune-ne adevărul, din perspectiva ta. Poate ştii ceva despre vreunul dintre ceilalţi copii?
TREY: ...
DETECTIV ASH: Dacă vrei să joci dur, putem juca mai dur şi noi şi n-o să-ţi placă.
TREY: ...
DETECTIV ASH: Bine, fie cum vrei tu.

CU O ZI ÎNAINTE DE CRIMĂ
Trey

CAPITOLUL 4

Târziu
TREY

— Fraateee, o să frig rău de tot!! ţip la omul meu Brandon, partenerul meu de joc.

El joacă pe poziţia 1, eu, pe poziţia 2. În plus, e singurul tip din echipă care-mi acceptă glumele. Probabil pentru că Brandon este cel mai tare băiat de pe planetă, aşa că nu ia niciodată nimic personal.

— Capul zici că arată ca un PT Cruiser.

Echipa moare de râs, chiar şi antrenorul. Îmi place să fac glume în vestiar. Ecoul face să pară că întreaga şcoală râde cu mine. Mă întreb cum ar fi asta: toată şcoala râzând la glumele mele. Ar fi epic. Aş putea fi un comediant desăvârşit dacă nu-mi iese cu baschetul.

— Bine, linişteşte-te, liniştiţi-vă cu toţii, spune antrenorul. Mâine avem cel mai important meci al sezonului. Până la capăt, pentru victorie. Încă nici nu mă gândesc la campionat, mă auziţi? Acesta *este* campionatul nostru. Dăm totul laoparte, pentru că, dacă nu câştigăm, mergem acasă. Mă auziţi?

— Da, domnule! strigăm la unison.

— A fost un antrenament grozav astăzi. Mergeţi cu toţii acasă în siguranţă, odihniţi-vă şi fiţi pregătiţi pentru jocul de mâine. Toţi pentru unul.

Ne înghesuim şi întindem mâinile în mijloc. Brandon este căpitan, aşa că intonează strigătul de război, ca de obicei.

— Deţinem controlul!

— DEŢINEM CONTROLUL!

— Suntem cei mai tari!

— SUNTEM CEI MAI TARI!

— Deţinem controlul!

— DEŢINEM CONTROLUL!

— Promitem!

— PROMITEM!!!

Mâinile zboară în aer, apoi ne despărţim şi pornim spre duşuri.

— Trey, stai să-ţi zic o vorbă, strigă antrenorul.

Alerg spre el. Ne retragem în spatele ultimului rând de dulapuri, ca să nu ne audă coechipierii mei.

— Trey, vom avea nevoie de tine mâine, deci concentrează-te, mă asculţi?

— Da, domnule antrenor, ştiu.

— Bravo, asta vreau să aud. Acum, hai, du-te şi spală-te.

Să-l aud pe antrenor spunând că echipa are nevoie de mine e cel mai plăcut sentiment din lume, mai ales că baschetul este singurul lucru la care mă pricep. Nu cred că mi-a mai spus cineva, vreodată, că are nevoie de mine.

Trec prin vestiarul albastru cu auriu până la duşuri, unde sunt câţiva băieţi.

— Hei, B., îl strig pe Brandon.

— Ce-a vrut antrenorul? răspunde el.

— Mi-a spus doar să fiu pregătit pentru mâine.

— Ai face bine, avem un meci de câştigat.

— Adevăr grăit-ai. O să ies să prind autobuzul. Pe mâine, prostovane.

— Pe mâine, tăntălăule.

Brandon şi cu mine dăm mâna şi plec, sărind peste duş, pentru că nu pot rata autobuzul care mă duce în mod normal acasă. Unchiul meu T are o regulă strictă cu privire la ora la care trebuie să ajung acasă şi, dacă aş întârzia chiar şi câteva minute, probabil că s-ar declanşa o furtună. Nu vreau să am nicio problemă cu el în seara asta.

Mă opresc la prima cişmea pe care o văd şi beau ca înecatul, cu gura uscată ca naiba după antrenament. N-ar trebui să stăm la cişmea mai mult de trei secunde, dar, pentru că şcoala s-a terminat, nu e nimeni în preajmă să mă grăbească.

Cealaltă şcoală a mea, din Bronx, abia dac-avea apă curentă. Ţâşnitorile cu apă potabilă n-au funcţionat niciodată, toaletele nu erau spălate. Uneori, iarna, căldura nu funcţiona, o întreagă bătaie de cap. Mă enerva la culme. În schimb, profesorilor le păsa mai puţin de ce făceau elevii, aşa că ne puteam dezlănţui cum aveam chef.

Urban Promise este la polul opus.

Totul este curat, strălucitor, la superlativ. Dar totalul de mizerii pe care trebuie să le înghiţi în acest loc aproape că-l face să pută.

În clasă, nici măcar nu ne putem rezema de spătarul scaunului. Pe deasupra, au tupeul să ne ţină în şcoală de la 7:00 dimineaţa până la 5:00 seara. Cine poate sta aşa, nemişcat, zece ore?! Eu sigur nu pot. Dar, evident, atunci când nu stau exact aşa cum vor ei, primesc un avertisment. La trei avertismente, primesc un punct în minus şi numărul punctelor mele de merit tot scade. Cum asta se întâmplă destul de des, am devenit copilul cu probleme pe care nimeni nu şi-l doreşte în clasă.

Acesta este singurul lucru pe care îl au în comun Promise şi vechea mea şcoală. Ceea ce simt profesorii pentru mine. Felul în care mă privesc. Modul în care vorbesc cu mine. Felul în care vorbesc despre mine. Din tot soiul de motive, Trey Jackson şi profesorii pur şi simplu nu se pot înţelege şi eu sunt, întotdeauna, cel vinovat. Ei spun cam aşa:

— Trey este unul dintre elevii noştri *speciali*.

— Mult noroc cu băiatul ăla.

Sau, vorba lor preferată.

— Are nevoie de puţină dragoste *în plus*.

Tot felul de comentarii aberante.

Dar eu nu sunt prost. Ştiu că folosesc un cod al lor, al profesorilor, şi că, de fapt, vor să spună:

— Ne-am dori ca Trey să nu fie aici.

— Ne-am dori ca Trey să nu existe.

Îmi şterg apa de pe bărbie şi mă îndrept spre dulap ca să-mi iau lucrurile. Promise este mult mai puţin stresantă după orele de şcoală. Fără alţi copii, fără profesori sâcâitori. Pare aproape normală. Încui dulapul şi îmi aud numele.

Mă întorc şi îl văd pe domnul Finley aruncând o privire din sala de clasă.

Gâtul albicios, întins la maximum, îl face să arate ca un nenorocit de struţ căpăţânos.

— Da? încerc să răspund politicos.

— De ce nu mergi pe linie? întreabă domnul Finley.

Când oamenii îmi pun întrebări stupide, îmi ia întotdeauna mai mult timp să răspund, aşa că ezit preţ de o secundă.

— Şcoala s-a terminat. Nu mai e nimeni pe hol.

— Deci, pentru că nu se uită nimeni, te-ai hotărât să faci ceva greşit? Care este valoarea numărul patru a şcolii?

Îşi încrucişează braţele peste piept. Suspin.

— Integritate.

— De unde vii?

— De la antrenament.

— Întoarce-te în sală şi ia-o de la capăt.

Oftez scurt.

— Domnule Finley, nu puteţi vorbi serios. O să pierd autobuzul.

— Trebuie să înveţi să faci alegeri mai bune.

Scot un geamăt puternic, care nu-i place, şi mă îndepărtez călcând apăsat ca să-l enervez şi mai mult.

Îmi aşez picioarele pe linie şi merg cât de repede pot, pe coridor. Aş alerga, dar domnul Finley m-ar pune s-o fac din nou, la nesfârşit.

Domnul Finley este renumit pentru că-i pune pe elevi să repete lucrurile la infinit. Tortură curată. Jur, uneori mi se pare că nu mă place deloc. Profesorilor n-ar trebui să li se permită să nu le placă anumiţi copii.

Privesc în urmă şi, desigur, domnul Finley încă se uită după mine, de parcă n-ar avea altceva de făcut: lucrări de corectat, părinţi cărora să le telefoneze, de mâncat un măr sau orice altceva susţin profesorii de obicei că fac.

Merg suficient de departe ca să văd sala de sport şi apoi mă întorc. Arunc o privire la ceasul din hol, văd că sunt deja cu două minute în întârziere şi devin agitat. N-am ratat autobuzul de două săptămâni şi nu vreau să-l enervez pe unchiul T cu o zi înainte de marele meci. Nu se ştie niciodată ce-ar putea face. N-am nevoie de stresul ăsta acum. Mâine trebuie să joc perfect, aşadar mintea mea trebuie să fie la locul ei.

Nu ştiu ce i-au spus cei de la tribunal unchiului meu despre mine, dar pare să creadă că am fost un scandalagiu de mare clasă la New York. Am fost suspendat de la şcoală de câteva ori, dar nu fac parte din nicio bandă. Nu vând droguri, ca unii dintre băieţii mei de-acasă. Sunt doar un copil normal.

Mă reped spre dulapul meu, trecând pe lângă clasa domnului Finley. Se pare că a plecat în momentul în care i-am dispărut din raza vizuală.

Îmi iau lucrurile cât mai repede posibil şi ies din clădire, cu inima bătându-mi cu putere.

Afară, aerul proaspăt îmi umple plămânii într-un mod plăcut.

Dar, când ajung după colţ, coşmarul meu devine realitate şi văd cum autobuzul pleacă din staţie.

— NUU! Aşteaptă, aşteaptă!!

Ţâşnesc într-un sprint disperat. Dar oare şoferul mă aude?

Desigur că nu. Merge mai departe.

Stomacul mi se strânge când mă gândesc la ce va spune unchiul T... sau la ce va face.

CAPITOLUL 5

În capcană
TREY

Ajung acasă după apusul soarelui, ceea ce nu-i va plăcea unchiului T. Unchiul T locuieşte în sud-est, chiar lângă Navy Yard, cartierul marinei. E o zonă frumoasă, cu un stadion în apropiere şi cu tot ce trebuie. Are casă, aşa că trebuie să fie bogat, deşi nu se comportă ca atare. Vorbeşte mereu despre câţi bani dă pe fundul meu. *Stinge luminile când pleci din cameră, nu te apropia de termostat, fără porţii suplimentare la cină.*

Îmi ţin respiraţia şi intru. Îl zăresc pe canapeaua din sufragerie, cu o bere în mână, o 211, ca întotdeauna. Încerc să mă lipesc de perete, sperând că nu mă va observa. Mă gândesc la acea parte din *Peter Pan* unde Peter se luptă cu umbra lui. Mă silesc să devin o umbră.

Mă îndrept spre trepte, dar îi aud vocea.

— Unde ai umblat, Trey?

Parc-ar vorbi un demon.

— Nicăieri, vin doar de la antrenament.

— Antrenamentul se termină la 6:30. Durează o oră să ajungi acasă. De ce e aproape ora 9?

— Am pierdut autobuzul.

— De ce?

Las capul în jos.

— A plecat înainte de ora obişnuită.

— Vino aici! strigă el, ştiind că mint – îşi dă seama mereu.

Mă îndrept şi îmi simt picioarele ca nişte blocuri de ciment. Urăsc când îmi spune să vin la el. Se supără când mă mişc încet, dar de ce m-aş grăbi? Nu-i înţeleg niciodată pe adulţi.

— Da?

— Da, şi mai cum? scrâşneşte el.
— Da, domnule?
— Mă minţi, băiete?
— Nu, dar…

Înainte să-mi termin ideea, simt că aerul îmi părăseşte corpul. Pieptul pare să-mi atingă coloana vertebrală şi picioarele mele fac involuntar trei paşi înapoi.

Urăsc să fiu lovit cu pumnul în piept.

Dar şi mai mult urăsc că, indiferent ce-aş spune, unchiul T s-a hotărât deja privitor la mine, în mintea lui. La fel ca profesorii aceia de la Promise.

Mutarea din New York în DC şi mersul la Promise mi-au schimbat viaţa într-o grămadă de moduri. În mare parte, în bine. Acasă, în Bronx, n-o vedeam prea des pe mama. Libertatea a fost faină o vreme, dar apoi ea a început să aducă acasă, tot timpul, diverşi tipi dubioşi. De câteva ori a fost foarte ciudat pentru mine şi am vrut să plec de-acolo.

Când instanţa a hotărât că nu mai pot locui cu ea, am fost uşurat. Iar când am aflat că mă ia unchiul T, m-am simţit fericit. Din puţinele dăţi în care îl întâlnisem, mi se părea că unchiul T e destul de mişto. Avea un Cadillac şi asta era grozav pentru mine, însă, după ce a devenit tutorele meu, am văzut o altă latură a lui.

Unchiul T are o problemă gravă cu băutura. Ştiu că a fost în marină şi am senzaţia că uneori încă mai crede că este. Face acelaşi lucru în fiecare zi. Merge la serviciu, face exerciţii, bea bere, se uită la televizor şi-şi curăţă arma. Şi când nu face acele lucruri mă terorizează pe mine. E aproape ca şi cum m-ar antrena pentru armată. El numeşte asta disciplină, menită să mă transforme în bărbat adevărat.

Uneori mă gândesc să ripostez, dar întotdeauna îmi piere curajul când îi văd muşchii.

— Ar fi bine să nu minţi, Trey, spune el.
— Nu mint, domnule. Am pierdut autobuzul.
— De ce?

Caut un alt răspuns decât adevărul. Nu pot spune că am avut probleme pentru că nu am mers în mod corect pe hol, pentru că ar părea că a fost vina mea.

— Antrenamentul a durat puţin mai mult. Avem meci mare mâine.

Când îi amintesc de jocul de baschet, văd cum faţa i se relaxează. Îi place că sunt bun la baschet.

— Mâine e, nu?

Dau din cap. Oftează. Cel mai apropiat mod de a se scuza pe care l-a oferit vreodată.

— De ce n-ai spus aşa de la început, Trey?
— Nu ştiu, tocmai mi-am amintit.

El dă din cap spre mine.

— Aşază-te o secundă.

Mă aşez la capătul opus al canapelei. Cât de departe pot.

— Ştii, sunt dur cu tine din motive întemeiate. Nu vreau să te văd cum o iei pe calea pe care a apucat-o maică-ta.

Îl mai apucă destăinuiri din astea la beţie, în care spune lucruri răutăcioase cu atâta uşurinţă, de parcă ele nu mi-ar răni sentimentele.

— De fapt, am invitat chiar şi un vechi prieten din marină, continuă el, să vină să te admirăm jucând. Să vedem, poate obţii o bursă, ca să ajungi în marină şi tu.

Urăsc marina. Culorile lor sunt nasoale.

— Mulţumesc, unchiule T, răspund.
— Să-mi mulţumeşti prin jocul de mâine, mă auzi?
— Da, domnule.
— Bine, vezi că e ceva de mâncat în bucătărie. Mănâncă tot.

Ies bosumflat din sufragerie şi mă îndrept spre camera mea. Sar peste cină.

Cu cât mă culc mai repede, cu atât mai repede va veni ziua de mâine. Şi singurul lucru la care mă pot gândi este cum voi juca în acel meci de baschet.

Da. Lucrurile vor sta mai bine mâine.

ZIUA CRIMEI
Trey

CAPITOLUL 6

Probleme!
TREY

Aproape că-mi sare inima din piept când porneşte alarma telefonului.

Mă năpustesc jos din pat şi îmi pun aceeaşi uniformă de ieri, ca să câştig timp. Dacă întârzii la şcoală, voi fi trimis automat în detenţie. Asta nu se poate, nu vreau să ratez acest meci de baschet pentru nimic în lume.

Mă uit în jur după geanta mea, dar n-o văd. La Promise, dacă vii la şcoală fără geantă, nu te lasă nici să intri. S-a întâmplat de multe ori, te exmatriculează imediat.

Fug în sufragerie şi îmi văd geanta lângă canapea. O înşfac în drum spre ieşire. Din fericire, unchiul T a ieşit deja la alergarea lui de dimineaţă.

Fug pe stradă rugându-mă să nu pierd din nou autobuzul, dar, după ziua de ieri, nu se ştie ce s-ar putea întâmpla. Când trec dincolo de colţ, văd oamenii cum se urcă în autobuz la aproximativ două străzi distanţă. Mă sperii, până când observ o bătrână într-un scaun cu rotile, în partea din spate a cozii. Asta o să-mi câştige ceva timp.

Grăbesc pasul, trec pe roşu în vreo două intersecţii şi ajung în staţie exact când oamenii termină de urcat în autobuz.

Un pic de noroc în ziua unuia dintre cele mai importante meciuri de baschet ale carierei mele. Încep să-mi rulez în cap tot felul de scene, repetând mental toate schemele de joc la care am lucrat eu şi Brandon. Îmi imaginez ultima parte a jocului, o pasă de la Brandon şi o lovitură câştigătoare executată de mine. Sau poate invers, poate îi arunc eu mingea şi reuşeşte el coşul final. Oricum, ne sprijinim unul pe altul şi asta e bine.

Când ajungem peste drum de Promise, apăs butonul de la uşa din spate a autobuzului şi aştept ca acesta să încetinească până ce se opreşte. Uşile se deschid şi cobor.

Îndreptându-mă spre Promise, îmi caut legitimaţia de şcoală în timp ce mă gândesc la antrenor, spunându-mi că are nevoie de mine. Dacă mă descurc bine astăzi, va fi mândru de mine. Mă gândesc la prietenul din marină al unchiului meu şi cum am o şansă de a-l face şi pe unchiul T mândru de mine. Mă gândesc cum Brandon îi va face mândri pe mama şi pe tatăl lui.

Nu-mi găsesc actul de identitate în buzunare, aşa că îl caut în geanta cu cărţi. Când mă uit în interiorul ei, îmi cade faţa.

Sfinte Sisoe!

În loc de actul meu de identitate sau de echipamentul meu de sport sau de manualele mele... mă holbez la pistolul unchiului T. Îmi amintesc că mi-am lăsat geanta cu cărţi lângă canapea, chiar lângă cea a unchiului T. Arată la fel şi trebuie s-o fi luat pe-a lui, din greşeală.

Stomacul mi se întoarce pe dos şi simt că inima îmi sare din piept.

Am încurcat-o! Nu pot merge la şcoală cu asta, voi fi arestat la trecerea pe lângă detectoarele de metale!

Nici acasă nu mă pot întoarce, voi pierde jumătate din orele de curs şi, dacă se întâmplă asta, în niciun caz nu voi putea juca. Aş vrea să-l pot suna pe unchiul T, să-i spun că am făcut o greşeală şi să-l rog să mă ajute. Dar viaţa mea nu merge aşa. O să creadă că l-am luat special. El nu-mi acordă prezumţia de nevinovăţie. Nu-mi înţelege greşelile şi nici scuzele.

Ce naiba mă fac?

PARTEA A TREIA
Ramón

În prezent

Rachel Barnes
Sora mai mare a lui Anthony Barnes, elev la Urban Promise Prep

Cred că unul dintre puştii aceia este vinovat. Şi nu mă refer la copiii negri.

Ştiţi că locuiesc în acelaşi cartier cu Ramón, în Columbia Heights? Îl văd din când în când cu câţiva băieţi localnici, care au adevărate mutre de membri ai unor bande. Din acelea înfricoşătoare. Dioses del Humo.

Dioses del Humo este o bandă numeroasă în cartierul meu şi daţi-mi voie să vă spun că ăştia nu se joacă. Crima nu este o problemă pentru ei. Din două în două zile, când răsfoiesc ştirile, acestea vorbesc despre violenţele pe care banda le provoacă. Am mai văzut gangsteri din copilărie până acum, dar aceştia sunt diferiţi. Parcă le place să ucidă.

Recent am început să-l văd pe Ramón petrecând timp cu ei tot mai mult şi mai mult şi la început nu m-am gândit prea atent la asta. Apoi, acum câteva săptămâni, l-am văzut pe vărul lui Ramón luându-l de la şcoală, când eu m-am dus să-l recuperez pe fratele meu.

Vărul mai mare al lui Ramón este şeful bandei.

Nu sunt vreo spioană sau ceva de felul ăsta, dar sunt un membru îngrijorat al comunităţii şi m-am gândit că ar fi

bine să-i spun lui Moore, doar ca măsură de precauţie. Cu siguranţă n-au nevoie de mizerii de-astea în Urban Promise Prep. Adică, fratele meu merge acolo. Vreau ca el să fie în siguranţă.

Moore a spus că se va ocupa. După aceea nu m-am mai gândit prea mult la asta, apoi, cu o zi înainte ca Moore să fie ucis, l-am văzut pe vărul mai mare al lui Ramón arestat în faţa şcolii.

Moore era genul care făcea orice pentru a-i proteja pe băieţi, vreau să spun, chiar *orice*.

Iar a doua zi Moore a fost ucis.

Deci cred că Ramón s-a răzbunat. Împotriva unui om care încerca să-l salveze de el însuşi.

Aşa cum am spus, pentru ei crima nu e deloc o problemă.

Anthony „Tony" Barnes
Elev la Urban Promise Prep

Uitaţi cum stau lucrurile cu Promise – ori o iubeşti, ori o urăşti.

Dacă o iubeşti, joci după regulile ei şi totul e OK. Dacă o urăşti, ei bine, nu ştiu ce să zic. Sunt genul de persoană care încearcă să se folosească de ceea ce are pentru a obţine ceea ce vrea. Şi chiar dacă nu voi merge la facultate, absolvirea şcolii Promise dă bine în acest oraş. Chiar vreau să fac ceva cu mâinile mele – în sudură, ca şi tatăl meu. Nu-i spuneţi surorii mele Rachel că am zis asta. Ea ţine morţiş să merg la facultate, la fel cum ţine şi şcoala Promise.

— E singura modalitate de a obţine ceea ce vrei, Tony! Ţine-te de Promise şi Promise va avea grijă de tine.

Şi cred că are dreptate... Directorul Moore are grijă de noi, în felul lui. Dar există mai multe moduri de a obţine ce vrei.

Ramón e exemplul perfect, chiar dacă Rachel crede că nu e un tovarăş de încredere. Una e să-l vezi prin cartier. Este dur uneori. Dar dacă ea ar fi mers la Promise, ar fi văzut ceea ce nu poate vedea de acasă.

Îi spunem Bucătarul Ramón. Adică, omul chiar ştie să gătească! Dacă n-ar exista Ramón, ar fi nevoie să mergi în oraş ca să guşti *Abuelita's pupusas*, dar Ramón a devenit priceput şi le face la şcoală. La subsol, evident, pentru că Moore nu tolerează nimic de felul acesta.

Dar, frate, vrem să mâncăm bine, iar personalul de la cantină e depăşit de evenimente. Există mulţi bani din donaţii de la oameni bogaţi şi politicieni, dar singurul lucru pe care Moore nu l-a interzis încă este voluntariatul pentru gătit, în care elevii din ultimul an ajută la bucătărie. Chiar şi Rachel recunoaşte că asta se întâmplă pentru că Moore nu vrea să cheltuiască banii pentru a angaja mai mulţi oameni.

Ceilalţi profesori se plâng mereu de asta. I-am auzit bârfind cum că ar mai fi şi alte lucruri pentru care şcoala ar trebui să cheltuiască bani, dar Moore crede că e nevoie ca fondurile să meargă undeva, în altă parte. Şi omul acela deţine cheia castelului, nimeni altcineva. Eu, în orice caz, sunt al naibii de sigur că n-am nicio idee unde se duc banii.

Bucătarul Ramón n-a făcut doar cele mai tari *pupusas*, ci şi alte lucruri. Mereu experimentează. Uneori ne strecoară câte o mostră pe linia albastră. Pare o afacere bună. Îl are pe prietenul său Luis drept ajutor. Dacă aş câştiga toţi banii pe care îi face Ramón, aş purta pantofi noi tot timpul. Dar Ramón spune că banii sunt pentru

abuelita lui şi magazinul ei, plus *rezerva* sa personală. Orice-o fi însemnând asta.

Oricum, n-am crezut niciodată că e atât de rău pe cât gândeşte Rachel.

Într-o zi s-a întâmplat ca eu şi Ramón să ieşim de la şcoală în acelaşi timp şi practic m-a luat de ureche, chiar acolo, pe treptele Promise, crezând că m-am alăturat bandei Dioses del Humo. Asta nici măcar nu se poate întâmpla aşa, oricum.

Rachel are multe griji. Părinţii noştri au două sau chiar trei locuri de muncă, aşa că ea face o mulţime de lucruri în locul lor: prezenţa la şedinţele de la şcoală şi alte lucruri de genul ăsta. Uneori cred că e puţin prea serioasă.

Dar poate că a avut o idee bună. Acum, cu directorul Moore mort, mi se pare ciudat să mă întorc la Promise. Tot ce s-a întâmplat înainte pare că are un sens: de exemplu, faptul că Moore i-a interzis lui Ramón să mai vândă mâncare. *Construim bărbaţi, educăm regi, nu haimanale!* Nu ştiu de ce a făcut Moore aşa ceva.

De când a fost ucis Moore, am petrecut mult timp legând în minte unele lucruri între ele. Când mă gândesc la ce-a spus Ramón în ziua aceea – că păstrează bani pentru *rezerva* lui –, mă întreb ce-a vrut să spună. Vindea oare droguri? Cineva a spus că ucigaşul a ascuns arma la Promise.

Cine ştie ce a ascuns Ramón? Dacă eu, cumpărând *pupusas*, l-am ajutat să-şi cumpere o armă? Asta mă face complice la crimă?

Vă rog să nu-i spuneţi lui Rachel.

César
Vărul lui Ramón

N-am nimic de spus.

Pentru că ştiu cum îmi răstălmăcesc oamenii cuvintele. Dacă spun că-mi iubesc vărul, aceasta se va transforma în *Am folosit dragostea lui pentru a-l convinge să...* Dacă spun că n-am fost apropiaţi, aceasta se va transforma în *Minte pentru Ramón pentru că fac parte, împreună*, *dintr-o bandă. Confraţii se acoperă întotdeauna unul pe celălalt*.

Cine sunt eu nu e secret. Vreţi să vă spun? Nu e nevoie. Tatuajele mele vorbesc de la sine. De-aia mi le-am făcut, ca să fiu recunoscut. Îţi ia doar o zi, în lumea asta, ca să înveţi că oamenii te văd aşa cum vor ei să te vadă, apoi fac ceea ce vor să facă. Cel puţin cu tatuajele astea, unele lucruri sunt clare. Ştiu cine este cu mine şi cine este împotriva mea.

Asta e mai mult decât poate spune vărul meu, nu-i aşa? *Abuela* lui l-a dus la şcoala aia pentru a-l ţine în siguranţă, nu? Cât de în siguranţă este acum? A dat de bucluc, aşa cum s-ar fi întâmplat şi dacă ar fi fost pe stradă. Singura diferenţă este că toată lumea pare mult mai şocată, pentru că s-a întâmplat undeva aşa, într-un loc ca Promise.

Am văzut cameramanii de la ştiri filmând în cartierul meu, pentru a putea prezenta geamurile sparte şi băieţii de pe la colţuri. Am văzut acelaşi soi de reportaje la televizor, cu coridoarele de la Promise – ambele tratându-ne ca pe nişte animale; doar că unele sunt domesticite, şi altele, nu.

Dar oricât de luxoase par acele coridoare, oamenii nu înţeleg că, atunci când bagi nişte băieţi săraci într-o şcoală, nu te poţi aştepta să devină ceva ce nu sunt. Nu oi

fi eu mare fiţă de director, dar până şi eu ştiu că asta n-are sens. Când ai nevoie de bani, când trebuie să supravieţuieşti, apare violenţa. Singura diferenţă dintre mine şi băieţii de la Promise este uniforma pe care o purtăm. Ei o au pe-a lor şi eu pe-a mea, dar toţi suntem la fel. Lei într-o junglă, luptând să fie regi.

Doña Gloria
Abuela lui Ramón

Ramón al meu n-a făcut asta.

Când aceste lucruri li se întâmplă băieţilor ciocolatii, feţele lor apar la televizor şi se găseşte singura fotografie dintr-o mie care-i face să arate ca nişte infractori. Dar dacă asta ar fi adevărat în cazul lui Ramón, atunci ar însemna că nu mi-am cunoscut deloc nepotul.

Dar îl cunosc. În străfundul inimii mele.

Nepotul meu e moale ca aluatul. Nepotul meu e dulce ca mierea. El n-a făcut aşa ceva. Se ridică, fără să-i cer, să mă ajute să fac *pupusa*. Mă întreabă cum se fac toate mâncărurile pe care mi le amintesc din copilărie, fără să-l îndemn. Fiecare copil are visuri până când lumea i le zdrobeşte. Dar lumea n-a zdrobit încă visurile lui Ramón al meu. Nu, nu încă, deşi s-a străduit din cale-afară.

Oamenii au convingerile lor despre cum e să emigrezi. Cred că e uşor să te ridici şi să-ţi părăseşti căminul şi s-o iei de la capăt într-un loc nou; să înveţi engleza e uşor. Nu este. Să plec din El Salvador şi să vin aici a fost un chin. Şi e şi mai greu cu un copil mai mare, aşa cum era Ramón când am sosit. Ne-am chinuit să învăţăm limba asta, mai ales el. Puteam să văd tensiunea la care era supus, chiar şi

când era băieţel. Ruşinea. Ruşinea se poate transforma în furie.

Da, a fost în detenţie. Dar astea sunt întotdeauna nişte cuvinte care se răspândesc repede: *detenţie, probleme, suspendare*. Exmatriculare. Cel care călătoreşte mai încet este adevărul: arest pentru vânzarea de *pupusas* la şcoală. Necazuri pentru că a râs. Suspendare pentru că a vândut alimente fără permisiune. Da, i se spusese să nu facă asta. Aşa că a pus la punct vânzarea la cantină. A găsit o modalitate de a face ceea ce-i plăcea, respectând regulile. Promise spune mereu că acolo răsplătesc inovaţia.

În locul din care vin eu, oamenii râd, dansează şi se îmbrăţişează. Aşa este cultura noastră. De ce vrea directorul Moore să-l lipsească de asta?

Vă spun adevărul: m-am gândit mult să-l iau pe Ramón de-acolo. Ramón a devenit foarte încordat în ultima vreme. Băiatul meu dulce, furios aşa cum era unchiul lui. Nu l-a văzut prea des pe unchiul său. Dar l-a văzut destul pe César şi cred că Ramón ştia că era o cale pe care nu trebuia s-o apuce.

N-a trebuit să-i spun asta niciodată. Pur şi simplu ştia.

Ceea ce nu l-a împiedicat pe César să se tot ţină de capul lui Ramón ca să se alăture şi el bandei Dioses del Humo. César trebuie să-şi fi dat seama că Dioses n-o să-l lase pe Ramón în pace. Uneori, un lup nu poate să protejeze un alt lup decât dacă sunt împreună într-o haită. În caz contrar, haita se întoarce asupra ta. Dar treaba e că Ramón al meu nu e lup. E un băiat blând! Chiar a trebuit să fiu eu aceea care să-i spună să fie pregătit să se apere împotriva oricui i-ar putea face vreun rău.

Au fost zile în care a fost furios şi supărat din cauza şcolii. Economiseşte bani pentru un local. Visurile lui nu se potrivesc cu casa asta, nici măcar cu oraşul ăsta. Făcea ce avea de făcut pentru a şi le împlini. Într-o zi a venit acasă

roşu la faţă şi cu lacrimi în ochi. L-am întrebat ce s-a întâmplat şi tot ce a spus a fost:

— Moore...

Dar apoi s-a oprit. Mi-a spus că există şi aşa destule lucruri pe lume care mă îngrijorează.

De ce nu ştiu copiii că ei sunt singurul lucru care contează pentru noi? Că toate celelalte griji sunt mici, uşor de îndepărtat? N-am putut scoate nimic de la el, iar acum iată-ne aici.

I-am spus să se apere, indiferent cine i-ar face vreun rău.

Magdalena Peña
Verişoara lui Ramón

Problema, când eşti sora unui băiat ca César, este că toată lumea te tratează ca pe mama lui. *De ce nu-l faci să se oprească? De ce nu vorbeşti cu el?* Dacă oamenii l-ar cunoaşte pe César aşa cum îl cunosc eu, ar şti că a construit o fortăreaţă în jurul său, cu toate lucrurile care l-au rănit, şi nimic pe lume nu-l va face vreodată să iasă din ea înainte de a fi pregătit. Nici mama lui, nici tatăl lui şi nici eu. Aşa că stau departe de el, ceea ce mă întristează. Dar îi trimit mereu mesaje şi-l anunţ că sunt alături de el, oricând se va simţi gata să vorbească.

Cred că Ramón ştie exact cum e asta. În afară de părinţii mei, Ramón e singurul care-l iubeşte pe César la fel de mult ca mine. El ştie cum e ca un om pe care-l iubeşti să te rănească profund. Oamenii îl văd pe César şi văd şi Dioses del Humo. Când îi privesc pe Dioses, se gândesc la pistoale şi brice. Dar pistoalele şi bricele sunt

rapide şi brutale. Există alte moduri mai lente şi mai dureroase prin care poţi răni oamenii.

Uneori, Ramón venea acasă târziu, după ce o ajuta pe *abuelita* la magazin. Întotdeauna purta un tricou negru când nu era la Promise, şi era murdar, acoperit cu bucăţi mici, uscate, de aluat. Ca să ajungă acasă la el, trebuia să treacă pe lângă locuinţa noastră şi, de obicei, acesta era momentul când el şi César se opreau şi stăteau de vorbă, o vreme. Aceea era una dintre rarele ocazii în care puteau să stea cu adevărat, de vorbă, doar ei doi. De obicei, când César discuta cu cineva, ceilalţi Dioses erau cu el şi asta făcea conversaţia foarte diferită.

Nopţile acelea sunt unele dintre puţinele momente în care l-am văzut pe César relaxându-se şi râzând. Ramón întotdeauna reuşea să-l facă să râdă. Uneori, vecinul nostru, Don José, scotea capul pe fereastră şi îi chema, şi râdeau cu toţii. Don José ne cunoaşte pe toţi de mulţi ani. Este unul dintre puţinii oameni din afara familiei noastre care nu pare să se teamă de César.

Oricât de bine se înţeleg Ramón şi César, s-au certat uneori. Într-o noapte, când m-am apropiat să ascult, César îi tot spunea:

— De ce crezi că aş face ceva să te duc pe căi greşite? Ştiu că ţi-e greu! Lasă-mă să te ajut!

Şi Ramón doar a clătinat din cap iar şi iar până când César a ridicat glasul şi a spus:

— Crezi că sunt un tip rău, nu? Crezi că fraţii mei sunt băieţi răi?

Şi, în cele din urmă, Ramón a strigat:

— Da! Aşa cred!

În noaptea aceea s-au certat. Dar asta a fost înainte ca Moore să-l trimită pe César la închisoare. Vestea s-a răspândit în cartier şi, brusc, totul a fost diferit când l-am revăzut pe Ramón. Deja presiunea era prea mare, dar

acum s-a creat impresia că s-a ajuns într-o situaţie fără cale de întoarcere. Don José i-a zis mamei mele că, în ziua în care a fost arestat César, l-a văzut pe Ramón la colţ, cu nişte Dioses. A spus că păreau să-l încurajeze pe Ramón, şi, pentru prima dată, părea că Ramón se simţea în largul lui alături de ei.

Ultimul mesaj pe care l-am primit de la Ramón, cu o zi înainte ca Moore să fie ucis, a fost ăsta:

> Ce faci când nu mai ai de ales? Atunci când simţi că
> toţi oamenii în care ar trebui să ai încredere ţi-au
> arătat că nu sunt demni de încrederea ta?

Nici acum nu ştiu dacă vorbea despre Moore sau despre César.

Nimeni
Elev la Urban Promise

Se zvoneşte că ucigaşul dăduse semne că era gata să izbucnească.

Dar nimeni, niciodată, nu se uită la persoana potrivită. Toţi sunt distraşi de celelalte zgomote.

Interogatoriul lui Ramón
(Transcriere din ancheta oficială a lui Ramón)

DETECTIV BO: Spune-ţi numele pentru înregistrare.
RAMÓN: Ramón. Ramón Antonio Torres Zambrano.

DETECTIV BO: Sunt multe nume.

RAMÓN: Da. Presupun, dacă nu sunteţi latino-american.

DETECTIV ASH: Ai fost extrem de cooperant până acum. Apreciem asta. Vrem să ştii că eşti în siguranţă dacă ne spui adevărul.

DETECTIV BO: Indiferent ce ai făcut, putem să te asigurăm că vom avea grijă de tine.

RAMÓN: V-am spus, n-am făcut nimic.

DETECTIV BO: Ramón. Ramón. E în regulă. Suntem de partea ta. Directorul Moore te-a terorizat mult.

DETECTIV ASH: Eu, unul, nu m-aş putea stăpâni dacă cineva ar sta tot timpul în spinarea mea aşa. Probabil aş izbucni.

RAMÓN: Nu l-am ucis pe directorul Moore. Eram în detenţie. N-aş ucide pe nimeni.

DETECTIV BO: Hai să lăsăm gogoşile, puştiule. N-ai ucide pe nimeni? Nu cred că ai ajunge să te amesteci cu alde Dioses del Humo dacă n-ar fi adevărat.

RAMÓN: Nu fac parte din bandă! Nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoşti.

DETECTIV BO: Hei, calm, calm… Vorbeşti puţin ca vărul tău, gangsterul.

RAMÓN: Nu ştiţi nimic nici despre vărul meu.

DETECTIV ASH: Ştim că are o latură sălbatică, Bo, nu-i aşa?

DETECTIV BO: Cu siguranţă poţi spune asta. Ai grijă ce vorbeşti, copile. Momentan suntem drăguţi amândoi, dar asta se poate schimba oricând. Şi crede-mă, puştiule, nu vrei să se întâmple aşa ceva.

RAMÓN: N-am nimic altceva de spus.

DETECTIV ASH: Uite, hai să ne relaxăm cu toţii, ce părere ai? Te vom proteja. Vrei să te asiguri şi tu că bunica ta e în siguranţă, nu?

RAMÓN: Ce legătură are asta cu *abuela*?

DETECTIV BO: Nimic... încă. Dar ştii cum e cu Dioses. Nimeni nu e în siguranţă. Dacă află că eşti aici şi vorbeşti cu noi, s-ar putea să-şi facă idei greşite.

RAMÓN: Dar nu vorbesc. Nu spun nimic.

DETECTIV BO: Deci ştii ceva.

RAMÓN: Hah? Mă încurci! Nu mai vorbi cu mine!

DETECTIV ASH: Uite, dacă ne dai ce ne trebuie, putem face o înţelegere cu tine în cazul lui Moore. Să facem în aşa fel încât să ieşi mai devreme ca şi *abuela* să fie în siguranţă.

RAMÓN: N-am făcut nimic! De ce crede toată lumea că sunt membru al bandei Dioses? N-am făcut nimic alături de ei şi nu i-am făcut nimic lui Moore! Dispăreţi din faţa mea!

DETECTIV ASH: Deci nu ţi-a păsat că Moore a pus ca vărul tău să fie arestat?

RAMÓN: N-am spus că nu-mi pasă. Şi ţi-am spus să nu vorbeşti despre vărul meu!

DETECTIV BO: Te-ai enervat din nou! Eşti destul de furios – probabil că şi atunci erai destul de supărat.

RAMÓN: Eram supărat, dar...

DETECTIV ASH: Nu ştiu cum faci tu, Bo, dar eu, când mă enervez, uneori fac lucruri de care, mai târziu, nu sunt mândru.

DETECTIV BO: Ah, şi eu la fel. Erai supărat, Ramón. E omeneşte. Deci ce au spus Dioses del Humo? Ei te-au ajutat să faci rost de armă sau te-ai descurcat singur?

RAMÓN: N-am tras niciodată cu o armă. Nici măcar nu am ţinut în mână un pistol!

DETECTIV ASH: Ramón, haide. Mi se pare foarte greu de crezut. În cartierul tău?

RAMÓN: De ce nu mă credeţi?!

DETECTIV ASH: Puştiule, un obiect care îţi aparţine a fost găsit la locul crimei. E timpul să spui adevărul.

RAMÓN: Am fost în detenţie!

DETECTIV BO: Putem sta aici toată ziua, Ramón. Şi crede-mă, vom afla care e realitatea, indiferent cât timp ne va lua.

CU O ZI ÎNAINTE DE CRIMĂ

Ramón

CAPITOLUL 7

Vinovat

RAMÓN

Bip bip.

Întotdeauna mi se întrerup visele. Pentru că nu dorm bine. În cartierul meu toate nopţile sunt zgomotoase. Poliţie, maşini, ambulanţe, autospeciale de pompieri, maşini care claxonează, elicoptere, tot ce vrei. Niciodată

nu e linişte şi, cu siguranţă, nu există pace. De fapt, mai multă pace găsesc la şcoală. La Promise.

Abuela mea a fost foarte fericită când m-a înscris la şcoala aceea. Cu cât mai departe de vărul meu César, cu atât mai bine. Îl iubeşte la fel de mult ca pe mine, dar în dragostea ei e şi multă dezamăgire. Poate dacă el ar fi la fel de apropiat de ea cum sunt eu, dezamăgirea ei ar putea influenţa deciziile lui César. Ştiu că eu n-aş putea face, niciodată, nimic care s-o facă să mă privească aşa cum se uită la César. În orice caz, suntem o familie. Ea ne iubeşte pe toţi.

Dar eu şi *abuela* am fost întotdeauna mai apropiaţi. Aşa a fost să fie, cred. Nu doar pentru faptul că locuim împreună. Dar avem multe în comun. Unde aş fi dacă n-aş găti cu *abuela*? Toate visurile mele pentru viitor sunt făcute din aluatul de porumb *masa*.

Dar sunetul alarmei mă trezeşte exact când cădeam într-un somn profund, distrugându-mi orice şansă de a visa pe ziua de azi. Mă ridic încet pentru că trebuie să mă scutur de frustrarea ce mi se strecoară în oase. În schimb, îmi amintesc de ce trebuie să mă trezesc atât de devreme. Pentru a petrece mai mult timp cu *abuela* şi a o ajuta să pregătească lucrurile pentru magazin. În fiecare dimineaţă o găsesc aşteptându-mă în bucătărie, deja pusă pe treabă.

Dar astăzi nu vrea s-o ajut. Mă alungă din bucătărie.

— Nu, nu, nu astăzi, spune ea. Va ploua. Autobuzul tău întârzie întotdeauna când plouă, aşa că trebuie să pleci cu cel de dinainte.

— *Abuela*...

— Du-te, du-te! Nu poţi întârzia la şcoală – s-ar putea să ratezi ceva important!

Abuela priveşte şcoala extrem de serios. Ea n-a avut şansa să urmeze o facultate în El Salvador. Vede Promise ca pe o oportunitate pentru mine, una de care ar trebui să

profit. Şi eu o văd tot aşa, cred, în măsura în care o voi putea absolvi.

Adică, nu mă înţelegeţi greşit, mă descurc bine la Promise. Dar am auzit de oameni care au fost daţi afară în ultimul an pentru că n-au mai putut face faţă. Uneori mă simt vinovat pentru că îi ascund unele lucruri. Dacă iau un punctaj prost la un examen sau dacă sunt trimis în detenţie. Uneori chiar evit să-i spun despre şedinţele cu părinţii, ca să nu primească rapoarte despre situaţia mea şcolară. Mă doare s-o mint, dar o fac oricum.

De exemplu, i-am spus că întârzii la şcoală din cauza autobuzului, ceea ce nu-i deloc adevărat. De fapt, uneori cobor în altă staţie şi mă plimb prin Adams Morgan, ca să mă uit la viitorul meu restaurant. Adică, acum e doar un vis. Dar atât timp cât văd că vitrina rămâne goală, am sentimentul că mă aşteaptă. Aşteaptă să termin şcoala. Aşteaptă să merg la o şcoală culinară de top. Aşteaptă să-mi transform toate visurile în realitate.

O sărut pe *abuela* pe obraz, chiar dacă simt că vinovăţia îmi strânge stomacul. Pentru că are dreptate – ar trebui să mă duc direct la şcoală. Dar vitrina mă cheamă. Mă îndrept spre staţia de autobuz şi senzaţia de vină începe să se topească, pe măsură ce este înlocuită de entuziasm.

Bip bip bip.

Un autobuz din apropiere, nu al meu, coboară rampa pentru ca un bătrân să poată urca fără prea multe bătăi de cap. Probabil că este un *abuelo* al cuiva şi are nevoie de ajutor şi mi-aş dori să am timp. Scutur din cap ca să scap de bipuri. Atunci aud pe cineva strigându-mi numele.

— Vere, nu m-auzi?

Mi se strânge inima. Cunosc vocea aceea. Dar aici, în piaţetă, ea sună mult diferit de felul în care sună când vorbim doar noi doi, în intimitatea casei noastre.

— Hei, César, spun eu, întorcându-mă spre el.

Se îndreaptă spre mine, cu mâinile în buzunare. Zilele astea nu zâmbeşte prea mult. Îmi amintesc ce fericit era când eram copii!

— Ar trebui să ştii că nu e bine să mă ignori, spune el.

Gura îi zâmbeşte, dar ochii lui, nu. Ştiu că vrea să afle adevărul – l-am ignorat? Asta devine vărul meu în timpul zilei – în primul rând şeful bandei Dioses şi abia în al doilea rând vărul meu.

— Nu te-am auzit, spun eu. Eram concentrat să ajung la şcoală.

— Atunci unde mergi? Staţia autobuzului tău nu e în direcţia asta? întreabă el, dând din cap spre josul străzii.

— Ah, fac doar un mic ocol. Vreau să văd ceva.

— O fată?

— Nu, nu o fată.

Vărul meu se uită în jur.

— Mă rog, fii atent, s-a întâmplat ceva zilele trecute şi ar putea exista urmări.

Dau din cap. Urăsc faptul că alegerile lui César afectează întreaga familie, dar ştiu că ar face orice pentru a ne proteja pe toţi. Şi, vreau să se înţeleagă bine, chiar orice.

Mă studiază şi simt cum mi se contractă toţi muşchii. Se pregăteşte să-mi ceară asta din nou. Întotdeauna o face.

— Eşti singur aici, spune el, încruntat. Ai fi mai în siguranţă cu noi. Trebuie să fii deştept şi să vii alături de mine şi de Dioses.

— Nu-ţi face griji pentru mine, vere. Mă duc doar la şcoală.

— Tocmai ai spus că *nu mergi* la şcoală, spune el, iar ochii îi strălucesc.

— *Merg* la şcoală. Dar mai întâi mă duc în altă parte.

César se uită la mine, cu ochii îngustaţi, aşa cum te uiţi la cineva în care nu ai încredere.

— Bine, mă asigur doar că eşti OK. Suntem o familie.

Suntem o familie. În multe privinţe, César a fost mai degrabă fratele meu mai mare decât vărul meu. Şi în acest fel, Magda, sora mai mică a lui César, mi-e ca o soră. Acesta este singurul lucru pe care eu şi César îl avem în comun, amândoi suntem foarte protectori cu Magdalena. Odată, i-am spus ei că, după părerea mea, asta face parte din motivul pentru care César îi acceptă în felul în care o face pe Dioses – pentru că el ştie că fiecare tip din banda lui ar face orice pentru Magda. Şi la fel aş face şi eu.

— Ce ai în geantă? întreabă el.

— Rechizite.

— Miroase a *pupusas*. Încă le faci?

Simt că mi se aprinde faţa. Nu pentru că mi-e ruşine să gătesc, mai ales faţă de César. De fapt, gătea şi el cu mine când eram copii. Îi plăcea să facă mai ales dulciuri. Şi se şi pricepea. Cred că vede gătitul ca pe încă un lucru cu care îmi irosesc timpul în loc să mă alătur lui şi bandei Dioses.

— Da, recunosc.

César zâmbeşte.

— Ai şi nişte *horchata* acolo? întreabă el, apucându-mi geanta.

— *No jodás*![3] Las-o! spun eu, trăgându-mă înapoi.

Când vede că nu glumesc, renunţă. Băieţii ca César te respectă când te aperi cu hotărâre. Asta arată că ai tupeu.

— Bine, bine, ai motivele tale, atunci, înţeleg, zice el, şi pentru o secundă scurtă pot spune că César pare mândru de mine.

Felul în care mă priveşte mă face să simt că suntem doar noi doi pe stradă. Numai că durează doar o secundă, pentru că, aici, afară, sunt tot timpul alţi ochi care ne privesc.

— Da. De fapt, voi deschide propriul meu local la stradă...

---

[3] „Nu glumi!” – în sp. în orig. (*N.t.*).

N-am vrut să spun asta cu voce tare. M-am lăsat şi eu păcălit de acest moment de apropiere între noi. Imediat ce cuvintele îmi ies din gură, César izbucneşte în râs.

— Un local? Ca un restaurant, adică?

— Da, spun eu, acum stânjenit. Cândva.

Râde şi mai tare. Înainte mă deranja, dar acum sunt obişnuit ca oamenii să râdă de visurile mele. Să-mi împărtăşesc visurile oamenilor din jur a fost întotdeauna riscant, pentru că majoritatea oamenilor nu cred în posibilităţile mele. Totuşi, venind de la César, mă doare mai tare. Gura mi se încleştează.

— Nu contează, spun eu. Plec.

Dau să mă îndepărtez, dar îmi dau seama că mai am multe de spus, aşa că mă întorc.

— Ştii, ai putea să ne ajuţi, pe mine şi pe *abuela*. Ea are mereu nevoie de ajutor la vânzarea alimentelor. Mă duc la şcoală şi voi învăţa cel mai bun mod de a face afaceri…

César mă întrerupe.

— Crezi că mersul la şcoală te face mai bun decât mine? Care e modul corect de a face afaceri? Pentru că am câteva informaţii pe care nu ţi le dă şcoala, dar despre care te va învăţa strada, că nu există o „cale dreaptă” pe pământul ăsta. Toată lumea lucrează doar pentru sine. Făcând o şcoală cuminţică, crezi că lumea este bună şi că, dacă munceşti suficient de mult, toate visurile tale vor deveni realitate.

Clatină din cap.

— Oamenii ca noi nu deţin restaurante, vere. Cunoşti pe cineva în preajma noastră cu bani suficienţi pentru a cumpăra o clădire? Cu numerar, legal? Da, îi ajutăm pe Doña Elena şi Don Marco de la incendiu încoace şi pe oricine altcineva din cartier care are nevoie. Dar nu încercăm să fim îngeri. Încercăm doar să ne descurcăm cât mai bine.

Simt că mi se strânge inima. Mă asigur că nu-mi tremură vocea.

— Şi cine spune că nu putem deţine lucruri, ha? De ce nu crezi că voi avea propriul meu restaurant?

Îmi simt faţa mai fierbinte decât niciodată. Îmi e ca un frate mai mare şi întotdeauna mă simt ca un băieţel când vorbesc cu César. Dar astăzi parcă sunt un bătrân care încearcă să vorbească raţional cu un alt bătrân – cu toate că fiecare a rămas blocat pe drumul lui.

— Putem, răspunde el. Dar se pare că nu mergând la şcoală şi încercând să ne încadrăm într-un rahat de sistem care, în primul rând, ne urăşte. Trebuie să facem împreună eforturi pentru a construi ceva al nostru. Asta e singura alegere pe care ne-o lasă acest sistem.

Înţeleg cuvintele pe care le spune, dar pur şi simplu nu sunt de acord. Nu văd viaţa ca şi când nu am avea de ales. Dar, din nou, nu sunt în pielea lui. Poate, pentru el, chiar nu există decât o singură opţiune.

— Dacă îţi spui că există o singură cale, atunci asta e tot ce vei vedea, vere. Iar asta este ceva ce-am învăţat la şcoală.

Un Dodge Hellcat roşu rulează pe lângă noi, cu frânele scârţâind. Pentru a doua oară îmi sare inima, dar César pare calm, aşa că mă liniştesc. Geamul se coboară şi apare Ever, secundul lui César.

— Hei, nebunule, lucrurile s-au pus în mişcare deja.

Privesc spre Ever, dar simt cum ochii lui César ard fixaţi pe mine. Ever dă din cap în direcţia mea şi eu îi răspund la fel.

— Putem termina această discuţie mai târziu, zice César.

Îmi ţin respiraţia, sperând, cu adevărat, că va exista un *mai târziu*.

Întotdeauna am privit în altă parte când César şi Dioses fac ce fac ei. Am auzit zvonuri despre ce se întâmplă în

timpul reglărilor lor de conturi. Ştiu cum se uită ceilalţi Dioses la César – şi ce a trebuit să facă vărul meu pentru a câştiga acest respect.

— Da, sigur, ne vedem, spun eu, grăbindu-mă pe stradă.

Încerc să uit ceea ce tocmai s-a întâmplat şi să-mi păstrez concentrarea pentru a ajunge la viitorul meu magazin.

Dar când ajung în faţa clădirii, rămân trăsnit. În fereastră nu mai există anunţul „De vânzare”. Acum, este un semn pe care scrie „Vândut”. Inima mea se prăbuşeşte. Observ un indicator mai mic, pe uşa din faţă, şi fac un pas ca să-l citesc.

ÎN CURÂND AICI: FUZIUNEA ASIATICO-MEXICANĂ ESTE PE CALE SĂ DEVINĂ REALITATE! ACEST BUCĂTAR DIN SAN FRANCISCO ESTE ENTUZIASMAT DE NOUL SĂU RESTAURANT.

Imaginea arată un tip cu pălărie albă de chef, rânjind şi ţinând în mână beţişoare chinezeşti şi o coajă crocantă de taco. Asta-i tot ce-mi trebuie pentru ca inima să nu mi se mai scufunde şi să înceapă să ardă. Nici măcar nu mă gândisem că eu voi fi cel care va închiria acel loc şi-mi voi deschide în el restaurantul mult dorit. Dar... într-un fel, cam aşa am făcut! Visurile n-au niciun sens. Mă uit la tipul din imagine. *Fuziune asiatico-mexicană*. Dacă mă mai holbez mult, voi sparge dracului vitrina asta cu privirea. Aşa că plec de-acolo cât de repede pot.

* * *

Autobuzul meu opreşte, îmi scot abonamentul SmarTrip şi mă urc, simţindu-mă chiar mai obosit decât înainte. Şoferul autobuzului mormăie ceva şi eu schimb direcţia spre partea din spate a vehiculului, cu ochii la scaunul pe care îl ţintesc. Ceva îmi atrage atenţia însă, în timp ce mă îndrept către el – o faţă cunoscută.

Domnul Reggie.

Este agent de pază la şcoală şi, fără să vreau, aud în cap *bip bip bip*. De parcă ar fi în stare să-mi dea un punct minus aici, în autobuz. La naiba, probabil că poate. Cu uniforma asta stupidă de la Promise pe care o am pe mine, ştiu că mă observă. Cum putea ziua asta să fie şi mai rea?!

Domnul Reggie şi cu mine am avut un conflict, acum ceva timp. Săptămâna trecută, cineva a avut tupeul să mă pârască la el că vând *pupusas*. Nu mi-a venit să cred.

Aşadar, domnul Reggie a trebuit să-mi cerceteze dulapul şi să raporteze aşa-numita „marfă de contrabandă” directorului Moore, chiar dacă nu părea că vrea să facă asta. Cumva, Moore exercită un fel de putere asupra profesorilor, încât aceştia fac lucruri în care nici măcar nu cred, doar pentru a-l mulţumi pe Moore. Nu urăsc Promise ca alţi copii, dar, uneori, aşa ceva poate fi prea mult.

Mă mut în spatele autobuzului, unde domnul Reggie nu se poate uita la mine tot drumul. Scot telefonul şi îi scriu Magdei.

Ramón: Tocmai m-am întâlnit cu César în staţia de autobuz.

Magda: Uf. Sunt deja în drum spre şcoală, altfel m-aş fi răţoit la el să te lase în pace. Îmi pare rău.

Ramón: Ţie ţi-a spus ceva despre faptul că avem o singură variantă??

Magda: Ha?

Ramón: Nu ştiu, s-a comportat cam ciudat. Parcă ar fi vrut să-mi vorbească despre ceva, dar n-a avut ocazia. Nu pot spune dacă era de rău sau nu.

Magda: Ei bine, cu el nu se ştie niciodată. La tine toate bune? Am auzit că ţi-a fost interzis să vinzi *pupusas* şi alte chestii la şcoală.

Ramón: La naiba, tot ce se întâmplă la Promise se află!! De unde ai auzit despre asta?

Magda: Chiar vrei să ştii?

Ramón: Desigur.

Magda: Şobolanul ăla mic, Becca, vorbea despre asta ieri în clasă.

Magda merge la Mercy, şcoala aceea de fete, nu departe de Promise. Elevele de acolo sunt superdeştepte, mai deştepte decât băieţii de la Promise. Dar, uneori, se comportă într-un anumit fel, privindu-ne de sus. Desigur, Magda nu e ca toate celelalte fete de la Mercy.

— Nu aici cobori? întreabă cineva, iar eu ridic capul, dându-mi seama că vorbeşte cu mine.

E domnul Reggie, paznicul, stând în picioare la uşa din spate a autobuzului şi uitându-se urât la mine.

— Nu chiuleşti de la şcoală, nu-i aşa?

— N-nu, mă bâlbâi eu.

Presiunea psihologică pe care o exercită asupra mea domnul Reggie, care se holbează la mine, mă face să mă simt agitat. Dacă mă prinde cu aceste *pupusas* la mine, sunt terminat. Mă trimite în detenţie chiar înainte de a ajunge la şcoală.

Sper că nu va confunda anxietatea mea cu vinovăţia.

— Ei bine, asta-i staţia dacă *într-adevăr* mergi la şcoală, spune el.

— Merg, spun eu. Cred că doar visam cu ochii deschişi.

— Aha, asta-i problema voastră, copiii zilelor noastre. Întotdeauna pe telefon sau cu capul în nori. Haide, mormăie domnul Reggie, aşteptând să cobor înainte să vină şi el. Întotdeauna încercaţi să scăpaţi cu câte un matrapazlâc.

N-am de ales decât să-l urmez la şcoală şi *abuela* a avut dreptate – începe să plouă. N-am umbrelă, dar mi-am pus geanta cu cărţi deasupra capului, încercând să nu mă ud prea tare. De sub umbrela lui, domnul Reggie aruncă o privire înapoi, spre mine. Nu-i trece prin cap să-mi ofere şi mie adăpost. Dar de ce-ar face-o?

În momentul în care urcăm scările de la Promise, toarnă cu găleata şi ne grăbim să intrăm.

— Du-te direct în sala de clasă, mormăie domnul Reggie, scuturându-şi umbrela. Nu ştiu de ce-ai vrut să vii la şcoală mai devreme.

N-are rost să ne certăm. Mă îndrept spre clasă, în timp ce picăturile de ploaie mi se scurg de pe rucsac. Mă uit în spatele meu şi văd o dâră de apă. Poate că sunt răutăcios, dar zâmbesc. Mă uit în jur să mă asigur că sunt singur, înainte de a-mi deschide geanta cu cărţi. Mă uit înăuntru şi constat că rezerva mea de *pupusas* este OK, în ciuda vremii rele.

Sunt aproape în clasă, când aud pe cineva înjurând. Nu blestemând pe cineva cu voce tare, ci aşa cum face *abuela* mea când nu-şi găseşte cheile de la maşină. Doar că această persoană înjură în engleză, cu mârâituri joase, dar suficient de tare cât să aud. Merg mai încet, surprins că e cineva aici. Biroul este scufundat în întuneric. Inima îmi cade în gol, crezând că este Moore. Cu siguranţă voi primi un punct penalizare dacă mă vede picurând prin tot holul. Încerc să merg mai repede.

Dar când trec de birou, decanul Hicks iese şi fuge drept spre mine.

— Unde-ar trebui să fii? strigă el.

Vocea lui e aproape la fel de puternică precum a lui Moore. Tresar violent.

— De ce eşti aici la ora asta?

— Îmi pare rău, domnule, încerc eu să mă scuz. Am luat autobuzul greşit. Domnul Reggie mi-a spus că aş putea merge în…

Urăsc când se întâmplă de-astea. Ştiu ce vreau să spun. Dar când sunt speriat, parcă toate cuvintele în engleză îmi zboară din cap.

— Unde să mergi? întreabă el.

— Îmm, să merg la… în…

— AŞA?

— Sala de clasă, spun eu.

Atât de simplu. Cum de mi-a dispărut din cap?

— Ei bine, atunci ce cauţi aici? întreabă el. Furişându-te pe hol? Primeşti un punct penalizare.

Bip bip bip bip.

Nu cunosc cuvântul *furişat*. Dar pare a fi unul dintre acele cuvinte care înseamnă ceva tot aşa de urât precum sună. Mă face să mă gândesc la *spionat.* Sau la *pândit*. Eu nu fac niciunul dintre acele lucruri şi simt că mă înfurii. Dar aici nu ai loc să te superi. Doar dau din cap şi mă îndepărtez de biroul întunecat.

Afară, ploaia toarnă şi face zgomot pe acoperiş, în şcoala cufundată în linişte. Când mă afund în scaun şi-mi dau jos puloverul, tot ce aud este ploaia. Cum tavanul e atât de înalt, pare foarte îndepărtată. Poate mă voi usca, înainte de începerea orelor. Poate voi lucra ceva, sau măcar voi visa cu ochii deschişi, în pace, la restaurantul meu.

Cred că, poate, această zi s-ar putea transforma într-una bună.

CAPITOLUL 8

Poliţia
RAMÓN

După dimineaţa pe care am avut-o, am simţit puţină speranţă când am vândut toate acele *pupusas* pregătite pentru pentru ziua aceea. Geanta mea era uşoară, buzunarele erau pline şi, în afară de faptul că, din cauza ploii, m-am simţit puţin jilav toată ziua, lucrurile mergeau bine. Mă îndrept spre dulapul meu, pun deoparte ce nu-mi trebuie, iau ce am nevoie şi ies afară, unde ploaia s-a oprit. Totul e bine până când văd o maşină pe care-o recunosc.

Maşina lui César, argintie şi strălucitoare, cu César atârnat pe geam, zâmbindu-mi în timp ce eu cobor treptele de la Promise. De ce-i *aici*? Creşte în mine un amestec de îngrijorare şi uimire. Mă uit în jur după directorul Moore. Printre numeroasele sale reguli se număra şi una referitoare la prezenţa membrilor cunoscuţi ai unei bande pe terenul şcolii. Întreaga comunitate o ia foarte în serios. Nu credeam să-l revăd atât de curând. César m-a luat acum câteva săptămâni cu maşina şi l-am văzut pe Moore remarcând acest lucru, aşa că i-am spus să nu mai vină aici. N-aveam nevoie să atrag şi mai multă atenţie nedorită asupra mea.

— Vere, strigă el în timp ce mă apropii încet de vehicul.

Văd nişte tipi uitându-se la maşină, măsurându-ne din ochi pe César şi pe mine. Îmi dau seama că ei ştiu cine este César. Unii dintre ei se uită pur şi simplu, alţii se

încruntă, alţii par de-a dreptul înfricoşaţi. Inima îmi bate ca un ciocan. Sper că Moore nu ne vede.

— Ce cauţi aici?

— Am spus că vorbim mai târziu. Cum merg afacerile? Ai vândut toate *pupusas*?

Dau din cap, dar nu mă mişc să ocolesc maşina pentru a mă urca. El îmi observă ezitarea şi zâmbetul îi păleşte.

— Care-i problema?

— Doar... ce cauţi aici, César?

César face o pauză.

— Voiam numai să-mi arăţi vitrina, spune el. Locul de vis al micului restaurant despre care vorbeai. Mi-am închipuit că merge mai repede cu maşina decât cu autobuzul.

Las capul în jos şi dezamăgirea pentru vânzarea magazinului meu curge prin mine.

— Poate că aveai dreptate. Poate că nu putem deţine astfel de lucruri. Localul s-a vândut. Unui tip alb de pe Coasta de Vest.

— Ei bine, despre asta voiam să vorbim, spune el.

Se uită la volan în loc să se uite la mine, aproape încruntat.

— Poate că m-am înşelat. M-am gândit la ce-ai spus. Poate că există şi o altă opţiune pentru tine. Un alt restaurant, ştii?

Mă cuprinde o senzaţie de căldură. César, fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată. El ştie întotdeauna ce trebuie să spună atunci când mă aflu într-o situaţie de rahat.

— Desigur.

Zâmbesc, emoţionându-mă brusc.

— Hai să mergem în Adams Morgan; putem să ne plimbăm cu maşina prin împrejurimi şi să vedem ce altceva este disponibil.

— Sună bine, micuţul meu văr, urcă.

Exact când întind mâna spre uşa vehiculului, aerul se umple de sunetul sirenelor. Luminile roşii şi albastre clipesc din toate colţurile. Îmi văd chipul reflectat în al lui César: amândoi şocaţi, confuzi, speriaţi.

Trei maşini de poliţie trec în viteză pe lângă noi, una la fiecare capăt al maşinii lui César şi una chiar în mijloc, oprindu-se aşa de aproape, încât aproape i-o zgârie.

— Ţineţi-vă mâinile la vedere! Coborâţi din vehicul!

Poliţiştii sar din toate maşinile; unii dintre ei chiar au arme. Eu nu cred că oamenii ştiu cât de înfricoşător e să ai o armă îndreptată spre tine. Este şi mai rău când se află în mâinile unui poliţist, pentru că, spre deosebire de un jaf sau ceva de genul acesta, ştii că persoana în uniformă poate face ce vrea şi nimeni nu va spune nimic. Când arma *aceea* e îndreptată spre tine, este şi mai înfricoşător, pentru că arma *aceea* nu se supune aceloraşi reguli.

— Jos din maşină! Acum îndepărtaţi-vă! Mâinile pe cap!

Totul se întâmplă atât de repede şi, în acelaşi timp, atât de lent. Un poliţist îl aruncă pe César la pământ. Altul mă smuceşte într-o parte, târându-mă în sus pe iarba de la Promise. Poliţaii roiesc în maşina lui, căutând prin toate buzunarele şi pe sub scaune. César e întins la pământ, cu un genunchi pe spate şi o mână care îi lipeşte faţa de beton.

— César, ce se întâmplă?! Dă-mi drumul! César!

Mă zbat în braţele ofiţerului.

— Am găsit ceva! strigă unul dintre poliţiştii care scotocesc maşina lui César.

Îşi retrage mâna de pe scaunul pasagerului, ţinând strâns ceva strălucitor, de metal.

Un pistol.

— Nu e al meu! strigă César.

— Mie aşa mi se pare, zice poliţistul al cărui genunchi este în spatele lui César.

Îl împinge pe vărul meu în ceafă, lovindu-i cu putere maxilarul de asfalt. César se zbate şi poliţistul o face din nou. Ar trebui să strig, dar toate cuvintele mi s-au evaporat.

Îmi pun întrebări şi mie şi mă percheziţionează, dar e evident că după César au venit. Nu sunt sigur de unde au ştiut că va fi aici. Îl urmăreau? L-a turnat cineva?

Îi văd că-l transportă pe César în spatele unei dube, cu sânge pe bărbie. Fac un pas tremurător înainte, dar un ofiţer mă împinge înapoi cu ambele braţe.

— Nu-i spune Magdei! strigă César la mine, înainte ca ofiţerii să trântească uşa în urma lui.

Stau să văd cum poliţiştii se îngrămădesc înapoi în maşinile lor. O platformă de tractare opreşte la un moment dat şi ridică maşina lui César. Peste câteva minute, parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Nu-mi pasă cine e prin preajmă să vadă – ochii mi s-au umplut de lacrimi. Dar când mă uit în sus, spre şcoală, văd foarte uşor printre ele. Directorul Moore stă pe trepte, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului, dând din cap de parcă ar vrea să spună: *Perfect*.

ZIUA CRIMEI
Ramón

CAPITOLUL 9

Unii se răzbună
RAMÓN

Mi-am petrecut toată noaptea făcându-mi planuri.

Am stat până târziu să pun totul cap la cap, încercând să-mi concentrez furia strânsă în mine ca un foc de tabără. *Abuela* chiar m-a ajutat. Patru mâini sunt mai bune decât două, a spus ea. Şi avea dreptate. Cu ajutorul ei, am făcut de patru ori mai multe *pupusas* decât duc de obicei la şcoală şi le-am împachetat pe toate în rucsac, plus încă un sac de prânz, ca supliment.

Cu asta şi cu ceea ce poate aduce *abuela* acasă de la brutăria la care munceşte, punând în comun banii cu ai lui *tío*, ar trebui să putem plăti cauţiunea pentru a-l scoate pe César din închisoare. *Abuela* nu aprobă ceea ce face César, dar i-am spus tot ce s-a întâmplat, cum directorul Moore a chemat special poliţiştii pentru César, când vărul meu nu făcea nimic rău. A*buela* critică rareori un profesor sau personalul şcolii şi chiar şi acum a făcut-o strângând din dinţi. Dar, cu siguranţă, nu-şi va lăsa nepotul să stea la închisoare.

Bagajele mele sunt grele de alimente, în timp ce mă îndrept spre staţia de autobuz. Astăzi nu mă voi urca în celălalt autobuz, riscând să mă vadă domnul Reggie. Mă trezesc uitându-mă la geamurile fiecărui autobuz care trece. Drumul spre Promise începe să mă transforme într-un paranoic.

Încă stau acolo, fumegând, când cineva mă apucă de umăr, şi sunt atât de agitat, încât mă întorc, aruncând plasa cu *pupusa* şi ridicând pumnul.

— Uşor, puştiule, spune tipul care m-a atins, ridicându-şi mâinile pentru a-mi arăta că nu vrea să-mi facă vreun rău,

dar şi încruntându-se pentru a-mi transmite că nu-i bine să mă pun cu el.

— Nu încerc să-ţi fur manualele.

E Ever. Rareori îl văd pe César, la bloc, fără Ever lângă el. E însoţit de alţi trei tipi, toţi uitându-se la mine cu atenţie.

— Am auzit că ai fost acolo ieri, spune Ever. Când l-au ridicat pe César.

Dau din cap, inima bătându-mi cu putere. Ei cred, oare, că a fost vina mea? *Abuela* m-a învăţat să nu mă sperii de nimeni, dar nu îmi voi închipui că Ever şi Dioses sunt oameni în preajma cărora te poţi relaxa. Trebuie să fiu mereu atent cu ei. César poate fi intimidant, dar el e familia mea. Ever, însă, nu este. Încep să transpir.

— Am auzit că Moore a sunat la poliţie, spune Ever, clipind.

— De unde-ai auzit? îl întreb.

— Dintr-o mulţime de locuri.

Ridică din umeri. Mă gândesc la toţi tipii care au trecut pe lângă mine şi pe lângă César, la ieşirea din şcoală. Nu mi-a dat niciodată prin minte că unii dintre ei ar putea fi deja cu Dioses del Humo. Paranoia mea se accentuează şi-mi dau seama că nu e indicat să mint un om cum e Ever.

— Aşa este.

Dau din cap.

— Sunt destul de sigur că Moore a fost.

— Moore e o pacoste de ani întregi, spune Jorgito, unul dintre ceilalţi tipi. L-a băgat la zdup şi pe unchiu-meu. Oamenii ca el se cred poliţişti, pentru ei totul este o chestiune de putere.

— Director, poliţist, nu contează, spune un tip, al cărui nume nu-l ştiu.

Are o cicatrice pe faţă şi ochii trişti. Ca ai lui César, când privea în urmă de pe bancheta din spatele dubei.

— Ne războim cu oricine.
— De aceea noi doi trebuie să vorbim, zice Ever.
Apoi îmi aruncă o privire care mă hipnotizează. E ca şi cum te-ai fi uitat în ochii unui şarpe.
— César a spus că a mai vorbit cu tine să faci parte din Dioses. Ăsta ar putea fi momentul perfect pentru tine. Eşti în interior, dacă trebuie să i se întâmple ceva lui Moore… poate că asta ar putea fi considerată o iniţiere.
Inima îmi îngheaţă. Lumea devine deodată foarte zgomotoasă. Autobuzul huruie şi se opreşte, suflând un nor de fum de eşapament peste noi. Fluturăm cu toţii din mâini ca să alungăm fumul şi, când acesta dispare, Ever se uită drept în ochii mei.
— Gândeşte-te la asta, spune el, privind în jur pentru a se asigura că nu se uită nimeni la noi. Îţi vom da tot ce ai nevoie, doar spune un cuvânt.
Închid ochii. Aproape că-mi aud pulsul în urechi, iar frica şi oroarea răsună ca o tobă în inima mea. Totuşi chiar sunt interesat de ce spune. Furia, ca un mic foc în stomac, creşte. Ideea de răzbunare.
— Urcă-te în autobuz, continuă Ever, făcând un pas înapoi şi anunţându-mă că sunt liber să plec.
În cele din urmă reuşesc să mă desprind de privirea lui.
— Să ne spui ce ai hotărât.
— Am… O să te anunţ, răspund eu.
Apoi mă trezesc în autobuz, purtat de-a lungul străzii spre Promise, dar când mă uit pe geamul din spate, Ever încă priveşte după vehicul. Simt în mine ceva diferit. Ca un vulcan care începe să se agite. Nu ştiu cât timp îl voi putea împiedica să erupă.

* * *

Mă întâlnesc cu Luis la dulapuri.

— Am încercat să te sun aseară, spune el. Sunt foarte supărat pentru ce i s-a întâmplat lui César. Îmi pare rău. Te simţi bine?

Clatin din cap. Luis a fost cel mai bun prieten al meu mult timp... dar a fost ocupat cu baschetul în ultima vreme, iar eu am fost, într-un fel, pe cont propriu, în lumea mea, concentrându-mă asupra viitorului, încercând să-mi ţin capul la cutie prin cartier. Dar unii oameni îţi sunt prieteni pe viaţă, indiferent ce s-ar întâmpla. Şi pot spune asta, pentru că, deşi tot cartierul meu mă priveşte pieziş, făcând tot felul de presupuneri despre mine şi considerând că sunt la fel ca vărul meu, Luis nu face aşa. El ştie cine sunt.

Dar eu ştiu oare cine sunt? Astăzi nu pot scăpa de sentimentul pe care l-am avut când Ever mi-a spus că îmi va da tot ce am nevoie ca să mă răzbun pe directorul Moore. Scânteia aceea scurtă care spunea *Da* când m-am imaginat ţinând un pistol în palmă, ideea de a-l face să-şi ceară scuze odată pe omul care a pus să-l aresteze pe vărul meu fără niciun motiv, *tipul* care urlă mereu la noi, care ne obligă, întotdeauna, să ne cerem scuze şi să dăm din colţ în colţ...

— Vai, ce sunt toate *astea*? exclamă Luis, aruncând o privire la sacul meu.

Mă scutur de toate gândurile negre despre arme şi despre Moore şi reuşesc să-i zâmbesc celui mai bun prieten al meu.

— Sunt banii pentru cauţiunea lui César, îi răspund, încercând să par încrezător.

Până acum n-am încercat niciodată să vând atât de mult. Va fi greu, ştiind că tocmai am avut probleme săptămâna trecută. Dar în momente disperate sunt necesare măsuri disperate şi nu-l pot lăsa pe César să stea la închisoare. Tocmai începuserăm să fim sinceri unul cu

celălalt. Şi acum, pentru prima oară, trebuie să fiu eu vărul cel mare.

— O să ai nevoie de ajutor, spune Luis şi ştiu deja la ce se gândeşte.

Când eşti prieten cu cineva atâta vreme cât am fost eu prieten cu Luis, ştii. O să facă aşa cum a făcut şi altădată: o să vândă cât poate de multe *pupusas*. E prieten cu sportivii şi ştiu că tipii ăia mănâncă mai mult decât oricine din lumea asta blestemată. Probabil că poate vinde, doar el, cincizeci de bucăţi. Dar nu-l pot lăsa.

— Nu, Luis, spun eu, clătinând din cap. Dacă te vede cineva făcând asta, o încurci şi tu.

— Relaxează-te, spune el. Nu-mi vor face nimic datorită meciului de astăzi. Sunt conştienţi că donatorii vor să-i vadă pe cei mai valoroşi jucători. Probabil că-mi vor da doar un punct de penalizare şi au să-mi strice contul. Nu contează. Pot să suport asta. Dă-mi nişte *pupusas*. Şi nu uita să treci pe lângă clasa doamnei García – ea este singura căreia nu-i pasă că vinzi. Pun pariu că va şi cumpăra câteva.

Are dreptate – cu doamna García merg întotdeauna la sigur. La fel şi cu unele dintre bucătăresele de la cantină. Aşa că îi dau o treime din marfă şi ne despărţim. Va fi o zi stresantă şi, aducând atât de multe produse în şcoală, chiar mă simt ca un dealer. *Bip bip bip bip.* Deja aud cum îmi scad punctele din cont. Le simt cum se evaporă.

Însă, asta e pentru César. Nu făcea nimic rău. Cine poate spune că nu poliţiştii au plantat arma acolo? Fac din astea tot timpul. Şi ce este atât de greşit să vinzi *pupusas*?

N-avem voie să vorbim, dar găsim întotdeauna o modalitate de a comunica. Unii băieţi chiar au un limbaj al semnelor la Promise, pe care îl utilizează din plin. Oricum, se ştie că strâng bani pentru cauţiunea lui César şi, înainte de a-mi da seama, *pupusas* zboară din geanta mea. Un

copil din cartierul meu cumpără suficient pentru a hrăni o întreagă familie. În sinea mea, mă gândesc dacă nu cumva face parte din Dioses, dar nu întreb. Îi strecor pachetele, iar el îmi dă banii.

Poate mi se pare mie, dar, până la prânz, în toată şcoala se simte mirosul reţetei secrete a *abuelei* mele. Şi totul merge bine până când tipul acesta, Victor, îşi rupe pantalonii în cantină, chiar în timp ce directorul Moore îşi face inspecţia.

Victor stătea ca toţi ceilalţi, dar, când s-a ridicat în picioare, catarama de la centură trebuie să se fi prins cumva, pentru că aud *prrrrr* chiar cu două rânduri mai încolo. Catarama de la centură cedează şi din buzunar îi cade ceva pe podea. Ştiu deja ce este şi mi se întoarce stomacul pe dos, pentru că Moore trece chiar prin faţa lui.

Aude sunetul şi capul i se roteşte cu viteză. Văd cum ochii i se îndreaptă spre Victor, pe a cărui faţă se citeşte şocul. Nu se poate preface. Moore se repede la el.

— Ce se petrece aici? se răsteşte el. Cine face pe deşteptul? Mutra ta arată că tu... tu faci pe deşteptul? Indisciplină?

Continuă să-l purice pe Victor şi, în tot acest timp, mă rog să nu observe ce e pe podea. Dar apoi Moore amuţeşte. Îl văd privind în jos, cercetând peste ochelari. La dracu'.

E o *pupusa* ambalată în staniol. Moore se uită la ea o veşnicie, iar apoi ochii lui se îndreaptă spre cantină. Ştiu că se uită după mine. Şi, când mă găseşte, se apropie cu viteza fulgerului.

— Crezi că am glumit cu tine când ţi-am spus că nu vreau să mai văd de-astea? strigă el. Crezi că sponsorii noştri vor să vadă astfel de rahaturi în şcoala noastră? Gunoiul ăsta de mâncare stradală? Toată şcoala miroase ca o petrecere

de cartier. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce faci. Unde-i geanta aia? Ştiu că o ai pe undeva...

— Eu... eu...

Dar nu-mi găsesc cuvintele. Engleza mi-a zburat din cap. Spaniola la fel. Tot ce simt e furia. Fierbe în mine.

— Şi acum te bâlbâi în faţa mea, mă ia el peste picior. Nu ştiu de ce te-am ţinut în şcoală – chestia asta cu engleza ca limbă secundară nu funcţionează prea bine, nu-i aşa? Acum dă-mi asta...

Nu pot vorbi, dar când îl văd întinzându-se pentru a ajunge sub scaunul meu, mă reped să-l opresc, împingându-i mâna şi smulgându-i-o din geanta mea. Dar el mă apucă de spatele jachetei şi mă trage de pe scaun, dându-mă laoparte. Apoi înşfacă geanta. Încă sunt în ea o grămadă de *pupusas*. O apleacă şi o scutură, ascultând.

— Aşa cum mi-am închipuit.

Mă întind din nou, din ce în ce mai furios, dar tipul de lângă mine mă strânge de braţ, oprindu-mă. Mă uit cum Moore se îndreaptă spre coşul de gunoi şi toată cantina îl urmăreşte, amuţită. Una câte una, el ia restul de *pupusas* rămase şi le aruncă la gunoi. Vreau să urlu şi să vomit în acelaşi timp. Când termină, ia o sticlă cu suc de la un copil din apropiere şi toarnă totul înăuntru. Apoi ia fişicul de bani pe care îi strânsesem din vânzări şi îl bagă în buzunar. Nimeni nu spune vreun cuvânt.

— Ăştia sunt ai mei acum, pentru că vânzarea s-a făcut pe teritoriul şcolii. Cât despre tine, spune el, arătând direct spre mine, tocmai ai primit detenţie pentru următoarele şase săptămâni. Şi dacă îţi imaginezi că iniţiativa aceea de voluntariat la bucătărie se va mai concretiza vreodată, mută-ţi gândul!

Se întoarce la coada la mâncare, unde vreo doi tipi, care fac parte din acest proiect, îl urmăresc din priviri. O văd pe

doamna Adams de la bucătărie încruntându-se ca şi cum ar fi vrut ca Moore să cadă mort.

— Asta-i ultima zi pentru această activitate, băieţi, strigă el către tipii cu plase de păr. Mulţumiţi-i amicului vostru de aici. Bucătarul Ramón, nu? Poate că vei fi bucătar la închisoare, într-o bună zi.

Ia rucsacul şi pleacă. După ce pleacă, treptat, oamenii încep să vorbească din nou, liniştiţi. Dar nu şi eu. Singurul lucru la care mă pot gândi sunt banii pe care acum nu-i mai am, meniţi să-l scoată pe César pe cauţiune. Furia mă cuprinde, luând în stăpânire fiecare parte a corpului meu. Am nevoie s-o direcţionez undeva. E timpul să fac ceva cu ea. Mă duc la baie şi-mi scot telefonul. Derulez agenda până la numărul lui Ever.

PARTEA A PATRA
Minciuni

După crimă

CAPITOLUL 10

Arest la domiciliu
J.B.

Nu cred că am văzut-o vreodată pe mama plângând în public.

În Benning Terrace trebuie să-ţi controlezi expresia în orice moment şi mama mea e profesionistă la acest joc. Întotdeauna blândă, întotdeauna văzându-şi doar de treburile sale. Mereu am admirat asta la ea. Dar când ies afară de la interogatoriu, are ochii roşii şi nici măcar nu s-a obosit să-şi şteargă lacrimile. E de-a dreptul sfâşietor.

— Îţi eliberăm fiul în custodia dumitale, îi spune unul dintre detectivi, cu un glas aparent plin de îngrijorare.

— De ce n-am avut voie să stau cu el? întreabă mama, ignorându-i declaraţia. Fiul meu este minor. Ar trebui să fiu cu el în astfel de situaţii.

— Doamnă, suntem de partea fiului dumitale. Vrem doar să-l ajutăm.

Minciuna mă face să-mi doresc să-i iau pistolul, să i-l pun la tâmplă şi să-l fac să-şi ceară scuze. Nu pentru că m-a îngrozit când am fost arestat sau pentru că m-a încuiat într-o cameră întunecoasă, cu o singură fereastră. Nici pentru că a ţipat la mine, încercând să mă facă să mărturisesc o crimă pe care n-am comis-o.

Vreau să-l fac să-şi ceară scuze pentru că o minte pe mama. Pentru că, deşi a avut tupeul de a mă trata aşa cum a făcut-o, o priveşte în faţă pe mama şi îi spune nişte mizerii.

Dar îmi înghit furia şi stomacul începe să-mi fiarbă.

Vreau să-i spun mamei adevărul, dar asta va face toată porcăria asta de situaţie şi mai rea. Aşa că stau acolo mut, încercând să nu par atât de speriat pe cât mă simt.

Când mama încheie actele cu poliţia, e târziu şi abia îmi ţin ochii deschişi. Clatin din cap. Sticla rece a geamului maşinii pare o pernă binevenită, după ce am stat atât în camera de interogatoriu şi celula de arest. Dar zgomotul uşii trântite a maşinii mamei mă trezeşte ca o zguduitură.

— J.B., spune ea liniştită, atât de încet, încât abia o aud. Dacă a fost vreodată un moment în care e obligatoriu să fii sincer cu mine, acum e acela. Trebuie să te uiţi în ochii mei.

Fac cum mi se spune. Mă uit în ochii mamei, aşteptând să-mi pună întrebarea *aceea*, dar este prea greu pentru ea.

— N-am făcut-o eu, mamă, spun încet, liniştind-o.

Ea expiră prelung, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia de când a ieşit din secţia de poliţie.

— Desigur că n-ai făcut-o tu, iubitule. Bineînţeles că n-ai făcut-o.

Mă cuprinde o uşurare profundă, ştiind că ea nu crede că eu l-am ucis pe directorul Moore. Cu tot ce s-a întâmplat astăzi – cu sângele încă uscat sub unghii –, sunt bucuros că, uitându-se la mine, încă vede un băiat nevinovat. Sunt nevinovat.

— Ştiu că relaţia ta cu directorul Moore a fost complicată, spune ea.

Toată mânia se învârtejeşte din nou în mine. Sentimentele pe care le-am alungat atunci când totul s-a dus naibii.

Am fost atât de furios pe Moore. Nedreptatea pe care mi-a făcut-o luându-mi telefonul şi făcându-mă s-o las pe Keyana baltă, distrugându-ne relaţia. Felul în care s-a postat în faţa mea şi m-a prins de guler ca pe un câine pedepsit, făcându-mă de râs în faţa unei jumătăţi din blestemata aia de şcoală. Dar n-am vrut niciodată să fie

ucis Moore. Nu l-am vrut niciodată mort. Şi acum sunt suspect?!

Am văzut destui tipi mergând la închisoare ca să înţeleg că tot ce le trebuie copoilor sunt un motiv, un cadavru şi o armă. Aproape că le au pe toate. Ei pot forţa oamenii să facă mărturisiri şi să se declare vinovaţi doar pentru că acelor oameni le este frică.

Lovitura cu pumnul pe care am tras-o în dulapul meu nu arată, probabil, prea bine. Dar partea cea mai rea din toată situaţia asta este... arma aceea.

Nu mă pot opri să mă gândesc la asta. Evenimentele zilei joacă în mintea mea dezordonat, într-o buclă întortocheată. Nu poate fi o coincidenţă că în ziua în care am găsit o armă la şcoală directorul Moore a fost împuşcat. Un pistol pe care l-am mutat ca să-i păzesc pe alţi oameni, lăsându-mi amprentele pe el! Mă simt ca un idiot.

Trebuie să iau arma aia înapoi şi să-mi dau seama cui a aparţinut, înainte s-o găsească poliţiştii – şi cu amprentele mele peste tot. Asta ar fi, pentru ei, o dovadă convingătoare.

Îmi lipesc pumnul peste gură pentru a împiedica sunetele să iasă afară. Vreau să plâng. În mintea mea e o furtună. Un viitor teribil fulgeră prin capul meu: merg la închisoare, o las pe mama singură, sunt închis până când ea va îmbătrâni. Mi se pune un nod în gât.

Mama virează pe strada următoare.

— J.B., pur şi simplu nu ştiu ce să-ţi spun. Te-am trimis la şcoala aceea ca să nu faci necazuri, dar, cumva, tu tot le găseşti.

Cum să-i spun că, indiferent dacă eu caut necazurile sau nu, mă găsesc ele pe mine? Că, fiind un tânăr de culoare, sunt un magnet pentru belele. Tot ce-am încercat ca să rămân neobservat n-a fost suficient. Mai ales când e prin

preajmă cineva ca Moore, care duce cu el problemele ca pe o găleată cu vopsea, gata s-o arunce peste oricine are chef.

Mă gândesc la tipul acela, Solomon, asupra căruia Moore s-a năpustit pentru că nu purta cravată. Sau chiar şi la ceilalţi doi copii care sunt suspecţi, Ramón şi Trey. Se spune că Moore i-a făcut de ruşine şi pe ei în ziua în care a fost împuşcat. La naiba, sunt o sută de tipi la Promise care, probabil, au dorit să-i pună lui Moore un pistol la tâmplă.

Şi atunci am avut o revelaţie.

Cineva l-a ucis pe Moore, asta e cert. Dar e la fel de cert că există o groază de oameni care, probabil, voiau să-l vadă mort. Sunt un suspect evident, dar cum ar fi dacă persoana care a făcut-o nu e atât de evident suspectă?

Cel mai bun mod de a-mi îndrepta reputaţia, poate singurul, ar fi să aflu cine-a făcut-o. Strâng pumnii. Timpul trece. Trebuie să-mi dau seama cine-a făcut asta, înainte ca poliţia să înceapă să încerce cu adevărat să adune dovezi împotriva mea.

Mama se uită la mine. Pentru un minut, expresia i se îndulceşte.

— Te simţi bine?

— Sunt OK, spun eu.

Dar îmi iese puţin prea repede, prea forţat.

— Vom trece şi peste asta, zice ea.

Sună aproape ca şi cum ar vorbi cu ea însăşi, dar şi cu mine, în egală măsură.

— Vom trece şi peste asta.

N-o spun cu voce tare, dar o cred, din adâncul inimii mele: *Doamne, sper din tot sufletul*. Apoi mă gândesc la altceva. La Keyana.

— Mamă, pot folosi telefonul tău ca să...

Sunt şocat când mă întrerupe cu un râs puternic şi sarcastic.

— Băiete, dacă-ţi imaginezi că poţi să foloseşti vreun telefon pentru a suna pe orişicine, ţi-ai ieşit din minţi. Poate n-oi fi tu vreun criminal, dar eşti pedepsit ca naiba, aşa că o să stai închis în camera ta, mă auzi? Până la noi ordine.

Nici măcar nu încerc să mă cert cu ea. N-o pot învinovăţi. Cel puţin *ea* nu crede c-am făcut-o eu. Pot doar să sper că şi Keyana simte la fel.

Acasă, mama pare mult mai liniştită, dar îmi dau seama că mintea ei se frământă. Nu numai că a pierdut bani pentru că a trebuit să vină la poliţie, dar probabil că se gândeşte la toţi banii pe care îi va irosi în continuare cu toată această harababură. Din moment ce suntem doar noi doi pe lume, timpul şi banii risipiţi contează foarte mult.

Acelaşi lucru s-a întâmplat cu tatăl meu. Avocaţi, amenzi, audierile în instanţă şi toate rahaturile posibile. Cu atât mai multe motive pentru care e nevoie să-mi reabilitez numele. Mama a dus destule greutăţi, multă vreme. Ceva de genul ăsta ar putea s-o zdrobească definitiv. Nu pot îngădui să se întâmple una ca asta.

Ea încălzeşte plăcinta cu carne care a rămas şi o împărţim la masă, mâncând în tăcere. Porţia mea dispare foarte repede – nici nu mi-am dat seama cât de foame îmi era. Şi totuşi mă simt pustiu pe dinăuntru. Am senzaţia că aş putea mânca şi farfuria şi tot nu m-ar sătura. Mă cuprinde îngrijorarea.

— Doar că nu ştiu cum s-a întâmplat asta, spune ea încet. M-am străduit. Cât am putut.

— Nu e vina ta, mamă, îi răspund eu.

Şi vreau să adaug: *nu e nici vina mea*. Dar nu mă pot gândi decât la vocea lui Moore care răsună în jos, pe hol, la Hicks şi ochii lui răi. Un punct de penalizare după altul...

Contul scăzând mereu. Toate acele detenţii. La Promise orice se întâmplă e din vina ta.

— Nu îl urai, nu? întreabă ea.

Se uită drept la mine, cu ochii aproape în lacrimi. Şi asta mă doare mai mult decât orice altceva, pentru că, deşi crede că sunt nevinovat, îmi dau seama că e îngrozită la gândul că s-ar putea înşela.

Şi cel mai rău e că nu ştiu dacă pot spune *nu* fără să mint. Din fericire, tot ea vorbeşte.

— N-ai face aşa ceva. Poate fi unul dintre ceilalţi băieţi. Nu ştiu cum îşi cresc alţii copiii. Copii care nu respectă autoritatea...

Plăcinta mi se răsuceşte în stomac. Ea nu înţelege. Mă holbez la degetele mele, încă zdrobite de la pumnul pe care l-am tras în dulap. Moore s-a uitat la mine de parcă aş fi fost un infractor, pentru că am făcut asta. Eram oare un infractor? Sau eram doar om? La Promise, a-ţi arăta emoţiile este parcă un alt mod de a încălca regulile.

— Ce s-a întâmplat cu degetele tale, J.B.?

M-a văzut uitându-mă şi acum priveşte şi ea la mâna mea cu ochii mari.

— Eu... eu... m-am înfuriat şi... reuşesc să spun.

— Ai lovit pe cineva?

— Nu, doamnă, răspund.

Mă priveşte prelung în ochi.

— Juri?

— Jur.

Dar chiar în timp ce o spun, nu aud decât imnul şcolii:

Noi promitem.
Suntem tinerii de la Urban Promise Prep.
Suntem destinaţi măreţiei.

Sunetul acesta îmi bântuie mintea. Sunt oare destinat măreţiei sau unui lucru mult mai rău?

* * *

Mai târziu sunt în pat, privind în tavan cu luminile stinse. După ce am ajuns acasă, parcă toată energia mi s-a epuizat. Brusc se deschide uşa şi intră mama.

— J.B.? Eşti treaz?

— Aproape.

— L-am sunat pe Ross, şeful meu. A spus că, dacă pot veni acum, are câteva ore în plus pentru mine, ca să recuperez ce-am pierdut. Revin dimineaţă.

Mi se strânge inima. Vestea că voi rămâne singur în casă mă face să mă simt mai neînsemnat şi mai izolat decât niciodată.

— Bine, spun.

— Ţine minte, eşti pedepsit, nu ai voie să ieşi din camera ta.

— Da, doamnă.

Casa era deja liniştită, dar, după ce mama pleacă, mă simt ca şi cum aş fi pe o altă planetă – complet mut, complet singur.

Mi-aş dori să fie Keyana aici.

Mă întreb ce zvonuri i-au ajuns la urechi. Mă întreb dacă le crede. E chiar la capătul străzii – poate că se uită pe fereastra prin care am intrat în camera ei şi se întreabă ce fac. Dacă sunt bine.

Sau poate că se întreabă cui i-a îngăduit s-o sărute. Şi regretă. Crezând că a ales tipul greşit...

Mă ridic în pat, în capul oaselor. Mama a spus că sunt pedepsit să nu ies din cameră, dar în primul rând nu voia să mă apropii de computer sau de telefonul pe care nu-l am. Şi trebuie să vorbesc cu Keyana. Poate îmi va spune ce bârfesc oamenii din cartier, dacă sunt zvonuri care mă pot ajuta să-mi repar reputaţia.

După aceea nici măcar nu mă mai gândesc la nimic – mă trezesc pur şi simplu încălţat şi ieşit pe uşă.

CAPITOLUL 11

Suspecţi
TREY

Nu m-am gândit niciodată că voi spune asta, dar mă bucur că mama e aici.

A venit de la New York de îndată ce a auzit ce s-a întâmplat şi pare trează – mai trează decât oricând. E greu s-o priveşti când se droghează, dar, în anumite privinţe, e şi mai greu s-o vezi trează. Aş dori să fiu cu ea, dar alături de ea există o anxietate permanentă – mereu îmi fac griji că-mi va fi tras covorul de sub picioare. Dar, oricum, mă bucur că e aici, pentru că ar fi fost prea greu să-l înfrunt pe unchiul T de unul singur.

Nu mă va lovi cu ea de faţă, nu cred. Dar sunt total pedepsit. La fel de bine uşile ar putea fi prinse în şuruburi. Dacă mă duc la baie, el e în hol şi se holbează la mine. Merg la bucătărie, el stă chiar acolo, de parcă m-ar fi aşteptat. M-am uitat chiar şi pe fereastră şi era lângă cutia poştală, cu ochii aţintiţi asupra camerei mele. Nu ies nicăieri şi, sincer, e mai bine aşa. Pare că, în afara casei, nu găsesc nimic altceva decât necazuri.

Şi mai e şi avocatul. Un tip care a servit în marină cu unchiul T este la noi în sufragerie, vorbind mereu pe un ton coborât, foşnind documente. Poartă nişte pantofi

bengoşi pentru care aş vrea să-l tachinez, dar ştiu că nu s-ar cuveni.

Nu mi se cere niciodată să mă alătur acestor conversaţii. Mama nu spune multe, doar ascultă în linişte. Unchiul T stă acolo cu maxilarul încleştat, preluând toate informaţiile. Nu i-am întrebat despre ce vorbesc. Mi-e frică de ce vor spune. Mi-e frică de ce vor întreba şi care va fi răspunsul.

Până acum, singurele cuvinte pe care mi le-a spus unchiul meu au fost:

— Ţi-am spus doar. Ţi-am spus doar. După tot ce am făcut pentru tine...

Crede că eu am făcut-o.

Crede că i-am luat arma şi l-am ucis pe directorul Moore.

Şi partea cea mai rea e că, poate, într-un anumit fel, chiar l-am ucis pe directorul Moore. Dacă altcineva ar fi luat pistolul şi ar fi decis că acea zi este ziua perfectă pentru o răfuială? E vina mea că arma era acolo. Ar fi trebuit s-o duc acasă şi să suport chinurile la care s-ar fi hotărât să mă supună unchiul T. La Promise, ca acasă, nu e loc de greşeală. Indiferent unde mă duc, sunt vinovat până la proba contrarie.

Unchiul T nu m-a întrebat despre armă, deşi nu se poate să nu fi observat că lipseşte. O curăţă mereu. Dar faptul că n-a adus-o în discuţie înseamnă că-şi imaginează că am luat-o intenţionat. El poate chiar încearcă să mă protejeze. Prin tăcere.

— Trey, vino încoa’! strigă unchiul T din sufragerie.

Mă ridic de pe pat. Deschid uşa şi fiecare muşchi al corpului meu participă la o luptă – o parte din mine vrea să mă ascund sub pat, de parcă aş fi un puşti care fuge de baubau. Cealaltă parte vrea să alerge în sufragerie şi să-i implore să-mi spună că totul este o mare neînţelegere. În

situaţii grave, de obicei glumeam, dar se pare că, în circumstanţele astea, nu e nimic amuzant. Simt că nu voi mai putea glumi niciodată.

Intru în sufragerie şi toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea.

— Trey, o să fiu sincer cu tine, spune avocatul.

Îşi scoate ochelarii şi se uită la mine.

— Va fi greu. N-ai niciun alibi.

Simt c-o să mă sufoc.

— Tu ai făcut asta, iubitule? şopteşte mama.

Arată ca şi cum n-ar fi plâns încă, dar ar putea să izbucnească în lacrimi în orice clipă. Expresia ei mă face şi pe mine să plâng, nu doar din cauza acestei mizerii, ci din cauza tuturor faptelor care ne-au adus aici. Tot ce se petrecea în Bronx. Pierderea ei. Venirea aici. Mă uit fix în podea.

— Nu! rostesc.

— Poliţia încearcă să stabilească o cronologie a crimei, spune avocatul.

Pare trist.

— Şi nu prea avem ce să le oferim. Ai fost acolo după ore. Ai fost în apropierea împuşcăturii. L-ai ameninţat şi există martori care au atestat acest lucru. Singurul lucru pe care nu-l au este… arma.

Nu pot să nu observ că unchiul T tresare. Arma. Pistolul unchiului T pe care l-am ascuns în subsolul şcolii, cu amprentele mele peste tot. Şi amprentele unchiului T peste tot. Este doar o chestiune de timp înainte ca poliţiştii să găsească arma aceea. Trebuie s-o recuperez înaintea lor.

— Totuşi nu eram singurul, spun eu repede. Erau acolo încă doi tipi. Unul dintre ei se certase zdravăn cu directorul, mai devreme, chiar în acea zi. Am plecat la baie, cine ştie ce-au mai făcut cât am fost eu plecat!

— Ei bine, asta-i problema, se pare că niciunul dintre voi nu poate spune unde se aflau ceilalţi la momentul crimei, ceea ce complică lucrurile, zice avocatul.

— Nu poţi da întotdeauna vina pe altcineva, mârâie unchiul T. Nu-i va interesa ce *ar fi putut să facă* altcineva.

— Nu dau vina pe nimeni, strig eu. Spun doar că n-am făcut-o eu!

Unchiul T împinge scaunul înapoi de la masă, iar acesta scârţâie. Mama pune mâna peste pumnul unchiului T şi faţa acestuia se îmblânzeşte.

Se întoarce spre mine.

— Noi trei avem multe de discutat, zice unchiul meu, mijind ochii la mine. Du-te înapoi în camera ta. O să te chemăm când avem întrebări.

Ies pe hol şi mă întorc în camera mea. Mă arunc pe pat, verificându-mi mesajele. Brandon îmi scrisese, o dată sau de două ori, dar apoi, brusc, a întrerupt conversaţia. Am impresia că mama lui i-a interzis să mai comunice cu mine. Am fost eliberat din arest aseară şi sunt suspendat de la şcoală până când se rezolvă toată chestia.

Mi-i imaginez pe Brandon şi pe ceilalţi băieţi stând în clasă în linişte, mergând pe linia albastră, ţinându-şi mâinile la spate. Sunt foarte bucuros că nu mă aflu acolo. Faptul că mă aflu în afara şcolii Promise îmi ia o greutate de pe piept. Doar că a fost înlocuită cu una nouă, sub forma corpului lui Moore. Din lac în puţ.

Frunzăresc prin reţelele de socializare, încercând să-mi abat cumva atenţia. Dar nu găsesc nimic care să mă distragă. Fără să vreau, zăresc ici şi acolo mici menţiuni despre ceea ce s-a întâmplat la Promise.

Înţeleg că nu-i plăcea tipul, dar la naiba... să-l ucizi?

I-au arestat pe toţi trei. Trebuie să fi fost implicaţi împreună.

Nu, am auzit că unul dintre ei a acţionat singur. Că i-a lăsat pe tipii din detenţie să pice de fazani.

Mi se răsucesc intestinele când citesc. Toţi vin cu propriile concluzii, bazate pe aproape nimic. Sau poate nu chiar pe nimic – la urma urmei, trei dintre noi am fost arestaţi. Desigur, oamenii vor născoci nişte aiureli. Dar, pe bune, am văzut un tip stropit cu sânge, J.B. – copoii trebuie să ştie că el a fost, nu eu! Când un tip e ucis şi apoi un alt tip fuge plin de sânge, cred că e destul de evident cine-a făcut-o.

Mă întreb ce cred profesorii – mă întreb dacă doamna Hall a auzit despre arestarea mea. A fost una dintre profesoarele mele preferate, înainte de a pleca în concediu de maternitate.

Principalul motiv pentru care o iubeam pe doamna Hall? Este singura profesoară pe care am avut-o vreodată şi pe care am văzut-o ridicând tonul la directorul Moore. Toţi ceilalţi profesori, chiar şi decanul Hicks, erau speriaţi de el. Dar nu şi doamna Hall. Ea este micuţă de statură în comparaţie cu directorul, dar am văzut-o odată proptindu-se în faţa lui şi ţipând la el *să nu mai fie aşa dobitoc şi să-şi amintească pentru ce a deschis şcoala de la bun început.* Îmi aduc aminte că, în timp ce ea spunea toate astea, el doar se uita în pământ.

Mă hotărăsc să văd dacă o pot găsi pe reţelele de socializare – am găsit încă vreo câţiva profesori pe acolo, înainte. Profesorii încearcă întotdeauna să nu fie ostentativi, dar, chiar dacă sunt profesori, sunt totuşi oameni. O găsesc pe doamna Hall în cele din urmă, în reţea, cu postări care datează de vreo zece ani. Cea mai mare parte dintre ele nu sunt publice, dar remarc o fotografie datată acum două săptămâni, cu ea stând la un bar şi ciocnind cu cineva care poartă o tocă de absolvent.

Ochii mi se opresc asupra băuturii din mâna doamnei Hall. Mă face să mă ridic în capul oaselor, pe pat. Nu sunt expert sau ceva, dar sunt destul de sigur că femeile n-ar trebui să bea alcool când sunt însărcinate. Nu pare că ea ar face aşa ceva, în orice caz.

Acum sunt curios, aşa că încep să sap. În ultimele luni nu pomeneşte nimic despre faptul că ar fi însărcinată.

S-ar putea să mintă în privinţa sarcinii? Dar de ce?

Pun telefonul pe pat, gândindu-mă la asta. Nu ştiu de ce-ar minţi. Mă gândesc la felul în care l-a înfruntat pe directorul Moore, în ziua aceea. Doamna Hall este o doamnă atât de drăguţă – ce-a făcut el ca s-o supere atât de rău? Sau ea l-a scos din minţi? *A concediat-o*? Mă hotărăsc să continui cercetările.

În afara uşii mele, aud vocile joase ale unchiului, mamei şi avocatului. O parte din mine vrea să iasă afară şi să ceară să mă includă şi pe mine în conversaţie – până la urmă e vorba despre viaţa mea. Dar o altă parte din mine vrea să se ascundă, pentru totdeauna, în camera asta.

Indiferent de ce s-a întâmplat cu adevărat, toată lumea crede, deja, că sunt vinovat. Dar ce-i nou în asta? Se pare că, în lumea în care trăim, pe spatele meu scrie, întotdeauna, *vinovat*.

Doar că de data asta e scris cu sânge.

Nimeni
Elev la Urban Promise

Zvonurile spun că ceea ce este *evident* nu este întotdeauna *vizibil*. Uneori durează ceva timp pentru a observa ceva evident – persoana care apasă pe trăgaci nu dispare pur şi simplu în întuneric. Ei sunt chiar aici, printre

noi, odată ce hotărâm că suntem gata să punem la îndoială tot ceea ce credem că ştim. Sunt întotdeauna mai aproape decât ne imaginăm. Se zvoneşte că persoana care poate ucide ştie că te vei uita direct la ea, dar apoi vei continua să cauţi.

Zvonurile spun că adevărul nu este întotdeauna gata să fie rostit.

CAPITOLUL 12

Pregătirea
RAMÓN

Stau la masa de lemn din bucătăria noastră cu ochii închişi în timp ce *abuela* îmi trece, uşor, oul fin, pe toată faţa şi peste gât.

E un ou maroniu, obişnuit, dar *abuela* l-a spălat cu sare şi lămâie, şi acum îl rostogoleşte şi îmi freacă pielea, efectuând o *limpia*[4] pentru a patra oară săptămâna asta. Am fost acasă în ultimele patru zile şi, ori de câte ori termină de vândut *pupusas*, doar asta vrea să facă.

În timp ce îmi dă ocol, îşi mormăie rugăciunile care se contopesc cu bâzâitul neoanelor din bucătărie.

— *Padre nuestro que estás en el cielo, santificado sea tu Nombre; venga a nosotros tu Reino*...[5]

---

[4] Ritual de origine aztecă, prin care se curăţă trupul şi sufletul şi se alungă energiile negative (*N.t.*).

[5] Tatăl Nostru care eşti în Ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie Împărăţia Ta... (*N.t.*).

Ţin ochii închişi când oul îmi ajunge în dreptul inimii. Acolo, *abuela* are rugăciuni speciale: rugându-se pentru curăţia sufletului meu, pentru înălţarea spiritului meu. Ea se roagă şi se tot roagă şi eu fac la fel; ea cu voce tare şi eu în gând.

Nu mi-am dorit niciodată să se întâmple asta. N-am crezut niciodată că e posibil. Dar iată-ne aici.

După ce m-a luat de la interogatoriul poliţiei, n-a zis nimic. Nici eu n-am zis. Ea a plâns în tăcere şi eu m-am uitat pe geamul maşinii, încercând să găsesc cuvintele potrivite pe care să i le spun. Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că nu există cuvinte potrivite. Era doar urâţenia acelei zile şi a zilelor dinaintea ei, iar în spatele tuturor, acel *bip bip bip bip* al punctelor de penalizare de la Promise, combinat cu pocnetul împuşcăturii. Nu pot să mi-l scot din cap. Şi ei susţin că eu am făcut asta.

Rugăciunile *abuelei* slăbesc în intensitate şi apoi amuţesc şi abia atunci deschid ochii. Se uită în jos la ou, de parcă i-ar fi frică de ce a absorbit acesta. Întinde mâna spre castronul de sticlă din apropiere şi, cu degete tremurânde, sparge oul înăuntru.

Amândoi ne ţinem respiraţia.

Gălbenuşul e pătat cu puncte roşii de sânge, ca nişte cheaguri lucioase. Închid ochii, mi se face rău.

Aş vrea să mă pot întoarce. Să dau timpul înapoi. Dar până unde? Pentru a evita incidentul cu Moore care m-a trimis în detenţie, n-ar fi trebuit să fac niciodată *pupusas*. Dar dacă nu le-aş fi făcut niciodată, asta ar însemna că César nu ar fi fost arestat. Pentru ca César să nu fi fost niciodată arestat, n-aş fi putut fi vărul lui mai mic. Şi aşa mai departe. Cum să fac eu să-mi descolăcesc întreaga viaţă?

Poate că ar fi trebuit să mă alătur bandei Dioses cu mult timp în urmă – şi să abandonez Promise. *Abuela* ar fi fost

foarte dezamăgită, dar nu la fel de dezamăgită ca acum, când vede sânge în gălbenuş.

Ea aruncă totul în closet, trage apa, apoi îl curăţă cu sare.

— Ramón, zice ea când se întoarce.

Stă lângă mine şi îşi lipeşte mâinile de genunchiul meu.

— Ştiu că nu ai fi putut face asta.

— N-am făcut asta, *abuela*, eu...

— Nu trebuie să-mi explici. Ştiu cine eşti. Este totuşi o mare problemă. E de rău. S-a întâmplat altceva? Ceva cu César? Le-ai spus acelor băieţi din Dioses ceva care să-i facă să...

— Nu, zic apăsat, întrerupând-o, înainte ca ea să poată duce întrebarea până la sfârşit.

Nu-i pot spune adevărul. Nu pot să-i spun ce i-am cerut la telefon lui Ever, a doua zi după ce domnul Moore m-a umilit.

Ea se uită, tristă, la mine.

— Nu ai voie să ieşi din casă, spune ea. Mă înţelegi? E periculos să fii departe de casă. Atât poliţia, cât şi oamenii din cartier împletesc propriile poveşti. Trebuie să stai departe de toate astea şi să ţii capul plecat, până când se lămureşte totul. Până când vei fi în siguranţă...

Îmi dau seama că nu-mi spune totul. *Abuela* mea, încercând mereu să mă protejeze. Cu un César dur, aşa cum e el, ea a încercat întotdeauna să mă păstreze pe mine mai blând, mai cuminte. Uneori, se străduia atât de mult, încât mă scotea din minţi. Mă întreb, pentru prima dată, ce a simţit César, fiind întotdeauna privit ca băiatul cel rău. Mă gândesc la ochii lui din clipa dinainte ca toată poliţia să năvălească la Promise. Atunci nu părea dur sau rău. Era vărul meu pe care îl cunoşteam dintotdeauna.

— Ce este, *abuela*? o întreb. Ce ai auzit?

Ea scutură din cap. Oricât de frustrat sunt, ştiu că nu pot zice nimic pentru a o convinge pe *abuela* să dezvăluie ceea ce vrea să păstreze în sufletul ei.

Întind mâna spre buzunar după peria mea – gest reflex, când simt nevoia să mă relaxez.

Dar peria nu-i acolo. Întotdeauna e acolo. Dar acum nu e pe nicăieri. Nici în rucsacul meu. Nici pe masa de lângă uşă. Şi atunci îmi amintesc. Poliţia a găsit-o, cumva, la locul crimei. Nu sunt sigur cum a ajuns peria mea acolo, dar pare a fi, în mare măsură, o capcană. Trebuie să fi fost în geanta mea, când a luat-o Moore.

Abuela mă vede căutând şi plescăie din buze.

— Vino să vezi serialul cu mine, spune ea.

Dar eu abia pot să-mi ţin ochii deschişi. Tot acest stres mă stoarce de energie. Ne uităm o vreme, dar apoi îmi spune c-ar trebui să mă odihnesc. Când ajung în camera mea, primesc un mesaj de la Luis:

Luis: Eşti OK?

Ramón: Cred că da. Ce se întâmplă pe la şcoală?

Luis: Frate, e greu de spus. Toată lumea are o teorie proprie.

Ramón: N-am fost eu, frate.

Luis: Ştiu că n-ai fost tu. Trebuie să fie acel tip, J.B.

Ramón: Nu cred. Eu cred că a fost Trey.

Luis: Nu putea fi Trey. El n-ar face niciodată asta. Dar J.B., el nu vorbeşte cu nimeni. E întotdeauna cel tăcut, nu?

Mă gândesc la asta... „Întotdeauna de vină sunt cei tăcuţi.” Toată şcoala aia afurisită era tăcută. Moore ne-a făcut aşa. Oricare dintre noi ar putea fi un ucigaş, când te gândeşti în felul ăsta. Primesc un alt mesaj înainte de a-i putea răspunde lui Luis. E Magda.

Magda: Eşti bine? Aş vrea să pot veni la tine. Dar trebuie să fiu cu ochii pe César după ce Dioses l-au scos pe cauţiune. Are o brăţară de gleznă în orice caz – nu se poate duce oriunde.

Ramón: Mă bucur că e acasă. Nu pot să cred că se întâmplă toate astea.

Magda: Ar trebui să auzi ce se vorbeşte pe la Mercy!

Ramón: Lasă-mă să ghicesc – Becca a încropit un cerc de rugăciune şi se roagă pentru sufletele noastre?

Magda: Da. Adică, exact aşa. Dar am auzit şi alte zvonuri.

Ramón: Ce anume?

Magda: Cunoşti un tip pe nume Nico, care lucrează în bucătărie la Promise?

Ramón: Domnul Martinez... ar putea fi el?

Magda: Da, Nico Martinez.

Ştiu exact la cine se referă – este unul dintre puţinii oameni din bucătărie cu care n-am vorbit niciodată. E rezervat şi nu foarte uşor de abordat, dar lucrul care iese cel mai mult în evidenţă la el este tatuajul său Dioses.

Ramón: Îl cunosc pe tip. Cred că a crescut aici, are un tatuaj cu Humo.

Magda: Da. Oamenii spun că el ar fi făcut-o ca răzbunare pentru faza cu César.

Las telefonul pe pat şi mă frec la ochi. Doamne sfinte. Sunt prea multe lucruri ca să le mai ţin socoteala. Le-am spus băieţilor să stea la locul lor. M-am gândit să-i întreb dacă ei i-au făcut ceva lui Moore, dar nu i-am întrebat. Acum îmi dau seama că ar fi putut face asta oricum. Dacă aveau pe cineva în interior, totul capătă sens.

Abuela vrea să ţin capul la cutie şi să stau departe de orice belea, dar dacă acela care a făcut asta procedează pe dos? Probabil că merge prin lume de parcă ar fi nevinovat, în timp ce eu mă ascund aici de parcă aş fi vinovat. Oricine a făcut-o, pun pariu că poliţiştii n-au găsit vreun obiect ce îi aparţinea la locul crimei, ca în cazul meu. Absurd.

Le scriu un mesaj lui Luis şi Magdei.

Ramón: Ne putem întâlni mâine? Am nevoie de ajutor să-mi fac ordine în gânduri.

Magda: Eşti sigur că *abuela* va fi de acord cu asta?

Ramón: Va fi OK. Putem să ne întâlnim în timp ce ea e la magazin.

Luis: Unde vrei să ne întâlnim?

Magda: Şi de ce?

Ramón: Nu pot să stau degeaba şi să aştept să fiu găsit vinovat.

Luis: Ai un plan?

Ramón: Aproape. Ne vedem mâine. La 5:30. La mine acasă.

Doña Gloria

Mă rog fiecărui sfânt de care am auzit vreodată. Aprind o duzină de lumânări. Ar trebui să tai varza pentru *curtido*[6], dar tot ce pot face este să mă rog.

Eu ştiu că nepotul meu nu e o astfel de persoană, chiar dacă alţii sunt gata să-i lipească fotografia din arest pe toţi pereţii. Spun poveşti despre el ca şi cum ar fi mort, ca şi cum adevărul ar trebui pictat mai interesant, în culori stridente.

Cu ani în urmă, poate aş fi dat vina pe César. Ştiu că sunt câţiva care asta vor face, oricum. Şi mulţi îl vor învinovăţi pe Ramón, indiferent ce s-ar întâmpla... la urma urmei, şi-ar putea aminti de vechiul Ramón; cel care era aşa furios, încât a făcut o gaură cu pumnul în peretele primului nostru apartament. La 13 ani, aflat într-o ţară nouă, unde oamenii se încruntau când el încerca să bâlbâie câteva cuvinte într-o limbă necunoscută. Frustrarea s-a transformat în furie şi furia l-ar fi consumat dacă n-ar fi început să gătească alături de mine... ocupându-şi mâinile, liniştindu-şi spiritul. Acum văd nedreptatea lumii întorcându-se împotriva băiatului mânios pe care-l cunoşteam. Mă umple de frică şi tristeţe.

Dar nu sunt vinovată. Caut să înţeleg. Ultima *limpia* mi-a arătat adevărul: că sufletul curat şi bun al nepotului meu cel mai mic e injectat cu sânge, o mie de tăieturi

---

[6] Salată de varză din El Salvador (*N.t.*).

minuscule care sângerează, şi asta de la umblatul printr-o lume ca aceasta şi poate chiar printr-o şcoală ca Promise. Nu sângele lui Moore era în acel castron, ci al nepotului meu.

În fiecare zi în care ne trimitem copiii în lume, ei păţesc o mie de răni minuscule. Şi nicio purificare din lume nu poate curăţa asta, pentru că rana este deschisă.

Aşa că acum, când mă gândesc cine ce a făcut, când şi cui, mă gândesc automat la răni. Cine e cel mai rănit? Cine a fost rănit de omul care acum e mort? Cine a făcut o mie de tăieturi mici? Cine a tras glonţul care a ucis?

Era o rană a mândriei? Singura mândrie pe care nepotul meu a avut-o vreodată este aceea de a face cu mâinile lui ceva care să-i hrănească semenii. O astfel de inimă nu poartă soiul de orgoliu care poate duce la luarea vieţii cuiva.

Cel puţin asta îmi spun eu.

Când pun deoparte lumânările, când scot *masa*[7] şi *queso*[8], văd corespondenţa de pe masă. Toate facturile pe care trebuie să le plătim, pe care le vor plăti aceste *pupusas*, despre care nepotul meu speră să plătească şi pentru visurile lui. Şi printre toate acestea sunt şi cărţi poştale strălucitoare de la Promise Prep, solicitând donaţii, cerându-ne să participăm la licitaţia anuală, anunţând noi sponsorizări, bani care curg în şcoală şi din afara ei, făcând-o mai mare şi mai luminoasă. Mai bună, spun ei, pentru nepotul meu.

Vreau doar ca nepotul meu să crească şi să strălucească. Vreau să iasă la lumină.

CAPITOLUL 13

[7] Aluat de porumb, folosit la gătit în America Latină (*N.t.*).

[8] Brânză (*N.t.*).

Trădătoarea
TREY

N-ar trebui să ies din casă, dar au trecut cinci zile de când nu mai merg la şcoală şi m-am închis în locuinţă. Am renunţat la scotocitul prin reţelele sociale; asta mă făcea să mă simt mai rău. Urăsc faptul că minciunile se răspândesc mai repede decât adevărul.

Acum parcă toţi se cred nişte blestemaţi de poliţişti: fac scenarii, croind comploturi elaborate care au ca bază planurile mele de a-l ucide pe directorul Moore. De ce nimeni nu-şi dedică toată această energie creativă, nu ştiu... construirii unei teorii care spune că *n-am făcut-o*? Şi mai nasol este că n-am primit niciun semn de la Brandon. Ştiu că, probabil, e din cauza mamei lui, dar sunt blocat în casă asaltat de vise urâte, iar tovărăşia unchiului T înrăutăţeşte totul. Cel puţin o am pe mama. Deocamdată.

Uneori, în trecut, făceam plimbări lungi pentru a-mi limpezi mintea. Aş da orice să fac asta acum. Şi, cu cât mă gândesc mai mult la acest lucru, cu atât pare mai puţin ridicol. *Rocky* nu e departe şi nu voi merge nicăieri în altă parte, după aceea. Doar până acolo şi înapoi. Asta, plus o ţigară, va fi suficient pentru a-mi pune gândurile în ordine.

Mă strecor pe fereastră înainte să apuc să mă răzgândesc şi, evident, mersul pe jos şi sentimentul de libertate ajută imediat. Îmi pun gluga pe cap, ca să nu fiu uşor de recunoscut, şi merg repede, dar e plăcut să fiu afară. Se întunecă şi asta mă ajută, de asemenea. Poate n-ar trebui. Dar umbrele sunt liniştitoare.

În dreptul magazinului mixt aud voci ridicate. La început încremenesc, crezând că se îndreaptă spre mine. Dar oamenii se ceartă şi, deşi mama îmi spune mereu să mă

ţin departe de dramele altora, încetinesc, aruncând o privire piezişă pe sub glugă.

Aproape că mă împiedic.

E doamna Hall.

Şi se ceartă cu detectivul Bo.

Îmi sare inima din piept, dar instinctele preiau controlul şi mă ascund în spatele unui tomberon din apropiere, vocile răsunând cu ecou, în timp ce ei se îndreaptă spre maşină.

— N-ai alte piste? Îţi spun eu, niciunul dintre băieţii ăştia n-a făcut aşa ceva, strigă doamna Hall.

— Ştii că trebuie să fiu foarte atent cu...

— Bo, sunt *eu*! Trebuie să-mi vorbeşti despre asta! Miza e prea mare!

— Cunoşti regulile, Carla! Nu arată bine. Sunt lucruri pe care trebuie să le iau în considerare...

— Tocmai asta îţi cer, să le iei în considerare! protestează ea.

Mă hazardez să arunc o privire peste marginea tomberonului şi îi zăresc silueta minionă fluturându-şi braţele. Cu siguranţă nu pare însărcinată – au trecut luni bune. N-ar trebui să aibă măcar *puţină* burtă? Sau, dacă ar fi născut, de ce nu avea poze cu copilul pe reţelele de socializare?

— Carla, Carla, spune detectivul Bo, coborând vocea, încât abia îl mai aud. Nu există alţi suspecţi în acest moment, dar există un angajat la Promise cu antecedente penale. Nico Nu-Ştiu-Cum. Lucrează la cantină. Poate voi urmări pista asta...

Vocea lui scade, îndepărtându-se, şi îmi încordez auzul pentru câteva minute, înainte să risc să mai trag o dată cu ochiul. Mă uit exact la timp ca să văd că doamna Hall îl îmbrăţişează, sărutându-l pe obraz. E soţul ei? Cum se poate ca profesoara mea preferată, cea care mereu părea

să mă înţeleagă – să ne înţeleagă pe toţi –, să fie căsătorită cu genul de tip care face şi spune rahaturile pe care le-a tot debitat în timpul interogatoriului meu? Stomacul mi se umple cu un sentiment de groază. Trebuie să plec de-aici.

Dacă mă vede Bo, sunt terminat… şi nu pot suporta s-o văd pe doamna Hall în relaţii prietenoase cu acel tip. Poate că nu ştiu cine este nici doamna Hall. Se pare că e o trădătoare.

Iau autobuzul spre casă, ca să ajung mai repede. Nu mai am chef să fumez nicio ţigară de la *Rocky*. Cu fiecare secundă care trece, în capul meu creşte o idee. Pe reţelele de socializare, oamenii au tot vorbit despre felul cum, în cantină, i-am strigat lui Moore: „Te omor”. De aceea se crede că eu sunt ucigaşul. Ce prostie am făcut! Pentru asta am fost reţinut, evident.

Dar acum, după ce i-am auzit pe doamna Hall şi pe detectivul Bo, mă gândesc: cine altcineva a mai fost persecutat pe nedrept de Moore? Cine altcineva s-ar fi putut lua în colţ cu el? Ce angajat al şcolii are antecedente penale?

Ştiu că toţi profesorii se conectează la un program de calculator pentru a urmări suspendările băieţilor de la Promise şi punctele de penalizare şi toate cele. Dacă aş avea acces la acest program, le-aş putea vedea şi eu pe astea – şi poate aş vedea cine altcineva a mai avut vreo problemă cu Moore în săptămâna crimei.

* * *

Acasă, mă plimb prin camera mea. Cine mă poate introduce în sistem? Doi băieţi pe care-i cunosc lucrează în birou: Solomon şi un băiat liniştit, un dominican. Cred că-l cheamă Omar. N-am cum să-l întreb pe Solomon – el mă urăşte din răsputeri. Nu poate să-mi suporte nici glumele.

Bănuiesc că nu-şi dă seama că eu glumesc cu toată lumea. Totul e o distracţie. M-ar raporta în secunda următoare dacă i-aş cere să mă introducă în sistem, dar la Omar ar putea fi mai uşor de ajuns. Poate îşi aminteşte că i-am împrumutat o curea, odată.

Dar înainte de a-i scrie lui Omar, îmi scotocesc memoria şi, deodată, îmi amintesc că, la un moment dat, am ajutat-o pe doamna Hall cu computerul – tehnologia n-a fost niciodată punctul ei forte. Avea parola scrisă pe dosul unei note lipite pe birou. Aş putea încerca să piratez sistemul fără niciun ajutor. Care era oare codul de acces?

Încerc CarlaHall şi când asta nu funcţionează, HallCarla. Apoi adaug 123 la sfârşitul ambelor. Nimic. Dar numerele îmi saltă prin memorie; au existat cu siguranţă numere. Numărul de telefon? Nu! Numărul clasei!

CarlaHall222

Nu. Stai.

HallCarla222

Şi chiar asta e. Am intrat.

Încerc să-mi stăpânesc entuziasmul şi emoţiile. Apoi încep explorarea bazei de date. Îmi ia puţin să mă obişnuiesc cu interfaţa, dar orice aplicaţie pentru reţelele de socializare e mai complicată decât ce văd aici. Nu e de mirare că adulţii trebuie să se chinuie cu deprinderea reţelelor sociale. Trec direct la dosarele de disciplină şi parcurg tot personalul de la Promise: profesori, îngrijitori, toată lumea. Sunt o mulţime de informaţii, dar, odată ce-am înţeles despre ce e vorba, e uşor să deschid fiecare fişier şi apoi să-l derulez în jos până la acelaşi capitol: caziere.

Detectivul Bo avea dreptate – sunt câţiva oameni cu cazier judiciar.

Antrenorul Robinson este unul dintre aceştia – ştiam despre el şi despre trecutul lui. Vorbea mereu despre viaţa lui anterioară, folosind-o pentru a ne avertiza pe mine şi pe ceilalţi băieţi să rămânem pe drumul cel drept şi îngust. Dar nici nu clipesc la vederea datelor lui – era la meciul din sala de sport când a avut loc crima. Nu putea fi el. În plus, n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Dar mai e un tip, domnul Martinez, care lucrează la cantină. Îl cunosc după faţă. Marcat drept infractor în dosar. La naiba. Nu mă pot opri să mă gândesc că aş putea fi eu în locul lui. Cum să-l judec, ştiind cu ce mă confrunt eu însumi? Dar pentru că nu ştiu nimic altceva despre el, îmi înregistrez în minte numele şi chipul său. Mi-ar plăcea să arăt cu degetul spre altcineva, dar tot ce ştiu este că n-am fost eu şi trebuie să demonstrez asta.

Trec din evidenţele personalului la cele ale elevilor... uitându-mă la oricine a fost în detenţie în ultimele treizeci de zile. Dar nici n-am nevoie de o perioadă atât de mare. Trebuie să văd doar săptămâna trecută.

Văd numele meu, desigur. Şi o grămadă de nume ale altor tipi pentru chestii ca încălcarea regulilor de purtare a uniformei şi vorbitul în clasă. Rahaturi neînsemnate. Văd şi celelalte persoane anchetate: Ramón şi J.B. Notele din baza de date sunt oarecum ridicole. La J.B. scrie *altercaţie fizică, distrugere a proprietăţii şcolii, se recomandă exmatricularea*. La Ramón scrie: *deţinere de articole de contrabandă, limbaj vulgar, insubordonare*. De ce totul sună aşa de... extrem? Nici nu vreau să citesc ce scrie în dreptul meu. Sunt toate numele noastre, noi toţi cei care am fost în arest în acea zi groaznică. Dar mai e un nume care apare pe lista de detenţie:

Solomon.

— Stai aşa, şoptesc. *Stai aşa puţin*...!

Solomon: limbaj vulgar, conduită nepotrivită. Şi chiar de-acolo, din fişierul lui, aflu că Solomon trebuia să fie în detenţie în acea zi, la fel ca mine, J.B. şi Ramón. Dar el, cu siguranţă, n-a fost acolo. Deci unde dracu' a fost? Nu ştiu, dar o să aflu. Şi ştiu şi cum.

Keyana Glenn

Când J.B. apare la fereastra mea, aruncând în ea cu capace de sticle, mă simt aproape ca şi cum aş vedea o fantomă, chiar dacă Moore este cel care-a murit.

Tot ce s-a întâmplat pare desprins dintr-un film prost, în care nimeni n-are încredere în nimeni şi ucigaşul îşi tot schimbă chipul. Am sperat că J.B. e nevinovat, dar mi-e greu să am încredere în oameni, mai ales în băieţi. Îţi vor zâmbi în faţă şi apoi vor deveni altcineva de îndată ce te uiţi în altă parte.

Dar imediat ce văd chipul lui J.B., îmi dau seama că e fără îndoială nevinovat. Mă uit în jos prin fereastră şi chiar şi în întuneric îi zăresc sufletul strălucindu-i în ochi.

— Pot să vin sus? şopteşte el, suficient de tare ca să-l aud.

Dau din cap, cu respiraţia tăiată.

Eu şi J.B. avem multe în comun, dar unul dintre lucrurile importante e că oamenii cred despre noi că ne cunosc bazându-se pe felul în care arătăm. Pentru unii oameni arată intimidant, deci asta înseamnă că-l distribuie automat în rolul personajului negativ din filmul acela prost despre care vorbeam. Şi eu? Oamenii mă văd – neagră, drăguţă, deşteaptă – şi consideră că sunt o persoană ale

cărei sentimente nu contează. Ca şi cum aş fi făcută din oţel şi ei ar putea face ce vor din mine.

Când J.B. urcă în camera mea, se uită la mine, cu ochii lui calzi, căprui, iar eu, fără să par dramatică, mi-aş dori să mă topesc direct în ei.

Îl îmbrăţişez, mă îmbrăţişează şi el şi rămânem lipiţi unul de celălalt mult timp, înainte să-l aud şoptind:

— Am nevoie de ajutorul tău.

Încuviinţez. Dar apoi el se retrage din îmbrăţişare.

— Însă mai întâi trebuie să te privesc.

Şi aşa face. La început mă simt stânjenită, cu el stând în picioare şi tot uitându-se la mine, dar privirea din ochii lui e ca una dintre acele lumini speciale de deasupra plantelor. Simt cum cresc şi mă deschid. Când mă sărută, mi se pare că fiecare parte din mine înfloreşte.

* * *

— Mi-a fost dor de chipul tău, spune el mai târziu, când stăm în patul meu şi-mi lipesc faţa de gâtul lui. Şi de vocea ta.

— Te joci cu mine, îl tachinez eu.

— Nicio joacă, spune el, serios. Eşti cu totul specială pentru mine.

Nici nu ştiu ce să zic la asta – îmi simt inima prea plină. Aşa că mă lipesc şi mai tare de gâtul lui şi îi spun:

— De ce ai nevoie de ajutorul meu?

— Ca să-mi reabilitez numele.

Înghit în sec.

— Se aude că mai sunt doi suspecţi, reuşesc să articulez.

— Sunt. Nu ştiu cine a apăsat pe trăgaci, dar trebuie să aflu.

Interesul mi se aprinde.

J.B. nu ştie asta – nimeni nu ştie –, dar eu vreau să devin avocată. Nu genul care bagă oamenii în închisoare, ci genul care îi împiedică să intre acolo. Vreau să-i apăr. Fără să ştie, J.B. a apelat la persoana potrivită.

— Desigur, îi spun.

Şi vorbesc serios.

Mulţi oameni nu-şi dau seama că pentru a fi avocat este nevoie să depui muncă de detectiv. Să pui întrebările potrivite oamenilor potriviţi, la momentul potrivit. Aşa că, atunci când J.B. părăseşte casa mea, mă apuc de treabă.

Nu învăţ la Promise, evident, dar cunosc o grămadă de fete care au fraţi, iubiţi şi veri acolo. Şi fetele sunt cele care ştiu totul. Oamenii se comportă ca şi cum asta s-ar datora doar bârfelor, ceea ce e o prostie. Toată lumea ştie că tipii sunt cei mai mari bârfitori din lume, deci nu-i vorba despre aşa ceva.

Fetele trebuie să observe totul. Mai ales cele ca mine. E un mecanism de supravieţuire. Aşa ne menţinem capul deasupra apei, într-o lume atât de incredibil de periculoasă pentru noi. Observăm totul, estimăm posibilele ameninţări şi înregistrăm toate informaţiile în memorie.

* * *

A doua zi, când ajung la şcoală, am o listă lungă de oameni cu care trebuie să vorbesc. Keisha, care o cunoaşte pe Kendall, care iese cu Bryan, care merge la Promise. Jasmine, al cărei frate joacă baschet cu Brandon şi Trey. Alexis, al cărei iubit a fost dat afară de la Promise pentru note proaste. Unele dintre indicii par a fi nişte fundături, dar unele sunt fire roşii călăuzitoare. Iau notiţe despre tot ce aud. Primesc numere de telefon. Notez date. Toate astea în timp ce sunt atentă şi la lecţii, pentru că nu-mi bat joc de notele mele.

Totuşi, având în vedere că J.B. nu are telefon, există un singur mod în care pot vorbi cu el despre tot ce-am aflat.

CAPITOLUL 14

Omar
J.B.

Nu am crezut niciodată despre Keyana că e genul de persoană care mai lipseşte de la şcoală, dar e cu totul altceva să ştiu că nu chiuleşte pur şi simplu – ci chiuleşte ca să-şi petreacă timpul cu mine. Şi, după atâtea zile în care am fost mai mult singur, cu mama care vine şi pleacă, lucrând în schimburi suplimentare la spital, s-o văd pe Keyana apărând la uşa mea e ca şi cum aş simţi soarele pe spate în luna ianuarie.

La început e timidă la mine în casă, iar eu mă asigur că rămânem numai în camera de zi, ca să nu se emoţioneze sau să creadă că încerc s-o presez cumva. Încă nu-mi vine să cred că e iubita mea. Mă întrebam dacă va mai dori să fie, după tot ce s-a întâmplat, dar ea continuă să mă privească cu ochii aceia care spun că simte exact la fel ca mine.

Ne aşezăm pe canapea şi ne privim un minut. Sentimentul de a fi aici, unul lângă altul, pare diferit. Ea chiar a făcut asta – a venit să mă ajute. Mă crede. Cel puţin suficient cât să se afle aici.

— Mă bucur c-ai venit, spun, brusc, pentru a rupe tăcerea.

Mă lupt cu tentaţia de a o săruta, în timp ce ea se uită la mine, cu buzele acelea frumoase ale ei.

— Şi mie îmi pare bine, răspunde ea. Nu te-aş lăsa baltă, să ştii.

— În parte, de aceea am venit noaptea trecută, răspund eu. Voiam să ştii că mă gândeam la tine. Că nu te-am părăsit. Ştiu că asta ai crezut la meci. Când, de fapt, eu... ştii tu.

— Vreau să spun, n-am mai crezut că m-ai părăsit din momentul în care te-au ridicat poliţiştii, spune ea, privind în jos, la covor. Dar adevărul e că asta am crezut înainte...

— A fost din cauza lui Moore, spun eu furios. Aş fi fost acolo dacă n-ar fi fost maniacul ăla.

Strânge din buze şi face ochii mari. Dar priveşte mai departe în jos.

— Se pare că voi toţi aţi avut conflicte cu el, spune ea încet.

Strâng din dinţi.

— De-aia toată povestea asta e atât de nasoală. Pentru că toţi am avut. După ce-a făcut în ziua aceea... l-am urât. Dar n-aş ucide pe nimeni. De aceea am venit la tine acasă. Pentru că nu pot face asta singur. Am nevoie de cineva care să mă creadă.

Ea tace şi inima îmi cade în gol.

— Tu mă crezi, nu-i aşa?

— Da, spune ea încet. Dar am câteva întrebări.

— Ştiu, zic. La fel şi eu. Dar cred că ştiu cum să găsesc răspunsurile. Cineva a adus un pistol la şcoală, în ziua aceea. Trebuie să-mi dau seama cine.

Ochii Keyanei se măresc.

— Poftim! De unde ştii?

— L-am găsit în baia de la subsolul şcolii.

Keyana sare de pe scaun.

— Ai spus cuiva de la şcoală atunci când l-ai găsit?

— Nu.

— De ce nu ai spus?

— Pentru ca oamenii să creadă că sunt vreun turnător? Asta-i ca o condamnare la moarte. Şi, cu siguranţă, nu le pot spune poliţiştilor în acest moment.

Keyana îşi înclină capul pe o parte.

— De ce?

Eu tac.

— Mi-a fost teamă că îl va folosi cineva, aşa că l-am mutat. Mi-am lăsat atunci amprentele pe el.

Keyana tace prelung. Cred că se va ridica şi va pleca, dar ea nu se clinteşte.

— Unde l-ai mutat? întreabă, în şoaptă.

— Într-un panou din tavan, la subsol.

— Trebuie să mergem să verificăm ce e cu arma aia, dar să lăsăm să treacă ceva timp. Probabil că poliţiştii supraveghează locul.

— Bine, şi între timp? întreb.

— Ei bine, mă gândeam la ce-ai zis tu noaptea trecută, spune ea, concentrată.

Se lasă pe spate pe canapea.

— Şi am început să întreb în jur. Pentru că trebuie să ne dăm seama exact cine a făcut asta. Nu doar pentru a-ţi salva reputaţia, dar şi pentru ca poliţiştii să nu poată folosi toată povestea asta ca scuză pentru hărţuirea tuturor negrilor sau mulatrilor care le ies în cale.

De aceea îmi place Keyana – pentru că e al naibii de deşteaptă.

— Să întrebi în jur… pe cine? mă interesez.

— Pe toată lumea. Cum ar fi pe fata asta, Rachel, care e la şcoală cu mine. Fratele ei merge la Promise şi e convinsă că tipul acela, Ramón, a făcut-o. Tu-l cunoşti?

Ridic din umeri.

— Nu-l cunosc pe tip. Tot ce ştiu este că face *pupusas* şi sunt al naibii de bune.

Mă loveşte un gând.

— Stai puţin. L-am văzut îndreptându-se spre baia unde era arma. Nu cred că a găsit-o, dar nici nu e exclus.
— Este. Rachel a spus că e posibil să facă parte dintr-o bandă. Eu nu ştiu. Ţie ce-ţi spune instinctul?
O privesc pe Keyana în ochi.
— Trey.
— Da?
Îşi strecoară mâna în poşetă şi scoate telefonul.
— Toată lumea are o teorie, aşa cum probabil ai observat. Dar unii oameni au mai multe informaţii decât alţii. Lucruri pe care le-au văzut şi auzit. Aşa că am început să fac o listă şi să iau notiţe. Şi, dintre toţi, Trey pare cel mai probabil suspect.
— Pot să văd?
Îmi întinde telefonul şi mă uit la notiţele pe care le-a scris. A făcut toate acestea în doar două zile, de când am fost la fereastra ei. E senzaţional.

LISTA SUSPECŢILOR

Trey: N-a fost în detenţie când trebuia să fie. Alţi elevi l-au văzut ameninţându-l pe Moore, mai devreme, în ziua aceea. A spus că-l va ucide.

Ramón: Moore l-a reclamat pe vărul său la poliţie, cu o zi înainte să fie ucis. Zvonurile spun că Ramón a vorbit cu Dioses del Humo în aceeaşi zi.

Omar: Puşti ciudat, ultima persoană văzută cu Moore.

Ridic privirea de pe listă.
— Omar?! zic, ridicând vocea. Cine-a spus asta?
Keyana strânge din ochi, încercând să-şi amintească.
— Sunt destul de sigură că am auzit asta de la o fată al cărei frate lucrează în birourile de la Promise. Un tip pe nume Sal? Solomon?

— Solomon, spun eu, surprins. Îl cunosc. El crede că Omar l-a ucis pe directorul Moore?!

— Nu, sora lui spune că *ea* e convinsă că a fost Trey, dar că Omar a fost ultima persoană pe care a văzut-o cu Moore. Am notat-o mai mult ca fapt divers. Dar cred că este cu atât mai bine cu cât sunt mai mulţi suspecţi.

Era ciudat că nu auzisem de Omar şi Moore. Omar era un copil tăcut, ceea ce prezintă nişte avantaje în vremuri ca astea. Sunt sigur că nimeni de la Promise nu l-ar putea considera, vreodată, criminal pe Omar.

— Trebuie să aflu mai multe despre asta. I-aş putea trimite un mesaj lui Solomon, mă ofer eu.

Dar speranţele mele pălesc.

— La naiba, n-am telefon. Nu am nici măcar numărul lui.

— I-aş putea da un mesaj surorii lui. Dar îi cunoşti numele de utilizator din reţea sau ceva de genul ăsta? Ar merge mai repede.

Mă ridic din nou în capul oaselor.

— Da, e în computer. Îi trimiţi un mesaj?

Ea e deja acolo. Nici măcar nu trebuie să-i spun adresa de e-mail... tastează *Solomon Bekele* şi iată-l, a apărut deja. Îi trimite un mesaj rapid:

Încerc să demonstrez că J.B. este nevinovat. El spune că eşti un tip OK. Poţi să mă ajuţi?

— Bine, zice ea. Acum, cât aşteptăm, să ne uităm la ceilalţi suspecţi.

Ne aşezăm mai aproape, umăr la umăr, uitându-ne la lista de pe telefonul ei. Ştiu că ar trebui să mă concentrez asupra cazului, dar fata asta miroase atât de bine! Mă face să vreau să închid ochii şi să-i tot inspir aroma.

Se pare că şi ea simte la fel. Se sprijină puţin de trupul meu şi-şi întoarce faţa spre mine. Pare absurd să mă gândesc la altceva, deşi sunt acuzat de crimă, dar Keyana este o fată deosebită.

— Stai, spune Keyana, entuziasmată, îndepărtându-se brusc. A răspuns Solomon!

Sunt aproape dezamăgit. Dar îmi păstrez capul pe umeri. Asta e important acum.

Keyana deschide rapid mesajul.

Sunt gata să ajut. J.B. e mişto. Ce pot să fac?

Ea zâmbeşte. La naiba, sunt norocos s-o am de partea mea.

Keyana scrie: *Am auzit că lucrezi la administraţie? Ai văzut ceva?*

Aşteptăm cu nerăbdare să apară răspunsul lui.

Stai, trebuie să mă duc jos. Omar lucrează şi el aici şi nu vreau să vadă.

— Ce ştii despre acest Omar*?*

— Foarte liniştit. L-am văzut filmând diverse lucruri pentru şcoală*.*

Apare un mesaj de la Solomon.

— Ah, la naiba, uite, spune Keyana, încântată.

Solomon a trimis două imagini – jurnalul vizitatorilor birourilor administrative din ziua crimei. Nu e foarte lung, dar există încă destul de multe nume de verificat.

— Recunoşti pe cineva? întreabă ea, încruntându-se concentrată.

Scanez lista, sărind peste numele care par a fi ale părinţilor, pentru că le cunosc pe cele de familie.

Apoi ochii mi se lipesc de un nume pe care-l recunosc.

— Doamna Hall. E profesoara mea preferată, dar nu lucrează anul acesta, spun eu.

Mă gândesc că am văzut-o cumpărând vin de la Mariano, dar nu e genul care ar putea ucide pe cineva.

— Am văzut-o cu o zi înainte de crimă şi mi-a spus că, în ziua aceea, se întâlnise cu Moore. Părea uşor agitată. E ciudat că a revenit a doua zi, dar poate că a vrut doar să continue discuţia.

— Interesant. Sună dubios. Să n-o eliminăm încă, dar mai e cineva care crezi că ar putea fi un suspect viabil?

— Stanley Ennis, spun eu.

— Cine e ăsta?

— Un bogătaş, zic încruntându-mă. Vine mereu la meciuri. Se pare că donează bani şcolii. Îi face plăcere să-şi vadă numele gravat pe tot felul de plachete. Unul dintre acei tipi cărora le place, cu adevărat, să se simtă salvatori. Părea mereu amabil, dar mă făcea să mă simt ciudat, ştii? Genul de tip alb care trebuie să se umfle cât mai mult în pene când se află în preajma băieţilor de culoare. Chiar dacă sunt copii. El şi Moore se contraziceau mult şi des. Dar nu ştiu ce să zic. Eu n-am făcut sport la Promise şi el este în mod special pasionat de sporturi.

— Solomon face sport? spune ea, pregătindu-se să tasteze.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Cunoşti pe cineva cu care am putea vorbi?

Fac o pauză, gândindu-mă. Apoi îmi vine în minte.

— N-o să-ţi placă asta.

— Ce anume?

— Trey. El l-ar putea cunoaşte pe Ennis.

— Trey?! Tipul despre care mulţi cred că *a comis, de fapt, crima*? Tipul pe care şi eu îl cred vinovat?

— Ştiu, ştiu, dar poate ne convingem că nu Trey este de vină şi apoi îl întrebăm despre Ennis.

Se uită la mine, nehotărâtă.

— Ai spus că trebuie să luăm în considerare toate pistele, nu? spun eu, înghiontind-o.

— Da...

Oftează.

— Atunci, hai să-l cercetăm.

CAPITOLUL 15

Îngerii
TREY

Să mă strecor afară din nou prezintă un dublu risc, dar unchiul T are nişte drumuri de făcut, iar eu trebuie să mă ocup de asta. Nu m-am gândit la altceva de când m-am logat de pe contul doamnei Hall în baza de date a şcolii. Trebuie să vorbesc cu Solomon.

Uneori, eu şi câţiva băieţi din echipă ne jucăm cu mingea la Centrul de recreere Turkey Thicket. Este unul dintre puţinele locuri din oraş cu teren acoperit. Îl văd aproape întotdeauna pe Solomon jucând fotbal, aşa că voi începe de-acolo.

Din fericire pentru el, nu mă duc acolo să mă iau de el, căci, dacă aş fi făcut-o, ar fi dat de naiba. În schimb, când ajung în parc, rămân pe margine, privind terenul, încercând să nu fiu văzut.

Prea târziu.

În momentul când îl observ pe Solomon, prietenii lui mă remarcă şi ei pe mine. Unul sau doi dintre ei sunt la Promise şi îi văd că devin agitaţi. Ei îi atrag atenţia lui Solomon, iar acesta, când mă vede, încremeneşte.

— Frate, vino puţin, vreau doar să vorbesc cu tine! îl chem eu.

La început nu se clinteşte.

— Îmi iroseşti timpul, omule, nimeni nu încearcă să-ţi facă nimic rău.

Se târăşte spre mine, parcă împotriva voinţei sale, temându-se să nu pară un derbedeu.

— Care-i treaba?

— Unde ai fost în ziua aceea, frate?

Încerc să nu vorbesc ca un poliţist. Dar chiar trebuie să ştiu.

— Când?

— În ziua în care a murit. În ziua în care Moore a fost ucis. Trebuia să fii în detenţie cu noi. Dar am fost doar eu, J.B şi Ramón. Deci tu unde erai?

Solomon aruncă o privire peste umăr şi face un pas spre mine.

— De unde ştii asta? zice el, privindu-mă fix în ochi. Şi de ce-ţi pasă?

— *De ce-mi pasă*? Cum adică, de ce-mi pasă? Pentru că sunt suspect în crima asta, de-aia! Şi dacă n-am fost eu – şi *n-am fost* eu –, atunci trebuie să aflu cine a fost, înainte să fiu scos din joc.

Mă holbez la el, ca să-l intimidez.

— Mă gândesc că poate ai fost *tu.*

Se uită la mine cu o mutră care-mi spune că până în acel moment a fost convins că eu sunt făptaşul. Probabil doar pentru că îi e frică pentru că-l pot băga în bucluc, dat fiind că nu mă cunoaşte cu adevărat. Oricine mă cunoaşte ştie că sunt nevinovat.

— Doar pentru că n-am fost în detenţie nu înseamnă că l-am omorât eu, ce mama dracului! zice el.

— Ei bine, atunci unde-ai fost? Ai măcar un alibi?

— Nu sunt obligat să-ţi spun nimic. Eu...

— Omule, dacă nu-mi spui mie...! N-ai nimic de ascuns, nu-i aşa?

— Decanul Hicks a zis că pot sorta nişte hârtii în biroul lui, spune el repede. I-am spus că nu-mi place să fiu în detenţie cu tine, aşa că a zis că aş putea lucra la el în birou. Bine?! Acum eşti fericit?

Mă uit la el, simţindu-mă brusc vinovat. Am crezut că ştie că de obicei glumesc doar. Dar se pare că puştiul ăsta a ajuns să simtă că nici măcar nu poate să stea în aceeaşi

cameră cu mine. Ăsta-i un sentiment nasol. Dar trebuie să mă concentrez asupra chestiunii mai importante.

— Bine, îi răspund. Ai fost în biroul lui. Deci el e alibiul tău.

— Da. A fost acolo, cu mine, până când a primit un mesaj de la oamenii de la pază, care îl rugau să verifice nu ştiu ce situaţie, aşa că a plecat. Dar am făcut tot felul de liste pe computer şi toate au data trecută pe ele. Poţi să-ţi dai seama şi de asta, dacă ţi-ai dat seama că trebuia să fiu în detenţie.

Se uită la mine de parcă ar vrea să se ia la bătaie cu mine, dar ştiu că, de fapt, nu vrea.

— Trebuia să întreb, frate, spun eu.

Nu speram să fie el autorul crimei sau ceva de genul ăsta, dar îmi închipuiam că-mi va putea oferi *un amănunt* care să mă disculpe pe mine.

— Eu măcar am întrebat! Ştiu că răspândeşti tot felul de zvonuri. Am văzut postarea ta pe de pe Insta despre echipa de baschet care joacă în închisoare. Crezi că e amuzant?

Pare jenat, dar şi furios, aşa că ripostează:

— Oricum, îţi pierzi timpul! Dacă ai fi deştept, ai vorbi cu tipul acela, Ramón. Da, la început am crezut că tu ai făcut-o, dar apoi am auzit că au găsit un obiect de-ale lui Ramón la locul crimei. Trebuie să vorbeşti cu *el*. Sau, la naiba, cu Omar. L-am văzut plecând din biroul lui Moore, în ziua aceea. I-am spus asta şi celuilalt tip, J.B. Nu veni la mine ca şi cum aş fi făcut ceva – n-am fost eu.

Apoi se răsuceşte şi se întoarce la tovarăşii lui de fotbal. Se uită cu toţii la mine, în timp ce ies de pe teren.

Ce porcărie! Nici măcar n-am crezut că puştiul ăla, Ramón, este o posibilitate. Părea mereu aşa de cuminte. Dar cine ştie ce s-a întâmplat când am plecat din detenţie, în ziua aceea? Şi Omar?! Asta nici măcar nu pare credibil.

Mă întorc acasă, simţindu-mă şi mai rău decât atunci când am plecat. Mă urc înapoi pe fereastra mea, dar sunt şocat să descopăr că dormitorul nu e gol. Mă împiedic şi cad cu capul pe podea.

Mama stă pe patul meu cu mâinile în poală.

— Mama! Ce naiba! M-ai speriat de moarte!

— Ai grijă cum vorbeşti, spune ea blând şi nu prea convingător.

Mă studiază, iar ochii ei par obosiţi şi trişti.

— Cum te descurci?

Nici măcar nu mă întreabă unde-am fost, nu spune nimic despre faptul că am încălcat regulile unchiului T.

— Nici eu nu prea ştiu, mamă, spun eu.

Abia îndrăznesc să mă uit la ea. Mă trântesc pe pat şi-mi acopăr ochii cu un braţ.

— Alege două senzaţii, zice ea.

Mi se strânge inima. Îmi spunea asta când mă supăram, pe vremea când noi doi încă locuiam împreună. În copilărie hiperventilam, nici măcar nu mai puteam să respir. După ce-am mai crescut, în loc să hiperventilez, am început să mă închid în mine. Mut ca piatra. Fără să mai simt nimic. Dar acum, auzind-o rostind acele trei cuvinte, mi se accelerează respiraţia.

— Alege două, repetă ea, încet.

Încerc să mă concentrez asupra lucrurilor care se întâmplă înăuntrul meu. E atât de greu când totul e ca o furtună!

— Frică, şoptesc eu. Şi dezamăgire.

— Înţeleg frica, spune ea. Dar de ce eşti dezamăgit?

— Simt... că totul îmi scapă printre degete. Toate speranţele şi visurile mele. Îmi scapă singurul lucru la care mă pricep. Meciul acela ar fi putut schimba totul în viaţa mea. Bănuiesc că a şi făcut-o, într-un fel – în cel mai rău fel posibil. Totul din cauza tipului ăluia.

— Ce altceva? întreabă ea.

Chiar şi atunci când avea perioade nasoale, ea mă împingea să merg înainte. Întotdeauna îşi dădea seama când ascundeam ceva.

— Şi presupun... Cred... Presupun că sunt dezamăgit de... unchiul T. De Brandon, cel mai bun prieten al meu. De doamna Hall. Toţi aceşti oameni care, se presupune, ar trebui să-mi fie alături şi ei pur şi simplu... nu sunt.

— Şi nici eu.

— Ha?

— Nici eu. Şi eu ar fi trebuit să te sprijin. Şi n-am făcut-o.

— Nu e vina ta, mamă, mormăi eu de sub braţul cu care mi-am acoperit ochii. Ai şi tu treburile tale.

— Tu *eşti* singura mea treabă, spune ea. Uită-te la mine, Trey.

Îmi ia ceva timp să-mi fac curaj să-mi mişc braţul, dar când o fac, ea se apropie puţin. Iar când mă uit în ochii ei, zâmbeşte; un zâmbet trist.

— Îmi pare rău că se întâmplă asta, zice ea. Aş vrea să pot schimba multe, multe lucruri.

— Lucrurile sunt aşa cum sunt, mormăi eu.

— Nu, nu-i aşa, spune ea şi rămân surprins când vocea îi devine mai puternică.

De când e aici, la unchiul T, a fost doar tăcută şi cuminte.

— N-o să acceptăm situaţia asta stând cu mâinile în sân, OK?

— Spune-i asta unchiului T, răspund eu. Probabil că nu aşteaptă decât verdictul de vinovăţie.

— Când a plecat, mai devreme, se ducea la o întâlnire pentru a discuta cu un alt avocat, spune ea încet. Cineva care nu te crede deja vinovat. Şi nu uita, încă n-ai fost acuzat de nimic. Vom continua să ne rugăm şi să ne facem

prieteni. Mă rog îngerilor pentru rezolvare şi ar trebui s-o faci şi tu.

N-o spun cu voce tare, dar mă gândesc: *Ce îngeri se îngrijesc de mine? Tot ce am sunt nişte oameni, care mă fac să par dracul în persoană*.

— Cred că telefonul tău clipeşte, rosteşte ea, schimbându-şi poziţia.

Trage telefonul meu de sub piciorul ei şi mi-l întinde.

— Da, a clipit toată ziua, spun, în timp ce îmi verific mesajele. Toată lumea trăncăneşte în legătură cu povestea asta despre Moore.

Când ajung la capătul mesajelor, văd unul primit de la un nume pe care nu-l cunosc. O fată pe nume Keyana.

Încercăm să ne dăm seama cine a comis, de fapt, crima asta, spune mesajul. *Vrei să te implici? Ne întâlnim la Meridian într-o oră.*

Mă uit la mesaj, cu ochii holbaţi. Dau un clic pe profilul Keyanei şi descopăr o postare cu ELIBERAŢI-L pe J.B. pe pagina ei. Exact persoana cu care aveam nevoie să vorbesc, de vreme ce acum ştiu de la Solomon că şi el pune întrebări. Mama se uită peste umărul meu.

— Îngeri, aşa cum ziceam, şopteşte ea.

— Unchiul T a zis că nu pot ieşi din casă, murmur eu, uitându-mă în continuare la mesaj.

Parcă aş căuta o scuză. Dar apoi ezit: şi dacă e o cursă?

— Ei bine, deja ai încălcat regulile o dată, spune ea cu un mic zâmbet poznaş. Vom merge împreună. Unchiul tău poate da vina pe mine dacă vrea.

— Ar putea fi periculos, mamă.

Ea îşi îngustează ochii.

— Băiete, cine este mama aici? Pune-ţi pantofii.

CAPITOLUL 16

Transferul
RAMÓN

Ar trebui să mă întâlnesc cu Magda şi cu Luis în curând, dar, mai întâi, am altceva de făcut. Nu i-am spus Magdei pentru că ştiu că s-ar supăra, dar în mine creşte o senzaţie care seamănă cu scânteia dinaintea unui incendiu. O grămadă de flăcări mici, adunându-se într-o mare vâlvătaie. Şi se întinde din ce în ce mai mult. Mânie, frică, resentimente, încerc să înghit totul. Dar rămân fără spaţiu în interior.

Ever merge chiar înaintea mea. L-am urmărit în afara cartierului nostru. Nu-mi pot scoate din minte ziua crimei. M-am dus la baie furios şi l-am sunat pe Ever. I-am spus că nu voi avea banii pentru cauţiunea vărului meu, din cauza a ceea ce mi-a făcut Moore. El mi-a zis să nu-mi fac griji. A spus că banda va plăti cauţiunea şi Moore va primi ceea ce merită.

Ce a vrut să spună cu asta? Trebuia să aflu.

Ever trece de un colţ şi eu rămân la câţiva metri în urma lui. Din spatele unui tufiş, arunc o privire spre adresa la care merge: strada Bosetti numărul 314. O notez în telefon.

Când ajunge la uşă, cu spatele la mine, încep să mă apropii. Nu ştiu ce caut. Dacă mă vede? Mi-ar face oare vreun rău? Ar încerca să mă omoare? Dar instinctul îmi spune că acela e cel mai potrivit loc din care pot începe să caut răspunsuri, aşa că am ales să-l urmăresc.

Inima îmi bate cu putere când mă gândesc că trebuie să-l înfrunt pe Ever. Mă uit în jur, la feţele de pe stradă, având grijă să nu mă observe niciun alt membru Dioses.

Dacă se află că-l urmăream pe Ever, ar putea părea suspect.

Când mă apropii de clădire, văd un tip care iese să-l întâmpine pe Ever. E plin de tatuaje. Mai ales tatuaje specifice bandei Dioses. Se întorc să privească în josul străzii şi mă ascund în spatele unui copac. Închid ochii de parcă asta m-ar putea face nevăzut. Şi, chiar dacă ce fac acum e departe de a fi un joc, îmi aminteşte de „v-aţi ascunselea”, un joc pe care-l jucam cu César.

Arunc o privire de după copac pentru a încerca să-l văd pe Ever şi ceea ce zăresc mă face să transpir instantaneu.

Domnul Martinez.

Domnul Martinez, sau Nico, după cum ne-a zis să-i spunem, e un tip mai tânăr care lucrează în bucătăria de la Promise. Nu poate fi cu mult mai în vârstă decât César. Este unul dintre puţinii membri ai personalului de la Promise care se trag din El Salvador, deci am simţit întotdeauna un soi de legătură cu el. Nico era tăcut. Ochi serioşi, faţă serioasă. Sigur că era intimidant, dar m-aş fi gândit că a renunţat cu ani în urmă la viaţa de gangster. Sau poate că nu?

Trebuie să văd mai bine ce se petrece, dar e riscant. Încerc să merg cât mai aproape de magazine, ca să pot, la nevoie, să sar într-unul dintre ele, ca să nu mă dibuie Ever. Dar apoi, când ei doi ocolesc clădirea şi ajung la aleea de alături, îi urmez, aruncând o privire de după colţ.

Ever scoate un plic bombat din buzunarul blugilor şi i-l strecoară domnului Martinez. Am mai văzut schimburi de genul ăsta şi n-am nicio îndoială că în plic sunt împachetaţi bani. Nico îi ia şi intră în clădire, prin uşa din spate. Ever porneşte înapoi pe acelaşi drum, iar eu îl urmez, ascunzându-mă după un alt copac.

Asta a fost ciudat.

Îl urmăresc pe Ever cum se îndreaptă spre intersecţie, unde o face la stânga şi dispare din raza mea vizuală. După plecarea lui, mă întorc la imobilul din strada Bosetti numărul 314. Când ajung acolo, văd că este un restaurant numit El Rincón, care aparţine unui salvadorian.

Mi se pune un nod în gât, tot focul mi se răspândeşte prin piept. Mă gândesc la *abuela* mea şi cum m-aş simţi să fiu departe de ea dacă voi merge la închisoare – şi totul fiindcă altcineva a ucis un om pe care îl uram şi m-a lăsat pe mine să par vinovat. Din câte ştiu, ar fi putut fi Nico Martinez. A avut prilejul şi motivul. Şi acum primeşte un fel de răsplată de la Ever? Mi se părea o pistă bună de urmat, dar trebuia să aflu mai multe înainte de a le spune Magdei şi lui Luis.

Schimbare de planuri
Magda, Ramón, Luis

Magda: Ne întâlnim la 5:30?

Ramón: Da, şi am câteva informaţii.

Luis: Voi fi acolo. Ce informaţii?

Ramón: Prefer să nu le trimit prin mesaj.

Luis: Jason Bourne, al naibii ce eşti! Îmi place. Venim la tine acasă, nu, Ramón?

Ramón: Mă gândeam că ar trebui să ne întâlnim în parc. Dioses forfotesc în jur, tot timpul. Nu vreau să fie pe lângă noi când vorbim. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiţi şi voi amestecaţi în tărăşenia asta.

Magda: Just. Ce să-i spun lui César?

Ramón: Nimic, deocamdată. Am de gând să vorbesc cu el între patru ochi. Pur şi simplu încă nu ştiu ce să-i spun.

Luis: Care parc?

Ramón: Meridian.

Luis: Perfect, ne vedem atunci.

Magda: ...aduci *pupusas*, nu?

Ramón: desigur

Luis: URA!

DISCURSUL DOAMNEI FORD, MEMBRĂ A CONGRESULUI

Rareori vedem un caz care să afecteze atât de multe aspecte ale comunităţii noastre. Un erou pentru mulţi, un slujitor dedicat acelora dintre noi care au cea mai multă nevoie de o mână de ajutor, pierderea directorului Kenneth Moore este una care reverberează în tot oraşul, şi nu vom înceta să cerem dreptate.

Acest caz este în plină desfăşurare, iar eu voi urmări îndeaproape progresul anchetei. Decanul Wilson Hicks ne-a informat că, din păcate, nu s-a găsit nimic în filmările camerelor de supraveghere ale şcolii, dar înţeleg că unele e-mailuri incriminatoare, expediate de un anonim, vor fi făcute publice astăzi, ceea ce va ajuta la ghidarea cursului acestei investigaţii. Sperăm că cineva va recunoaşte ceva din aceste e-mailuri – informaţii, vreun fel de exprimare – pentru a ajuta poliţia la descoperirea criminalului.

În lumina acestui fapt, pe ecran veţi vedea un număr de telefon direct, care poate fi apelat în cazul în care cineva recunoaşte orice informaţie din e-mailuri, după ce ele vor fi publicate. Între timp, voi lucra îndeaproape cu ceilalţi reprezentanţi ai Congresului, în parteneriat cu consiliul şcolar, pentru elaborarea unei noi legislaţii cu privire la agenţii de pază din şcoli, a căror prezenţă va putea preveni, în viitor, acest gen de evenimente teribile...

Noapte bună, vere

Ramón: Vere...

César: ?

Ramón: Nu vreau să merg la închisoare.

César:...

Ramón: N-ai nimic de spus? Te fac de ruşine?

César: Cum ar putea să-mi fie ruşine cu tine?

Ramón: Nu ştiu.

César: Cum?

Ramón: Ţi-a spus Ever?

César: ?

Ramón: Ce i-am spus să facă. Sau să nu facă.

César: Da, am auzit.

Ramón: Îmi pare rău. Eu nu sunt ca voi.

César: Nu mi-am dorit niciodată viaţa asta pentru tine. Doar siguranţa ta.

Ramón: Vrei să spui că nu l-ai vrut pe Moore mort?

César: N-am spus asta. Noapte bună, vere.

CAPITOLUL 17

Încredere
RAMÓN

Stau în foişorul din centrul parcului, aşteptându-i pe Magda şi Luis. Obişnuiam să venim aici când eram mai mici. Este în afara teritoriului Dioses, dar şi al altor bande, aşa că este un loc sigur de pierdut vremea sau de hoinărit.

Totuşi nu pot să nu mă uit peste umăr la fiecare câteva secunde, ca şi cum Ever sau Nico ar putea să mă tragă de mânecă în orice moment.

Mă simt cam prost că mă aflu în parc când ar trebui să fiu în casă. Îmi pot imagina doar cât de dezamăgită ar fi *abuela* dacă ar afla că mă furişez afară. Dar nu pot să stau şi să aştept să fiu găsit vinovat.

Parcul este gol, cu excepţia mea şi a siluetelor unui tip şi unei fete care-şi fac drum spre mine, prin iarbă. Luis şi Magda vin să mă ajute, aşa cum au promis.

Dar pe măsură ce se apropie, văd că nu sunt Luis şi Magda. Fata este prea scundă şi tipul e prea înalt. Mult prea înalt.

Púchica[9]. E el. J.B. Williamson. N-o cunosc pe fată, dar ea m-a văzut deja şi-l ghionteşte pe J.B., arătând către un alt foişor. El e pe cale s-o urmeze, dar apoi mă vede şi încremeneşte. În acelaşi moment, o altă persoană apare din cealaltă parte a parcului, cu mâinile îndesate în buzunare, şi se îndreptă încoace. Este oare...?

Nici măcar nu observ că Magda vine spre mine.

— Hei, îmi pare rău, am întârziat puţin.

Ea se lasă jos lângă mine pe banca foişorului, sorbind dintr-un pahar de *horchata*[10].

— Luis e de vină.

— E interesant, pentru că eu cred că tu eşti de vină.

Continuă să se ciorovăiască, dar ochii mei sunt aţintiţi asupra persoanelor de peste parc.

— Magda, o strig eu, dar ei nu mă aud.

— Tot aşa cum mă învinovăţeşti că Reina n-a vrut să iasă cu tine? spune Magda.

— A fost vina ta, Magda! Ţi-am zis să-i spui că eu o consider drăguţă – nu că vreau să mă căsătoresc cu ea!

— Ba îmi amintesc că asta ai spus, cuvânt cu cuvânt.

— *¿¡Callense*[11]!? mă răstesc eu, plesnindu-i peste umeri. Uitaţi-vă. Voi vedeţi ce văd şi eu?

În cele din urmă privesc amândoi spre locul în care, la nu mai mult de o sută de metri distanţă, J.B. Williamson stă alături de fata necunoscută, iar la cincizeci de metri est de ei este...

— Ăla-i Trey, zice Luis, ridicându-se în capul oaselor pe bancă.

— Luis, le-ai spus că ne întâlnim aici sus?! se plânge Magda, împungându-l în umăr.

---

9 „La naiba” – în spaniolă, dialect salvadorian, în original (*N.t.*).

10 Băutură tradiţională din lapte şi amestecuri vegetale (*N.t.*).

11 „Tăceţi” – în spaniolă în original (*N.t.*).

— Nu! La naiba, nu, ar fi ciudat! N-am spus nimic nimănui.

Privim din foişor cum J.B. şi fata se îndreaptă încet înspre Trey. Stau la o oarecare distanţă, schimbând câteva cuvinte. Apoi se uită, cu toţii, în direcţia noastră.

— Ar trebui să plecăm, spune Magda încet. Ce şanse sunt să fiţi toţi trei aici, în acelaşi timp? Pare o conspiraţie.

— Nu, ăsta trebuie să fie un semn, zice Luis.

— Ce fel de semn? spun eu, cu voce joasă. Că, dacă ne vede cineva, oamenii vor considera că suntem în cârdăşie? Că într-adevăr am plănuit, împreună, să-l ucidem pe Moore?!

— E un punct de vedere valabil, spune Luis. Poate că Magda are dreptate, ar trebui să plecăm.

— Lasă-mă să mă gândesc o secundă, cer eu, din nou.

Magda şi Luis tac, ca să mă pot gândi. Îi privesc pe ceilalţi care se uită la noi şi am senzaţia că şi ei poartă aceeaşi discuţie.

Înainte să apuc să mă decid ce să fac, îl observ pe Trey privind în direcţia noastră şi dând din cap în semn de salut.

— Cum merge treaba, Luis? strigă el. Eşti OK?

Luis face o pauză, aruncând o privire spre mine, apoi spre Magda.

— Da, sunt OK. Tu cum eşti?

Trey dă din cap, apoi el şi J.B. schimbă câteva cuvinte. Inima începe să-mi bată mai repede, când cei trei – J.B., Trey şi fata – se îndreaptă spre noi. Brusc, regret că am venit aici.

— Ramón, nu? spune J.B. când urcă în foişor.

Fata care-l însoţeşte e superdrăguţă, cu pielea ciocolatie şi părul închis la culoare. Ochii îi sunt serioşi. Îl priveşte pe Trey, care continuă să se uite peste umăr.

— Da, spun, apoi înghit în sec. Ce căutaţi aici?

Niciunul dintre băieţi nu vorbeşte cu adevărat, ci doar mormăie. Fata însă cuvântează clar.

— Hei, eu mă numesc Keyana, spune ea. Sunt iubita lui J.B.

Pare un pic timidă când o spune, de parcă nu s-ar fi obişnuit cu ideea.

— Noi, ăăă, noi am decis să ne întâlnim cu Trey, ca să încercăm să ne dăm seama ce se întâmplă. Pentru că acum lucrurile nu arată prea grozav pentru nimeni.

— Nici pentru tine, nu-i aşa? spune Trey, aruncându-mi o privire.

Apoi se uită din nou peste umăr. Nu văd pe nimeni în afară de o femeie singură, care stă pe o bancă dincolo de parc.

— O fi asta o idee bună? întrerupe Luis.

— Vreau să zic, fiindcă unii spun că voi trei aţi pus la cale omorul.

— Tot felul de minciuni şi zvonuri, se răsteşte Trey. Nici nu vă cunosc pe toţi.

— Eu te cunosc, spune Luis. Eşti colegul meu de echipă, omule. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai fi făcut aşa ceva.

— Şi se pare că Ramón este amicul tău, spune J.B. morocănos. Aşa că asta înseamnă... ce? Crezi că am făcut-o *eu*, nu?

Pentru o secundă, ne uităm cu toţii unii la alţii. Tensiunea este atât de mare, încât se întinde între noi ca o ceaţă. Luis devine roşu de furie, dar înainte ca el să poată răspunde, îl întrerup.

— Acum nu asta este ideea, rostesc eu. Acum, trebuie să ne asigurăm că nu ne vede nimeni.

— Acolo e doar o doamnă singură, zice Luis, arătând spre femeia pe care o văzusem.

Trey mormăie ceva.

— Ha?
— Aceea este mama mea, spune el. A venit cu mine.

Nimeni nu spune nimic. Nu-mi scăpase că atât eu, cât şi J.B. avuseserăm pe cineva de vârsta noastră care să vină cu noi, dar Trey, nu. Trebuie să se fi simţit cu adevărat singur.

— Deci hai să ne lămurim, spune Magda, iar Keyana încuviinţează. Ce ştim?
— Ştim că n-am făcut-o eu, spune Trey repede.
— Eu *nu* ştiu asta, îi răspund.

J.B. se întoarce spre mine şi îmi răspunde:

— Şi eu nu ştiu că n-ai fost *tu*. Ai ieşit din detenţie pentru a da un telefon şi apoi, dintr-odată, Moore a fost împuşcat.

Are dreptate. Dar a trebuit să-l sun pe Ever, înainte de a fi prea târziu. Simt ochii Magdei îndreptaţi spre mine.

— Ei bine, cu siguranţă eşti mai suspect decât mine – sângele lui era peste tot pe corpul tău! mă răstesc la el.
— Nu era sângele lui! strigă, făcând un pas spre mine.

Mă încordez, aşteptându-mă să vrea să se încaiere. La înălţimea pe care o are, nu sunt sigur că aş putea să-l înving, dar nu pot da înapoi. Keyana sare în faţa lui şi nu pot spune că nu apreciez gestul.

— Asta este ceea ce ştim, spune ea. Că Trey cercetează toată povestea asta exact aşa cum o cercetăm şi noi. Şi a găsit o pistă credibilă. Am făcut şi noi la fel, legat de aceeaşi persoană. Deci avem încredere unii în ceilalţi. Despre tine nu ştim nimic. Problema este că ar putea fi implicaţi Dioses del Humo, ca să nu mai vorbim de faptul că peria ta a fost găsită la locul crimei.

Înghit în sec.

— De unde-ai aflat despre asta? întreb.
— Vorbele umblă.

— Nu ştiu cum a ajuns acolo, dar Moore mi-a luat *pupusas* mai devreme, în ziua aceea. Împreună cu toată geanta mea!

— Aha, oricum, spune Trey înfierbântat. *Mie* îmi sună suspect.

Frica bruscă face să mi se aprindă furia.

— Şi am auzit că au filmări cu tine furişându-te prin şcoală.

El se încruntă, şi eu la fel.

— Vărul tău nu face parte dintr-o bandă? întreabă el. Am auzit că aţi dat o lovitură împreună.

— Doar pentru că vărul meu este într-o bandă, nu înseamnă că sunt şi eu, mârâi.

— Tot felul de zvonuri, zice Magda cu voce tare, pentru a limpezi atmosfera.

— Ei bine, nu eu am comis omorul, spun eu, simţind nevoia să fiu crezut.

— Atunci cine l-a comis? zice J.B., părând mai degrabă obosit decât furios.

Îmi pot da seama că J.B. şi Trey vor să rezolve chestia asta la fel de mult ca mine. Poate că ei chiar n-au omorât pe nimeni şi ar trebui să colaborez cu ei. Şi chiar dacă ei au făcut-o, a lucra cu ei ar însemna că-i pot urmări cu atenţie, în timp ce investighez alţi potenţiali suspecţi.

Dar nu le pot spune despre Nico. Ar deveni bănuitori în privinţa mea, deoarece e posibil ca el să fie unul dintre Dioses sau cel puţin să fi fost, odinioară.

— Hei, oameni buni, ia uitaţi-vă! strigă Keyana. Tocmai au publicat e-mailurile de la ucigaş!

Keyana îşi atinge telefonul şi ne aplecăm cu toţii pentru a citi.

E-MAILURI RECUPERATE DE PE CALCULATORUL DIRECTORULUI MOORE

Expeditor: darkgamble@anonmail.com

Către: Director Kenneth Moore

Ştiu ce-ai făcut. Trebuia să fii de partea mea, dar te-ai hotărât să-mi întorci spatele. Nu îţi imagina că voi uita.
Timpul se scurge în defavoarea ta.

Expeditor: darkgamble@anonmail.com
Către: Director Kenneth Moore

Mi-ai ignorat ultimul mesaj, aşa că voi fi puţin mai clar.
Dacă nu corectezi această greşeală, răzbunarea va fi rapidă şi plină de mânie.
Crezi că eşti imun în faţa consecinţelor?
Crezi că acestea sunt numai pentru alţii? Greşeşti. Ştiu ce-ai făcut şi vei primi ceea ce meriţi. ÎŢI PROMIT.

CAPITOLUL 18

Tovarăşi de conspiraţie
TREY

— La naiba, zice fata care venise cu Ramón. Treaba asta-i serioasă.

Îmi place cum se încruntă, nu pentru că este supărată, ci pentru că se gândeşte. Şi eu fac asta. La fel şi mama. Pun pariu că şi ea stă pe banca aia din parc, încruntându-se chiar acum, întrebându-se, la fel ca mine, dacă a fost o idee bună.

— Cum ziceai că te cheamă? o întreb eu.
— Magda, îmi zâmbeşte ea.
Dar înainte să pot spune altceva, intervine Ramón:
— E-mailurile puteau fi trimise de oricine.
— Oricine care merge la şcoala Promise, vrei să spui, zice J.B. Vezi cum a spus, la sfârşit, *promit*?
— Nu merge neapărat la şcoală. Poate a lucrat acolo. Sau poate fi chiar un părinte. Trebuie să fie mulţi oameni aflaţi în conflict cu Moore, spune Ramón.
— Vrei să spui cum ar fi Stanley Ennis? zice J.B. Keyana şi cu mine ne-am uitat în jurnalul vizitatorilor de la şcoală şi arată că el a fost ultima persoană care a intrat în biroul lui Moore în ziua crimei.
— O, da, sare şi Luis. Nu-l cunosc bine, dar ne-a dat tricouri noi, de baschet.
— J.B. spune că el şi Moore se certau adesea? întreabă Keyana, citind notele de pe telefonul ei.
Îl cunosc pe Ennis. M-a recrutat pentru echipa de baschet. I-a dat unchiului un cec frumos, pentru a mă putea lua în echipă. Cu siguranţă e un tip interesant, care are grijă să-ţi amintească mereu câţi bani are. Nu-l văd ucigându-l pe Moore, dar în acest moment nu pot avea încredere în nimeni. Nici chiar în ceilalţi băieţi aflaţi cu mine în parc.
— Da, îl cunosc, adaug eu. El şi Moore s-au certat odată în spatele sălii de sport, în timpul antrenamentului: „Cu toţi banii pe care eu îi aduc în şcoala asta, trebuie să faci ce-ţi spun eu să faci”. Se poate ghici ce părere avea Moore despre asta. Şi, în fond şi la urma urmei, dă-l naibii pe Moore, dar l-am simpatizat în acea zi, pentru că Ennis este un nemernic. E genul de om care vrea ca numele lui să fie gravat pe un zid sau pe o bancă.
— Eu îmi amintesc de altele, spune Luis nerăbdător. A fost cam acum o lună. Antrenorul a trebuit să le ceară să

iasă din sala de sport. Ennis se comporta ca şi cum el ar fi fost şeful.

— Cam aşa face, zice şi J.B. Rahatul acela de fond Promise? Noi am găsit un articol despre cum aduce el toţi banii în şcoală. Când sunt implicaţi bani, lucrurile devin urâte.

Nu cred că l-am auzit vreodată pe J.B. vorbind atât de mult. Şi nici pe Ramón. Aşa funcţionează Promise: stai alături de nişte străini. Până nu ajung să-i cunosc mai bine, nu mă pot apropia prea mult. Ar putea fi implicaţi împreună în uciderea lui Moore.

— Ah, la naiba, asta mă face să-mi amintesc încă o chestie, intervine Luis. S-a întâmplat mai târziu în ziua aceea, când ieşeam cu Omar. Ennis era la telefon, pe hol, apoi a tăcut când ne-a văzut. Dar înainte s-o facă, l-am auzit spunând: „N-am să-i mai dau niciun ban dacă nu vine cu nişte răspunsuri”.

— În orice caz, dacă Ennis spunea că nu va mai da niciun ban pentru Promise, pare un motiv ca *Moore* să-l omoare pe *Ennis*, nu invers, spune Ramón.

— Staţi, cine ziceaţi că e Omar? întreabă Keyana uitându-se la mine şi la J.B.

— Ah, lucrează la birouri, spune Luis. Ennis îl foloseşte pentru realizarea filmărilor, uneori. E destul de reţinut, nu vorbeşte cu nimeni.

— În afară de tine, se pare, spune Magda, iar eu zâmbesc la asta.

E ageră la minte.

— În ziua aceea am vorbit doar pentru că voiam să mă asigur că m-a filmat când jucam.

Luis ridică din umeri.

— Ştiţi că mă pricep cu mingea...

— Concentraţi-vă, spune Keyana. Am auzit de Omar. Se pare că el a fost ultima persoană văzută împreună cu Moore.

— Omar? Luis se amuză. Nici gând!!

— Nu ştim care ar putea fi motivul lui, spune Keyana, încruntându-se.

— L-am văzut pe tip şi nu cred că a făcut aşa ceva. Dar dacă nimeni altcineva nu-l verifică, atunci trebuie s-o facem noi.

— Fapte, spune J.B. Atunci, cum rămâne, de pildă, cu unul ca Hicks? El a găsit cadavrul, nu? Sau chiar...

— Doamna Hall! am exclamat înainte să-mi dau seama ce spun.

Deşi simplul fapt că-mi trece prin cap că ea ar fi putut ucide pe cineva mă face să mă simt ca un rahat, nu pot nega că s-a comportat suspect.

Atât J.B., cât şi Ramón mă privesc nedumeriţi.

— Am văzut o fotografie cu ea pe reţelele de socializare cu un pahar cu vin în mână, spun repede. Cred că s-ar putea să mintă când spune că e însărcinată.

J.B. face ochii mari.

— Şi... eu am dat peste ea la Mariano, după şcoală, cu o zi înainte ca Moore să fie împuşcat; cumpăra vin.

— De ce ar minţi că este însărcinată? întreabă Ramón surprins.

— Nu ştiu, spune J.B. Dar, când am văzut-o la Mariano, mi-a zis că avusese o întâlnire cu Moore în acea zi.

— Nu numai atât, spune Keyana, s-a întors la Promise în ziua următoare. Numele ei era şi în jurnalul de vizitatori. Dar a semnat de ieşire cu o oră înainte de meci.

— Eu n-o cunosc, zice Magda, dar dacă ar fi avut ceva împotriva lui Moore şi ar fi vrut să-l omoare, ar fi fost inteligent din partea ei să fie văzută părăsind şcoala înainte de crimă, ca să nu fie suspectă.

Clatin din cap. Nu vreau să cred aşa ceva. Dar mă tot gândesc că am văzut-o cu detectivul Bo. Nu ştiu dacă ar trebui să le spun celorlalţi ce-am văzut, mai ales dacă sunt cumva implicaţi. Dar dacă nu sunt, ştirea că detectivul Bo şi doamna Hall au o relaţie ar putea fi o informaţie preţioasă pentru ei. Toate astea sunt foarte confuze.

— Mai e ceva, rostesc, detestându-ne pe toţi fiindcă o considerăm pe doamna Hall capabilă de aşa ceva. Eu, ăă... am văzut-o certându-se cu detectivul Bo. Şi ea, ăăă, ea l-a sărutat. Sunt destul de sigur că e soţul ei.

— E măritată cu un copoi!? face Ramón.

— Incredibil, spune J.B., clătinând din cap. Şi nu cu orice copoi, ci cu copoiul care anchetează acest caz? Ce naiba?!

— Sau cel puţin iubitul ei, adaug eu.

Magda scoate un mic geamăt şi apoi spune:

— *¡Qué barbaridad!*[12]

— Ştiu, i-am văzut, spun. I-am auzit vorbind. Ea îi punea întrebări despre suspecţi. Dacă încerca să afle ce-ar putea şti ei despre ea sau ceva de genul ăsta?

— Ar fi o nebunie, mormăie J.B. Unul dintre e-mailuri sublinia: *Trebuia să fii de partea mea*. Asta ar putea fi doamna Hall, să fim cinstiţi. Adică, dacă nu e unul dintre noi şi nici alt elev, atunci cel mai probabil este un profesor.

— La naiba, spune Ramón, dând din cap, întorcând informaţiile pe toate părţile în mintea lui. Asta chiar are sens.

Amuţim cu toţii şi, în sfârşit, îmi amintesc de celălalt nume din creierul meu.

— AH! Am auzit încă un lucru pe care l-a menţionat detectivul Bo. Un tip de la cantina de la Promise, care are antecedente penale. Nico Martinez.

În clipa când rostesc numele lui Nico, observ că Ramón se uită în pământ. Unchiul T îmi urmărea mereu limbajul

---

[12] „Ce oribil!" – în spaniolă în original (*N.t.*).

corpului şi-l folosea împotriva mea. Nu sunt sigur ce a însemnat privirea în jos al lui Ramón în acel moment, dar am remarcat-o, în orice caz.

— Nico ăsta are vreun motiv? întreabă Keyana.

— N-aş putea spune, dar ar trebui să facem ceva săpături.

— Pot s-o fac eu! se oferă Ramón. Cred că ştiu cu cine să vorbesc despre el. L-am văzut prin Heights.

— Bine, dacă împărţim suspecţii, trebuie să recapitulăm. Pe cine cercetăm, de fapt?

Keyana îşi consultă notiţele.

— Ei bine, doamna Hall e încă pe listă, spune ea, părând să se scuze. Vreau să zic, ar fi ridicol ca soţia unui poliţist să comită o crimă, dar poate s-a gândit că el o va acoperi? N-ar fi primul poliţist corupt.

— Doamna Hall nu locuieşte departe de mine; voi vedea ce pot găsi, spun eu.

— Nu ştiu unde locuieşte Omar, dar vom începe cu el, zice J.B., uitându-se la Keyana.

— OK, continuă Keyana, şi Ennis este încă suspect, deşi e incert. A donat mulţi bani şi ştiţi cum sunt oamenii când vine vorba despre bani. Să începem cu doamna Hall, Omar şi Nico şi să-i păstrăm pe ceilalţi în plan secund.

— Eu sunt de acord, zice Ramón.

— Şi eu, intervine J.B.

Se uită toţi la mine, aşteptând să aprob planul, dar în adâncul sufletului încă nu ştiu dacă pot avea încredere în ei.

— Super, spun în cele din urmă.

Rămânem cu toţii acolo, pentru o secundă, tăcuţi, gândindu-ne la următoarea noastră mişcare.

— Între timp, zice J.B. încet, după o bucată de vreme, viaţa la Promise va continua în mod firesc. Ne distrug vieţile şi nu contează pentru ei.

Adevărat. Dau din cap.

— Sper că vor pune la conducere pe cineva mai bun decât Moore.

— Sunt sigur că va fi Hicks, spune Ramón.

— Nu contează cine va fi în loc, pentru că vor pune mereu sub semnul întrebării caracterul nostru. Suntem tineri şi negri? În America ne urăsc, zice J.B. şi îmi dau seama, după felul în care o spune, că probabil citează dintr-un cântec.

— Cordae[13]? întreb.

Ochii ni se întâlnesc şi încuviinţăm. Asta mă face să-mi placă tipul puţin mai mult.

— Încurcătura devine tot mai încurcată, oftează Magda.

Mă uit împrejur şi văd *pupusas* în geanta lui Ramón. Îmi ghiorăie stomacul.

— Hei, Ramón, îi şoptesc. Te deranjează dacă iau şi eu una?

Ramón se uită la geanta lui, apoi se întoarce spre mine.

— Sigur că nu.

Scoate o *pupusa* şi mi-o aruncă. Se uită la toate feţele care privesc spre el.

— Bine, haide, să ia toată lumea!

Ne năpustim să scoatem *pupusas* din geanta lui Ramón şi stăm acolo cu toţii, în tăcere, mâncând şi pregătindu-ne sufleteşte pentru următoarea parte a misiunii noastre.

URBAN PROMISE PREP
COMUNICAT DE PRESĂ –
PENTRU PUBLICARE IMEDIATĂ

Wilson Hicks, desemnat director interimar

Washington, DC – Colectivul de la Urban Promise Prep s-a reunit pentru a onora memoria fondatorului şi conducătorului său neînfricat, Kenneth Moore, şi îşi

[13] Rapper american (*N.t.*).

anunţă angajamentul de a continua să făurească oamenii de mâine, aşa cum şi-ar fi dorit acesta.

Până când se va decide o înlocuire definitivă, decanul Wilson Hicks a fost numit director interimar şi îşi asumă această nouă îndatorire cu solemnitatea la care s-ar fi aşteptat şi şi-ar fi dorit-o predecesorul său. Hicks a comandat un portret al lui Moore, care să fie expus la intrarea în şcoala Promise, pentru a comemora viaţa acestui lider excepţional.

Promitem.
Suntem tinerii de la Urban Promise Prep.
Suntem destinaţi măreţiei.
Ne îndreptăm spre facultate.
Suntem pregătiţi pentru succes.
Suntem extraordinari pentru că muncim din greu.
Suntem respectuoşi, implicaţi, dedicaţi şi concentraţi.
Suntem păzitorii fraţilor noştri.
Suntem responsabili pentru viitorul nostru.
Noi suntem viitorul.
Promitem.

PARTEA A CINCEA
ADEVĂRUL

CAPITOLUL 19

Intrare prin efracţie
J.B.

Faptul că am mâncat ceva gătit de Ramón m-a inspirat să încerc să pregătesc cina pentru mama mea. Până acum, încălzeam resturile dintr-o caserolă sau dintr-un recipient de plastic, dar mâncarea făcută în casă este ceva special. Aşa că aleg cea mai simplă masă la care mă pot gândi: micul-dejun. Şi când vine acasă şi află că i-am făcut un sendviş cu omletă, zâmbeşte atât de fericită şi de surprinsă, încât simt că a meritat chinul separării albuşurilor de gălbenuşuri.

— Ai aranjat chiar şi fructele frumos, spune ea, când se aşază pe scaun să mănânce.

— Mi-am dat silinţa, răspund eu.

— Cu ce ocazie?

— Cu nicio ocazie. Apreciez doar că mi-ai fost alături.

Îmi pare rău că am ieşit astăzi în parc fără să-i spun. Dar are destule pe cap – lucrează peste program, pentru cazul în care se va dovedi că avem nevoie de un avocat. Dar nu de asta i-am pregătit masa, nu pentru că mă simt vinovat. Vreau doar să ştie cât de recunoscător îi sunt.

— E foarte bun, J.B., zice ea.

— Nu trebuie să fii atât de surprinsă!

Râdem şi mâncăm, dar nu vorbim mult. E greu să alegem ceva despre care să discutăm, acum când suntem înconjuraţi de temeri.

După o lungă tăcere, mama vorbeşte, în sfârşit.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, doamnă.

— Ce-ţi aminteşti... despre ziua aceea? mi se adresează, în cele din urmă, privind în jos, la farfuria ei. Vreun lucru important?

O cunosc pe mama. Nu vrea să mă privească în ochi, ca să nu văd cât e de disperată. Caută orice speranţă de care să se agaţe mai departe, orice dovadă care să îi garanteze că băiatul ei va rămâne copil şi nu va deveni bărbat după gratii.

Înghit în sec. Pot controla întreaga situaţie când mă gândesc doar la mine. Dar când mă gândesc la ea, totul devine şi mai greu.

Ce-mi *amintesc*?

Îi spun cât pot de mult, lăsând deoparte lucrurile care ştiu că ar răni-o. Devin conştient de câte amănunte trebuie să îi ascund până să ajung cu istorisirea la partea cu pedeapsa. Îi spun că am fost cu alţi doi tipi în detenţie, că nu ştiam nimic despre niciunul dintre ei, în afară de figurile lor şi numele care-mi erau familiare. Dar *nu-i spun* că, după ziua de azi petrecută în parc, ne cunoaştem unii pe alţii mult mai bine. Îi spun cum Trey a părăsit clasa pentru a merge la baie şi cum, după ce domnul Reggie a pornit să-l caute pe Trey, Ramón a plecat şi el să dea un telefon. Şi apoi, îi spun, *s-a întâmplat*.

S-a auzit împuşcătura. Pe urmă elevii au alergat pe holuri ca furnicile, inclusiv eu.

Oftează, de parcă nu s-ar fi aşteptat la această parte a poveştii. Dar ştim amândoi că acesta era singurul final posibil. Faptele sunt fapte.

— Deci oricare dintre băieţii aceia ar fi putut face asta, spune ea.

Ridic din umeri. *Dar ei spun că nu*.

— Îţi mai aminteşti ceva din ziua aceea? întreabă ea. Orice?

— Nu, îi răspund.

Nu menţionez deloc arma pe care am găsit-o.

— A fost doar o zi normală. Era meci în seara aceea, aşa că erau pe-acolo oameni care făceau videoclipuri şi alte chestii. Erau oameni cum ar fi donatorii şi voluntarii care instalau, peste tot, decoraţiuni...

Rămân cu ideea neterminată. Observasem că oamenii puneau decoraţiuni. Imagini, fanioane şi alte lucruri. Pe unii dintre ei îi cunoşteam vag – părinţii unora dintre băieţi, profesori, elevi, inclusiv Omar, puştiul de la birouri. Omar. Faţa lui îmi stăruie în minte, aşa cum ţi se lipeşte pe dinţi un miez de floricele de porumb, acum că Trey mi-a zis ce-a văzut Solomon – pe Omar ieşind din biroul lui Moore.

— Ce este? întreabă mama.

Trebuie să-mi fi citit ceva pe faţă.

— Mă gândesc la cineva.

— La cine?

— Keyana este ca un detectiv superavocat, explic – omiţând să menţionez faptul că ea este şi iubita mea. Mă ajută să găsesc dovezi pentru a-mi salva reputaţia.

— Şi cum aţi făcut asta fără telefon? spune ea ridicând din sprâncene până-n tavan.

— Ah...

— Ştii ce, nu-mi spune, zice apoi, fluturându-şi mâinile. Dar o să-ţi spun eu ceva, fereşte-te de necazuri, mă înţelegi? Trebuie să faci totul onest şi legal. O singură mişcare greşită te poate trimite la închisoare.

Dau din cap în tăcere, gândindu-mă, simţind cum transpiraţia începe să mi se prelingă pe spate. Nu-i pot spune mamei că plănuiesc să ies pe furiş mai târziu şi să mă strecor în şcoală. Să revin la locul faptei pentru a căuta ceea ce ar putea fi arma crimei.

Ştiu că e un risc uriaş. Dar asta trebuie să fac.

* * *

Afară simt pe faţă aerul rece. Întotdeauna mi-au plăcut nopţile din DC, mai ales când vremea e aşa, exact cum trebuie. E linişte, în afară de vaietul constant de sirene, pe care abia dacă-l mai aud. Cred că am învăţat să trăiesc cu sunetul ăsta.

O maşină de poliţie trece cu viteză şi, instinctiv, îmi creşte pulsul. E ruşinos că nu e nimeni care să ne protejeze, ci doar să ne ia la rost. Mă gândesc la tatăl meu. Cât de dezamăgit ar fi dacă aş ajunge într-o închisoare, împreună cu el. Nu dezamăgit de mine, ci de el însuşi.

Alung gândul ăsta. În niciun caz nu voi merge la închisoare pentru o crimă pe care n-am comis-o. Dau cu piciorul într-o piatră de pe stradă pentru a elibera o parte din tensiune. În mod normal aş compune un ritm, aş scrie o partitură. Sau chiar o poezie. Dar, fără telefon, nu există nimic care să-mi potolească mintea agitată. Deci am lăsat gândul să treacă, imaginându-mi cum ar putea fi viaţa de cealaltă parte a acestei imense porcării.

Mă întâlnesc cu Keyana în spatele şcolii. Poartă un hanorac închis la culoare şi o şapcă neagră.

— De ce eşti îmbrăcată ca un zilier? întreb.

Nu pot să nu zâmbesc puţin.

— E o şcoală de băieţi, spune ea. Nu pot să intru acolo arătând ca o fată.

Urăsc să-i spun asta, dar hanoracul şi şapca aia n-o fac să arate ca un tip. Privind trupul acela zvelt, în formă de clepsidră, nu cred că ar putea să se înşele cineva. Dar tac şi păstrez gândul pentru mine.

— Dacă suntem prinşi, nu va conta dacă eşti băiat, fată sau altceva. O să fim terminaţi. Eşti sigură că vrei să faci asta? Pot oricând să intru singur. De fapt, poate că aşa ar

fi chiar mai bine. Nu vreau să te implici şi mai mult în povestea asta.

Keyana se gândeşte o clipă. E prima dată când o văd nesigură. Se uită în ochii mei.

— Sunt alături de tine, J.B., spune ea.

Fără să stau pe gânduri, o îmbrăţişez şi ea mă strânge cu putere la piept. Mă simt atât de bine să am pe cineva în care pot avea încredere.

— Acum, cum intrăm? şopteşte ea.

— Vino după mine. Dar trebuie să fim extrem de atenţi, îi răspund, întinzându-i o pereche de mănuşi. Pune-le pe astea. Nu putem lăsa amprente.

O conduc în spate, unde e o uşă spartă. Dar, spre marea mea surpriză, are un ditamai lanţul cu lacăt.

— Rahat.

Ar fi trebuit să ştiu că, mai devreme sau mai târziu, îşi vor da seama că această uşă a fost forţată.

— Şi acum ce facem?

Studiez încuietoarea.

— Nu cumva, întâmplător, ai nişte agrafe de păr?

— Câte îţi trebuie?

— Două.

Keyana îşi bagă mâna sub şapcă şi umblă prin păr, întinzându-mi exact obiectele de care aveam nevoie.

— Ar merge astea?

— Perfect.

Desfac una dintre agrafe şi încep să deblochez încuietoarea. O abilitate pe care am deprins-o forţând dulapurile de la piscină.

După câteva mişcări potrivite cu agrafele, încuietoarea se deschide. Mă uit la Keyana şi ea scutură din cap.

— Nici nu vreau să ştiu, zice ea.

Mă uit peste umăr şi deschid uşa, apoi Keyana şi cu mine ne strecurăm în şcoală şi închid, uşor, uşa în urma noastră.

Înăuntru, clădirea e scăldată în întuneric şi linişte. Îmi scot lanterna ca să luminez în jur. Nu m-am mai întors în Promise de la împuşcătură şi chiar mă sperie să fiu aici, acum. Mai ales că lanterna luminează doar la câţiva metri în faţa noastră. Fiecare pas pare mai zgomotos decât cel dinaintea lui, răsunând prin sălile goale.

— Ce căutăm, mai exact? şopteşte Keyana.

— 303, spun eu.

— Hah?

— Scuză-mă, dulapul numărul 303. Luis mi-a trimis un mesaj spunând că acela e dulapul lui Omar.

— Ah.

În timp ce ne îndreptăm spre treptele care duc la etaj, trecem pe lângă baia în care am găsit pistolul. Oare chiar l-a folosit cineva pentru a comite crima? Sau, dacă intru acolo, acum, îl voi găsi unde l-am lăsat? Neatins şi nevăzut?

Mă hotărăsc să aflu. S-ar putea să nu mai am vreodată o altă şansă.

— Îţi aminteşti arma despre care ţi-am povestit? şoptesc eu.

— Da.

— Ei bine, am găsit-o în baia aceea, spun eu, arătând spre uşă.

Mă opresc şi mă uit la Keyana.

— Îmi pare rău. Trebuie să ştiu.

Keyana încuviinţează.

Mă apropii şi intru încet în baie, cu grijă să nu fac niciun zgomot.

În interior, şcoala arată exact la fel ca în ziua aceea. Acea zi nenorocită, când viaţa la Promise a trecut de la rău

la mai rău. Încăperea e liniştită, neatinsă. Intru în aceeaşi cabină şi mă ridic încet, pe aceeaşi toaletă, privind în sus la tavan. Una dintre plăci e deplasată. Eu am pus-o înapoi, nu-i aşa? Ştiu că aşa am făcut.

Cu mâinile tremurânde, o dau laoparte. Întind mâna înăuntru, pipăind în jur. Nimic. L-am împins atât de departe? Ridic lanterna sus şi stau în vârful picioarelor pe scaunul de toaletă.

A... a dispărut. Încremenesc. Cea mai mare spaimă a mea se adevereşte. Mă grăbesc să ies din baie, către Keyana.

— Pistolul a dispărut. L-a luat cineva! Trebuie să fi fost pistolul cu care a fost omorât Moore. Şi... şi l-aş fi putut opri dacă aş fi spus ceva.

Stau acolo, încremenit. Aş fi putut împiedica moartea lui Moore. Am fost atât de prost să cred că, dacă ascund pistolul, totul va fi OK. Alunec în jos, pe perete, îngropându-mi faţa în mâini.

— La naiba. Nu pot să cred aşa ceva.

Keyana îşi pune mâna pe umărul meu.

— E în regulă. Poate nu l-a găsit criminalul, ci poliţiştii.

— Asta nu mă ajută – amprentele mele sunt încă pe armă!

— Da, dar dacă nu este arma crimei, sunt sigură că-şi vor da seama, nu? Cu ajutorul expertizei balistice sau aşa ceva?

Are dreptate. Totuşi am îndoieli. Arma crimei sau nu, amprentele mele pe un pistol n-ar da bine deloc.

— În concluzie, nu ne putem opri aici. Trebuie să căutăm în continuare.

Ea are din nou dreptate şi încetez să-mi mai plâng de milă.

— Aşa este. Hai să mergem.

Când ajungem la dulapul lui Omar, ştiu exact ce am de făcut. Am forţat încuietoarea propriului meu dulap de un milion de ori, iar a lui Omar e la fel de uşor de deschis. Scot pixul din buzunarul de la spate al pantalonilor, îl fixez cu vârful în laterala încuietorii încastrate şi răsucesc de trei ori în sens invers acelor de ceasornic. Când se deschide, Keyana îmi aruncă o privire.

— Nu e ce crezi tu, îi spun.

Ea ridică din sprâncene şi-şi ţuguie buzele, iar eu încerc să nu râd din nou. În schimb, mă întorc către dulapul lui Omar şi aprind lanterna.

— Ce dezordine, şopteşte ea.

Chiar e dezordine. Hârtii care se revarsă peste tot, fotografii şi articole în stive gata să cadă în orice clipă.

— Trebuie să ne grăbim, spun eu, uitându-mă în stânga şi-n dreapta pe hol de parcă cineva ar putea să iasă dintr-o sală şi să ne prindă în orice moment.

Scot un teanc de hârtii, ţinându-le pe celelalte ca să nu se răstoarne. Keyana face un pas pentru a prinde mormanul de rechizite care cade, în timp ce eu cern hârtiile.

Un teanc alunecă şi se prăbuşeşte pe podea cu o bufnitură. Încremenim amândoi şi eu sting lanterna.

— Auzi ceva? şoptesc eu.

— Doar pe tine, răspunde Keyana.

După ce ne asigurăm că suntem singuri, aprind lanterna din nou.

— Ce-a fost asta? spune ea.

Mă aplec să ridic teancul care a căzut şi îngheţ de groază.

Sunt zeci de fotografii ciudate cu directorul Moore pe holuri, în afara şcolii şi chiar la el acasă.

— OK, spune Keyana, fotografiile astea nu sunt deloc înfricoşătoare.

— De ce naiba ar avea aceste poze cu Moore în dulapul lui?

Keyana şi cu mine ne uităm unul la altul, gândindu-ne amândoi la acelaşi lucru.

— Ce altceva mai e acolo? Poate nişte dovezi care îl leagă puternic de crimă? Poate chiar un pistol?

Ridic privirea la Keyana când spune cuvântul *pistol*.

— Zic şi eu! Dacă avem noroc.

Eu clatin din cap şi mă uit mai departe printre vrafurile de hârtii până când ceva îmi atrage privirea.

— Ce? Ce este?

— Uite, spun, întorcând documentul.

— E de la Moore, spune ea, surprinsă. *Cererea dumneavoastră pentru finanţarea din fondul Promise a fost refuzată. Folosirea banilor pentru materiale fotografice ar fi o utilizare inadecvată a fondurilor, care au ca obiectiv proiecte legate de înscrierea la facultate. Banii din fondul Promise nu pot fi folosiţi pentru proiecte personale.*

— Aşadar, Omar a solicitat bani din fondul Promise şi Moore l-a refuzat, şoptesc eu.

Keyana se uită la mine cu o expresie serioasă.

— Mă întreb ce făcea Omar în biroul lui Moore, în ziua aceea. Crezi oare că…

Chiar atunci auzim o uşă închizându-se. Ridicăm privirea şi vedem un fascicul de lumină venind de după colţ.

— La dracu', trebuie să fie paza. Repede, ascunde-te!

O trag pe Keyana într-o nişă din apropiere, în faţa sălii de muzică. Încerc uşa, dar e încuiată. Ne înghesuim şi mai aproape. Atât de aproape, încât o simt lipită de mine. Oricât de lipit aş fi de ea, încerc să mă concentrez să nu scot niciun sunet şi să nu fac nicio mişcare. Raza de lumină se apropie de noi, iar acum pot auzi cum paşii apăsaţi ai paznicului se apropie. Mă uit la Keyana, în ochii

ei, şi-mi dau seama că e speriată. Are mult mai mult de pierdut decât mine.

— Am o idee, numai să ai încredere în mine.

Scotocesc în buzunar şi scot o monedă.

— Aşteaptă...

Înainte ca ea să termine, arunc moneda cât pot de departe, pe hol, şi o trag cu mine la podea.

De îndată ce moneda aterizează cu un clinchet, văd cum lanterna paznicului se roteşte într-acolo. Sper că va muşca momeala şi va merge în direcţia respectivă. Dar apoi gardianul îşi încetează orice mişcare. Rămâne pe loc ca şi cum ar căuta ceva. Sau pe *cineva.*

Pentru o secundă, nu mă pot gândi decât că voi fi prins şi acest lucru mă va face să par vinovat, deşi nu făceam altceva decât să-mi dovedesc nevinovăţia.

Tocmai când mă gândesc s-o iau pe Keyana şi s-o zbughim, gardianul începe să se mişte din nou. Paşii lui sunt repezi, când trece, grăbit, pe lângă noi.

— A plecat, şoptesc, cât pot de încet. Hai să luăm dosarele şi să plecăm naibii de aici.

Luăm tot ce putem din dulapul lui Omar, apoi îl închidem la loc. Începem să simţim că ne aflăm pe urmele principalului suspect.

CAPITOLUL 20

Discuţia

TREY

N I C O M A R T I N E Z

Caut numele online, ca să văd ce pot găsi.

După ce-am văzut-o pe doamna Hall cu detectivul Bo, m-am gândit că poate fi un pic prea riscant să continui s-o urmăresc. Trebuie să mă gândesc la un alt mod de a obţine mai multe informaţii despre ea. Dar, între timp, mi-a atras atenţia unul dintre celelalte nume. Nico.

Ştiam câte ceva despre toţi ceilalţi suspecţi, cu excepţia lui Nico, aşa că m-am gândit să aflu tot ce se poate afla despre el. Pe ecranul computerului meu apar câteva profiluri, dar niciunul nu aparţine acelui Nico pe care-l caut eu. Mai dau clic pe câteva pagini, dar, se pare, fără rezultat. Trec la imagini online şi le parcurg până când văd o faţă cunoscută. Dau clic pe una dintre poze pentru a o mări. Este Nico.

Doar că nu e acel Nico cu care sunt obişnuit eu. Acest Nico are ochii duri şi capul ras, expunându-şi tatuajul de pe ceafă. Imaginea este din timpul unui proces.

„Nico Martinez e acuzat de tentativă de omor, în legătură cu afilierea sa la banda Dioses del Humo”, citesc în şoaptă.

Nu pot să cred! Nico face parte din Dioses del Humo?!

Mă cuprinde o furie oarbă. Probabil că Ramón îl cunoaşte pe Nico. Acum, neliniştea lui Ramón se explică. S-a uitat în pământ, la picioare, când noi am rostit numele lui Nico, de parcă ar fi ascuns ceva. De ce-ar ţine detaliul secret, dacă n-a fost cumva implicat?

Aud paşii unchiului T venind pe hol şi trântesc capacul laptopului. Mă prefac că dorm. Aş prefera să nu fiu deranjat, dacă nu e neapărată nevoie.

— Trey, eşti îmbrăcat?

Sunt uluit. Unchiul T nu m-a întrebat niciodată aşa ceva. De obicei, pur şi simplu intră, ori de câte ori are chef. Sunt atât de şocat, încât uit că ar trebui să mă prefac că dorm.

— Da, strig, în timp ce mă ridic în capul oaselor pe pat.

Unchiul T intră şi se aşază la picioarele patului. Pare mult mai obosit decât de obicei.

— Trey. Tocmai am primit un telefon şi cred că este timpul să vorbim.

Mi se strânge inima.

— Un telefon despre ce? întreb.

— Poliţia a spus că a identificat tipul de armă cu care a fost omorât directorul tău. Au cercetat armele înregistrate la această adresă şi au găsit-o pe-a mea, care se pare că se potriveşte cu marca şi modelul armei folosite pentru uciderea lui Moore.

Nici măcar nu mă pot uita la unchiul meu. Încep să plâng pe neaşteptate.

Sincer, mă simt bine. E o eliberare. Secretul apăsase foarte greu asupra mea şi nici nu mi-am dat seama de asta. Cea mai mare frică a mea se adevereşte. Sunt oarecum responsabil pentru moartea directorului Moore.

Mă linişteşte să cred că, oricine l-a ucis pe Moore, poate ar fi făcut-o oricum, cu sau fără arma unchiului meu. Dar cu siguranţă prezenţa pistolului a contat.

În timp ce mă priveşte plângând, unchiul T mă îngrozeşte cu calmul lui. Simt că s-ar putea năpusti, în orice moment, ca să mă strângă de gât până mă omoară. Ca să mă cruţe de propria suferinţă.

— Le-am spus poliţiştilor că mi-am căutat arma şi n-am găsit-o, continuă unchiul T. Le-am mai spus că ar fi putut fi furată şi n-am observat, deoarece n-am folosit-o recent. Desigur, asta nu va ţine cu adevărat. Sună prea nevinovat.

Nu mă pot uita în ochii lui.

— Eşti aici, directorul tău a fost împuşcat şi arma mea a dispărut. Uită-te la mine, Trey.

Aud ceva ce n-am simţit niciodată în vocea lui. O urmă de îngrijorare. Sau poate chiar frică. Mă uit la el.

— Unde e pistolul, Trey?

— Nu ştiu. Ţi-am luat geanta din greşeală în acea dimineaţă.
— De ce nu te-ai întors acasă?
— N-am vrut să întârzii la şcoală – aş fi fost pus pe banca de rezerve la meci.
— De ce n-ai sunat?
— N-am vrut să te înfurii pe mine. Aşa că am ascuns pistolul, în caz că s-ar fi făcut verificarea dulapurilor. Dar când m-am întors să-l caut, dispăruse.

Unchiul T îşi mută privirea de la mine şi se uită în altă direcţie. Multă vreme, ca şi cum fie se gândea ce să spună, fie îşi ascundea chipul, de ruşine. N-aş putea spune.

— Îmi pare rău, Trey, spune el, întorcându-se, în sfârşit, din nou spre mine. Eu... eu cred că am eşuat în ceea ce te priveşte, dacă tu crezi că nu poţi vorbi cu mine când ai probleme. Am vrut doar să-ţi fie bine, fiule. Să fii extraordinar. N-ai timp, Trey. N-ai timp să fii un tăntălău oarecare. Şi am încercat să te oblig să fii bărbat, în singurul mod pe care-l cunosc. Aşa cum mi-a arătat tatăl meu. Dar poate m-am înşelat. Şi acum preţul poate fi chiar viaţa ta. Îmi pare rău. Am să găsesc eu o soluţie...

Unchiul meu se ridică şi pleacă, închizând uşor uşa în urma lui. Mă şterg pe faţă.

Mă gândesc la antrenorul care striga: *Gândeşte-te la joc, Jackson*! Voi mai juca vreodată? Mă gândesc la ce a spus derbedeul de Solomon online: gluma aceea despre mine şi baschetul din închisoare. Chiar acesta-i viitorul meu? Să fiu aruncat la gunoi, aşa cum păţesc atât de mulţi oameni? Toată viaţa mea? Tot viitorul meu?

Aşadar, glonţul se potriveşte cu tipul de armă pe care eu am dus-o la şcoală, din întâmplare, în ziua aceea. Dar, de fapt, n-au găsit arma. Încă. Şi cred că s-ar putea să ştiu unde este.

CAPITOLUL 21

Nico
RAMÓN

Poţi percepe moartea ca pe ceva foarte îndepărtat, până când se întâmplă chiar în faţa ta.

Oamenii îşi închipuie că, doar pentru că ai crescut pe teritoriul bandelor, eşti amorţit în faţa unor lucruri, cum ar fi ceea ce s-a întâmplat cu domnul Moore. Asta pur şi simplu nu-i adevărat. De când s-a întâmplat, îmi simt corpul inundat de apă. Am învăţat, când eram mic, să nu trec niciodată prin aceste oceane neclintite: sunt pline cu mizerie şi uneori cu electricitate, deci, dacă nu ai grijă, te-ai putea trezi curentat.

N-ar trebui să ies din casă, dar nu pot sta pasiv, la cutie. Ştiu că trebuie să-l cercetez mai îndeaproape pe Nico, dar m-am oprit pentru că mi-e frică de ce-aş putea descoperi. Şi sunt îngrozit de ce mi-ar face banda Dioses, dacă m-ar prinde în flagrant. Aşa că rămân pe veranda din spate, ba stând pe bancă, ba mărşăluind în sus şi-n jos.

Tocmai m-am aşezat iar, când telefonul meu vibrează puternic pe veranda pustie. Îl înşfac.

E un mesaj de grup de la Keyana.

> Trebuie să găsim arma crimei. Singura cale de a demonstra cine a comis crima e să găsim arma, nu? Pe ea sunt amprentele criminalului. Aşa s-ar explica totul.

Încerc să-mi suprim furia. Scriu înapoi repede:

> Faci ca totul să sune atât de simplu. Nu-i atât de uşor.

Nu răspunde nimeni, indiferent cât de mult timp mă uit la ecran. Frustrat, îl arunc înapoi pe verandă. Mă gândesc la Ever şi la schimbul pe care l-a făcut cu Nico pe strada Bosetti numărul 314. Poate chiar *este* atât de uşor. E timpul să încetez cu amânările şi pretextele.

Mă ridic ca un fulger şi toată apa electrificată a inundaţiilor îmi trece ca un curent prin şira spinării.

¿Podría ser?[14] Respir prelung. Mă uit la ceas. Arată că *abuela* mai are mult până să ajungă acasă. Cum se numea restaurantul în care l-am văzut pe Nico? Caut pe Google adresa, strada Bosetti numărul 314, şi iată-l, El Rincón.

Formez numărul de telefon al restaurantului şi, după ce sună de câteva ori, o voce blândă răspunde.

— Bună ziua şi mulţumim că aţi sunat la El Rincón. Eu sunt Anabel. Cu ce vă pot fi de folos?

Îmi îngroş vocea încercând să par mai matur.

— Da, Nico este acolo în seara asta? Trebuie să-i aduc ceva.

— Da, cred că este încă aici. Ştiu că tura lui se termină în curând. Vreţi să vorbiţi cu el?

Închid imediat telefonul. Ăsta ar putea fi tipul pe care-l căutăm.

Sunt deja încălţat şi cu telefonul în mână. Îmi bag cuţitul în buzunar, pentru orice eventualitate, şi o zbughesc pe uşa din faţă, sperând că Nico mă va conduce, cumva, la arma crimei.

* * *

---

[14] „Ar putea fi aşa?” – în sp. în orig. (*N.t.*).

E o seară neobişnuit de tăcută. Îmi imaginez că-l voi urmări pe Nico până acasă, să văd unde locuieşte. Apoi, la un moment dat, mă voi duce să scotocesc puţin şi să văd ce găsesc înăuntru. Dacă descopăr arma, gata, sunt liber. Dacă nu, poate mai există ceva acolo care să-mi ofere vreun indiciu despre ce s-a întâmplat cu domnul Moore.

Restaurantul e suficient de aproape ca să pot merge pe jos şi aerul proaspăt m-ar putea ajuta. Când mă apropii de clădire, îl văd. Nico Martinez părăseşte restaurantul în uniforma lui de bucătar, cu şorţul aruncat pe umăr, după o zi lungă de muncă.

Pentru un scurt moment, chiar începe să-mi pară rău pentru el. Oare lucrează la Promise şi apoi vine să muncească încă un schimb în alt loc? Îmi aminteşte de *abuela* mea, care lucrează mereu. Efortul e unul foarte mare.

Nico merge pe stradă şi eu la fel, menţinându-mă, cu grijă, la o distanţă sigură faţă de el, chiar dacă afară e întuneric şi nu are cum să mă observe.

Trece pe lângă o staţie de autobuz, ceea ce mă face să cred că locuieşte în zonă. Şi mai bine. Apoi coteşte la dreapta pe o alee.

Nu e cel mai fericit loc prin care să urmăreşti pe cineva despre care crezi că este criminal, dar ce variante am? Dacă nu rezolvăm acest caz în curând, probabil că o să ne înfunde pe toţi.

Intru pe alee şi mă opresc în loc. Nico a dispărut. Mijesc ochii, uitându-mă prin ceaţa fină, dar nu-l desluşesc.

Imposibil, îmi şoptesc.

Mă târăsc încet pe alee, uitându-mă la clădirile din jurul meu. Toate întunecate şi pustii, fără niciun semn de viaţă, darămite de Nico.

Ajung la jumătatea aleii când îmi dau seama. Nico a scăpat de mine intenţionat. Dar de ce? Ce anume ascunde?

Spaima îmi alunecă pe şira spinării – dacă mi-a văzut faţa?

Mă întorc grăbit pe drumul pe care am venit, când, dintr-odată, mă trezesc împins cu putere din spate şi pus la pământ. Aterizez cu zgomot, scoţându-mi cuţitul, pentru a-l alunga pe hoţ.

Dar înainte să mă ridic, simt ţeava rece a unui pistol în ceafă.

— Ce mama dracului, mă urmăreşti!

Nu e deloc un hoţ oarecare. E un criminal. E Nico.

— Nu, te rog, îmi pare rău!

Sunt şocat că m-a prins atât de repede. La fel de adevărat este că strada te învaţă să fii conştient de ceea ce se întâmplă în jurul tău. Ar fi trebuit să ştiu că nu îi pot ţine piept.

— Vorbeşte! strigă el, apăsând pistolul şi mai tare de ţeasta mea.

— Eu... eu...

Nu ştiu ce să spun. Adevărul? Să-i spui unui potenţial criminal că sunt pe urmele lui? Pe o alee întunecată, unde nu mă poate auzi nimeni? N-aveam de ales.

— Nico, strig eu. Ăsta este numele dumitale, nu?! Domnul Martinez?

Preţ de o clipă se lasă liniştea. Deodată simt că pistolul se îndepărtează şi văd o mână întinsă. O apuc, iar Nico mă ajută să mă ridic în picioare.

Mă aştept să-l văd îndreptând ţeava pistolului direct spre mine. Dar stai... nu are nicio armă. Doar degetele lui mă împungeau în cap.

Nico mijeşte ochii în timp ce încearcă să mă vadă în întuneric.

— Ramón. Ramón, ce naiba faci? De ce eşti afară, aici, la ora asta din noapte? De ce mă urmăreşti?!

Mă dau înapoi încet, pentru a pune o oarecare distanţă între noi.

— Îmi... Îmi pare rău. Voiam doar să vorbesc cu tine.

— Despre ce anume?

Nico se uită în jur de parcă aş vrea să-i întind o capcană. Îmi dau seama că e plin de nervi.

Nu m-am gândit niciodată la asta, dar dacă Nico nu e criminalul, probabil că mă bănuieşte şi el pe mine aşa cum şi eu îl bănuiesc pe el.

— Nu ştiam că eşti unul dintre Dioses.

— Asta a fost acum ceva vreme.

— Ai fost la închisoare?

— Da. Şi?

Nu pot să-l întreb de-a dreptul dacă e un criminal, aşa că găsesc o cale de a afla mai multe.

— Doar că te-am văzut cu Ever, mai devreme.

— Ce?

— Ever. Ţi-a dat un pachet. Păreau a fi nişte bani.

— De cât timp mă urmăreşti, puştiule?

— Doar atunci... şi acum.

— De ce?

— Ei bine... Adică, eşti membru al bandei. Moore a pus să-l aresteze pe vărul meu César şi Dioses au vrut să se răzbune. Aşa că am crezut...

Nico oftează şi clatină din cap, de parcă ar fi dezamăgit că a fost descoperit.

— Nu ştii nimic, puştiule, spune el, făcând un pas spre mine.

Îi susţin privirea, aşteptând să spună mai mult.

— Pentru că am cazier şi am fost unul dintre Dioses, crezi că l-am ucis pe Moore?

S-a cam dus orice încercare de a ocoli adevărul. Dau din cap, cu o mână încleştată pe cuţit, în cazul în care se va întâmpla ceva îngrozitor.

Nico îşi freacă bărbia şi chicoteşte scurt înainte să continue.

— În mod ironic, banii pe care m-ai văzut tu primindu-i de la Ever erau un avans pentru El Rincón. Bănuiesc că César a auzit că locul se vinde şi a vrut să se mişte repede, pentru a-l păstra „în cartier”. N-au avut nimic de-a face cu Moore.

Nu pot să-mi cred urechilor. Acum are sens ce-a spus César exact înainte de a fi arestat. „Poate că există o altă opţiune. Un alt local, ştii?” Se gândise deja la toate.

Mă simt mândru şi trist în acelaşi timp.

Mândru de vărul meu că s-a gândit serios să-şi schimbe stilul de viaţă. Mândru de mine că l-am făcut să mă asculte. Dar sunt trist că a trebuit să-i suspectez pe Dioses pentru asta. Mulţi dintre ei încearcă să-şi găsească drumul. Ei n-au putut să meargă la o şcoală ca Urban Promise Prep.

— Îmi pare rău, domnule. Eu... nu ştiu ce să spun. Sunt speriat, ştii?

Brusc mă cuprinde o dorinţă stupidă de a plânge. Mă frec foarte tare pe faţă, alungând această stare. Nu ştiu de ce, dar Nico se şterge şi el la ochi.

— Ai un avocat? întreabă el.

— Da, dar e cam greu să ajung la el.

Nico clatină din nou din cap.

— Nu-i lăsa să te doboare cu povestea asta, spune el, întorcându-se să plece. Fă tot ce poţi. Şi, când ţi se întâmplă un rahat de genul ăsta, întotdeauna cel mai bine e să începi prin a urmări banii.

— Ce vrei să spui?

— Uite, eu nu ştiu mare lucru, răspunde Nico. Dar noi, angajaţii de la cantină, vorbim între noi şi credem că şcoala nu are de ce să aibă nevoie să se strângă la buzunar, cu atât de multe sponsorizări şi granturi care vin.

— Crezi că fură cineva bani de la şcoală?

— Aşa cum ţi-am spus, nu ştiu multe. Dar dacă eu aş fi în situaţia asta, aş găsi o cale să sap mai adânc.

Cu aceste cuvinte, Nico se îndepărtează.

— Mulţumesc, spun eu sufocat, dar el e deja lângă ieşirea din alee.

Aproape că a dispărut din vedere când strig după el:

— Îmi pare rău.

Se opreşte şi aproape cred că o să mă ignore. Dar el se uită la mine peste umăr.

— Şi mie.

Şi apoi dispare.

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ:
ANCHETA CRIMEI DE LA PROMISE

În cadrul investigaţiei aflate în derulare, poliţia a folosit analize balistice pentru a identifica tipul de armă folosit la împuşcătură. Oamenii legii au conchis că tipul de pistol utilizat se potriveşte cu calibrul armei deţinute de unul dintre aparţinătorii celor trei suspecţi.

Am solicitat comentarii despre această descoperire, dar cel care ne-a furnizat informaţia, care a cerut să rămână anonim, a refuzat să le exprime.

Rămâneţi cu noi pentru a fi la curent cu cele mai proaspete informaţii despre crima de la Promise.

CAPITOLUL 22

Confuzie
TREY

A doua zi după ce ne-am întâlnit în parc, primesc un mesaj de la Ramón, cum că vrea să ne vedem din nou toţi, mai pe seară. Mi se aprinde o flacără în piept. Bineînţeles că vreau să mă întâlnesc cu el. Fiindcă acum ştiu că deţine informaţii despre ceea ce s-a întâmplat în acea zi şi sunt al naibii de sigur că, mergând să vorbim, voi afla adevărul.

Şmecheria este să aştept ca unchiul meu să se culce. Şi mama, de asemenea, pentru că, de data asta, nu poate veni cu mine în această scurtă călătorie. Unchiul meu nu stă niciodată până târziu – se culcă devreme, ca să se trezească devreme. Omul rămâne militar. Dar a-l aştepta să se culce e ca şi cum aş aştepta să fiarbă apa dintr-o oală.

Între timp, cel care dă în clocot sunt eu. Abia începeam să am încredere în Ramón. Cel mai rău sentiment din lume este când cineva îţi trădează încrederea. Mai ales când eşti ca mine şi nu ai oricum încredere în prea mulţi oameni. Când Keyana dă mesaj spunând că ea şi J.B. sunt pe drum spre întâlnire, pur şi simplu mă plimb agitat în sus şi-n jos prin camera mea. Sunt nerăbdător să-l confrunt pe Ramón în privinţa lui Nico.

Mă uit la ceas. 9:38. Luminile la mama sunt stinse. Unchiul meu de obicei adoarme cu exactitatea unui ceas, la 9:30, aşa că mă pun în mişcare.

În sfârşit, sar pe fereastră, răcoarea nopţii cuprinzându-mi gâtul. Îmi ridic gluga şi mă îndrept spre magazinul de cartier unde Ramón vrea să ne întâlnim. Alerg, dar nu prea

repede. Nu vreau să fiu stors de energie când voi da nas în nas cu Ramón.

Mă aştept să-i găsesc pe toţi relaxaţi şi aşteptând să-mi fac apariţia, dar, înainte chiar să cotesc pe stradă, îi aud strigând. E prea întuneric pentru a vedea cu adevărat ce se întâmplă, aşa că-mi iau picioarele la spinare şi sprintez pe drum, gata să sar la bătaie – în acest punct nici nu-mi prea pasă cu cine.

— Ce se întâmplă? întreb eu, îndreptându-mă spre grup.

Toţi încremenesc şi se întorc către mine.

— Noi ar trebui să te întrebăm asta pe tine! zice Ramón când îşi dă seama că sunt eu.

Atunci, Keyana şi J.B. se răsucesc şi ei spre mine.

— Despre ce mama dracului vorbiţi? ţip, prins pe picior greşit.

— Nu face pe prostul! strigă Ramón. Cineva minte şi nu sunt eu ăla!

— Nici eu. Te prezint şi mamei dacă vrei, nu avem şi nici nu am avut vreodată o armă, spune J.B.

— Nici *abuela* mea, adaugă Ramón.

— Trey? spune Magda încet. Ai văzut ştirile?

Simt că mi se opreşte inima.

J.B. se întoarce spre mine cu ochii îngustaţi. La fel şi Keyana.

— Nu le-am citit... ce s-a întâmplat? spun eu repede.

Imediat ce apuc să vorbesc, Keyana scoate un articol. Mă prefac că-l citesc, dar ştiu deja ce conţine. Eu şi unchiul meu tocmai am vorbit despre asta, dar nu mi-am imaginat că descoperirea va fi făcută publică. Cel puţin nu atât de repede.

— Eu... Nu ştiu...

— Mincinosule! Tu ai făcut-o, nu-i aşa?!

Ramón sare la mine. J.B. păşeşte între noi să-l reţină.

Am rămas fără cuvinte. Presiunea mă copleşeşte şi nu cred că-i pot face faţă prea mult.

— Ăsta..., a fost un accident..., izbucnesc eu.

— Tu *eşti* autorul crimei! strigă Ramón, aproape de parcă nu-i vine să creadă. Tu l-ai ucis! L-ai ucis pe directorul Moore!

— *BA NU*, nu l-am ucis! urlu şi eu. Nu la accidentul acela mă refer! Aducerea armei a fost accidentul! N-am ucis pe nimeni! Am încercat s-o ascund...

— Ce să ascunzi?!

— Pistolul!

Explic cum am luat din greşeală geanta unchiului meu.

— Aşa că, decât să merg acasă şi să fiu suspendat de la meci, am intrat în şcoală prin uşa de la subsol, pentru a evita detectoarele de metale din faţă, şi am ascuns arma în baia de acolo. Dar când m-am întors s-o iau, dispăruse. A luat-o altcineva.

— Asta-i o vrăjeală, spune Ramón, încremenit, uitându-se la toţi ceilalţi din jurul nostru, îndemnându-i să mă atace şi ei. Minte!

— Nu minte, îl întrerupe J.B., apoi se uită în jos, la pământ.

Mă întorc spre el, surprins.

— N-ar fi putut să-l împuşte pe Moore cu arma aia.

J.B. se uită direct la mine.

— Ai ascuns pistolul în rezervorul toaletei, nu?

Mă uit la el, neîncrezător, apoi dau încet din cap.

— Da, şopteşte el, iar Keyana se uită şi ea la el, fără cuvinte.

— Eu l-am găsit. Şi m-am gândit că va trage cineva cu el în şcoală. Aşa că l-am ascuns într-un panou din tavan, crezând că nu-l va găsi nimeni. Trey nu a avut de unde să ştie unde l-am ascuns.

Aproape că-mi vine să-l îmbrăţişez pe J.B. în acel moment.

— Vedeţi? Când am cerut să merg la baie în timpul detenţiei, m-am dus să-l găsesc ca să-l pot aduce înapoi acasă. Şi imediat am aflat că cineva fusese deja împuşcat.

— Deci *acolo* te-ai dus în timpul detenţiei? spune Ramón.

Dar apoi se întoarce spre J.B. înainte ca eu să pot răspunde.

— Aşadar, ai avut pistolul...

Însă acum îl întrerup eu.

— Dar ştiu că *tu* nu acuzi pe nimeni, îi trântesc. Spune-ne cine e, de fapt, Nico Martinez, Ramón.

— Ha? bâiguie Ramón.

— Ai auzit ce-am spus. Spune-ne cine este Nico.

Magda se întoarce spre Ramón.

— Despre ce vorbeşte?

— Da, ce-i cu Nico? întreabă şi J.B.

Ramón oftează. Nu mai pare la fel de arţăgos.

— Nico a făcut parte din Dioses.

Vestea cade ca o bombă asupra grupului.

— Stai aşa, strigă J.B. Tipul cu dosar penal, pe care te-ai oferit *tu* să-l verifici, e în banda ta?

— Şi are o acuzaţie de tentativă de omor, spun eu.

— Nu ştiam asta, zice Ramón. Şi nu este banda *mea*. Tipul e nevinovat, l-am verificat. E pe calea cea dreaptă.

— Acum cine spune vrăjeli? mârâi eu.

— Ramón, ştiai asta dinainte? Când ai spus că-l vei verifica pe Nico? întreabă Keyana.

— Păi, l-am verificat. Dar singurul motiv pentru care n-am spus nimic a fost pentru că ştiam că veţi deveni suspicioşi. Dar nu putea fi Nico; de fapt, nici măcar nu era acolo în momentul împuşcăturii. Era deja la cealaltă slujbă a lui. Am verificat.

— Ar fi trebuit să ne spui ceva, şopteşte Magda.

— Mai întâi aveam nevoie de toate informaţiile, ca să pot explica! Nu e cu nimic diferit de faptul că Trey nu ne-a spus despre armă. Sau J.B. nu ne-a vorbit despre pistol deloc – şi încă nu ştim ce-a făcut cu el. Sau de ce avea sânge pe cămaşă!

Deodată, o voce din întuneric ne opreşte pe toţi. Îmi ia un minut să-l recunosc, dar apoi Unk iese din umbră.

— Voi, copii, trebuie să vă folosiţi creierele, zice el. Credeam că şcoala aia ar fi trebuit să vă facă mai deştepţi.

Sunt pe cale să strig la el să-şi vadă de treburile lui, dar J.B. vorbeşte primul.

— Ce vrei să spui, Unk?

— Vreau să spun că, dacă aţi fi atât de deştepţi pe cât ar trebui să fiţi, aţi vedea că cineva încearcă să demonstreze că unul dintre voi a comis crima. Mai bine fiţi atenţi, spune Unk, sorbind ceva dintr-o pungă de hârtie maro.

Apoi dispare din nou în umbră, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

— Are dreptate, fraţilor. Dacă nu avem încredere unii în ceilalţi, nu vom reuşi. Altcineva trage sforile. Trebuie să ne spunem totul unul altuia. E singura variantă, zice Keyana.

Aşa e, cum spune ea. Rămânem cu toţii, acolo, în tăcere.

J.B. loveşte cu piciorul în pământ, de parcă ar vrea să spună mai multe.

— Mie, când sunt anxios, îmi curge sânge din nas, şopteşte J.B.

E prima dată când îl văd nesigur pe el.

— Când am emoţii, transpir şi, uneori, îmi dă borşul pe nas. De aceea aveam sânge pe haine în ziua aceea. Împuşcătura a declanşat sângerarea.

— Chiar nu ne ajută cu nimic faptul că toate poveştile noastre sună ca nişte minciuni absolute, spun eu.

Toată lumea chicoteşte. Îmi prinde bine că mi-am regăsit simţul umorului.

— Şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu arma. La fel ca Trey, m-am întors după pistol, dar dispăruse. Am verificat din nou, când ne-am uitat în dulapul lui Omar, spune J.B.

— Omar? întreabă Magda.

— Da, Omar, continuă J.B. Eu şi Keyana am fost la Promise şi am căutat în dulapul lui Omar. Am găsit nişte chestii tulburătoare. Asta voiam să vă arătăm în seara asta înainte de...

J.B. se întoarce spre mine.

— Înţelegi tu...

J.B. scoate un dosar şi-l deschide. E plin cu tot felul de notiţe despre directorul Moore. Unde a lucrat, unde a locuit. Sunt chiar şi fotografii cu Moore în apropierea şcolii şi chiar intrând şi ieşind din casa lui.

— Ce mama dracului sunt astea? întreabă Ramón înaintea mea.

— Erau în dulapul lui Omar. Împreună cu asta.

J.B. îi dă Magdei un document.

— Se pare că i s-a refuzat o finanţare din fondul Promise.

J.B. dă din cap.

— Dar lucrul ciudat e că, deşi există o rezervă de bani pentru a plăti facultatea oricărui elev de la Promise care nu-şi poate permite asta, n-am auzit niciodată de vreun elev care să fi primit vreo bursă. În plus, Moore dădea mereu afară orice elev care nu avea să obţină o bursă de la vreo universitate, bazată pe studii academice sau nevoi financiare.

— Dacă e adevărat, pare a fi o înşelătorie. Unde se duc banii ăştia, dacă nu la elevi? întreabă Keyana.

Era o întrebare de zece puncte. Una pe care nu ne gândiserăm să ne-o punem.

— Nico mi-a zis să urmăresc banii, spune Ramón. Doar că lucrurile nu se leagă, fiindcă Promise primeşte foarte mulţi bani de la donatori, dar nu se ştie cum sunt folosiţi.

Face o pauză, de parcă ar fi încercat să prelucreze ceva în mintea lui.

— Vă puteţi imagina cum ar fi dacă Ennis ar fi aflat că banii pe care-i aducea în Promise erau doar o escrocherie? Vă puteţi imagina cum ar fi dacă era şi el implicat?

Ne trec fiorii la gândul unei conspiraţii.

— Keyana a pus o întrebare excelentă. Unde se duc banii? Dacă putem să descoperim asta, poate găsim indiciul necesar pentru rezolvarea crimei, spune J.B. Trebuie să existe un registru cu o evidenţă a fondurilor.

— Ce ziceţi de puştiul ăsta, Omar? adaugă Magda. Pare din ce în ce mai dubioasă treaba. Nu numai că are toate fotografiile astea cu Moore, dar pare-se că a avut şi un conflict cu el, în legătură cu refuzul de a-i acorda finanţarea.

— M-am gândit şi eu la asta, zice J.B. Şi ştiu un mod de a prinde doi iepuri dintr-o lovitură.

Mă uit la J.B. şi-mi dau seama că se gândeşte la acelaşi lucru ca şi mine. Trebuie să vorbim cu Omar.

Magdalena Peña

E ca şi cum, indiferent cine a comis crima, a făcut-o ştiind că vor fi acolo o mulţime de suspecţi care să-i abată pe poliţişti de pe urmele lui. Sunt criminali care scapă mereu pentru că sunt deştepţi? Sau pentru că au noroc?

După ce-am plecat de la magazin, am ajuns acasă şi l-am găsit pe César pe canapea, uitându-se la TV. Are în continuare la gleznă brăţara pentru arest la domiciliu. La

TV, prezentatorul local vorbeşte despre viitorul memorial pentru Moore, care se pregăteşte la Promise Prep. Totul este straniu. Mă uit o vreme, în tăcere.

— Nu te bucuri că n-ai fost niciodată la Promise? spun până la urmă, sperând că va râde.

Sunt uşurată când face asta. Mi se pare că nu l-am auzit râzând de mult, mult timp.

— Cu siguranţă, zice el. O grămadă de gangsteri p-acolo...

Râdem, dar nu pot să nu mă simt tristă. Totul este o mare porcărie şi, chiar dacă cred mai mult decât niciodată că vărul meu e nevinovat – acum că îi cunosc şi pe J.B. şi pe Trey –, lucrurile n-au făcut decât să se complice.

Şi, dacă nu putem descoperi ceva în curând, unul dintre ei va intra la închisoare.

La televizor, prezentatorul cu dinţi strălucitori trăncăneşte mai departe:

— Celebrarea vieţii acestui om incredibil va include dezvăluirea portretului comandat de succesorul său, Wilson Hicks, directorul interimar. El va prezida ceremonia, în cadrul căreia liderii comunităţii vor cere să ne unim cu toţii pentru a onora realizările şi moştenirea acestui om unic în DC, Kenneth Moore.

— Cine crezi c-a făcut-o? îl întreb pe César când încep reclamele.

El păstrează tăcerea atât de mult, încât cred că fie nu m-a auzit, fie preferă să mă ignore. Dar când vorbeşte, ridică din umeri şi se uită în jos la brăţara de la glezna lui.

— Acest soi de crimă e legat de putere, răspunde el. Când oamenii puternici sunt ucişi, întotdeauna este vorba de putere. O mulţime de băieţi săraci merg la Promise. Cineva a vrut ca Moore să ştie că nu era cu adevărat regele.

— Se pare că e periculos să ocupi tronul, spun eu.

— Epuizant, răspunde el.

Pare atât de obosit. Mă apropii puţin şi-mi sprijin capul pe umărul lui, aşa cum făceam înainte. Fratele meu nu se îndepărtează.

Nimeni

Nu pot spune nimic.
Am prea multe de pierdut.
Uneori, cheia supravieţuirii e să rămâi invizibil.

Keyana Glenn

E miezul nopţii când Magda trimite un mesaj întregului grup:

Cine-ar fi putut dori să demonstreze că Moore nu era rege?

Răspund:

Toată lumea ar trebui să deschidă ochii ca să vedem dacă nu cumva vom găsi azi vreun răspuns.

Am făcut multe cercetări şi am învăţat un lucru: banii fac lumea să se învârtă. Şi nu doar lumea, ci şi şcolile. Şi mai ales şcoli ca Promise.
Adică, de la bun început, e o mare măgărie că unele şcoli primesc mai multă susţinere decât altele. Şi, cumva, şcolile cu copii care arată ca mine par să tragă întotdeauna băţul cel scurt. Ca tot ceea ce se întâmplă pe

lume, iar asta mă face nu numai să vreau să devin avocat, dar chiar să dau legi sau ceva în genul ăsta.

Dar şcolile independente, cum e şi Promise, sunt altceva şi, în timp ce stau pe pat uitându-mă prin telefon, aflu din ce în ce mai multe. Directori ca Moore se pot transforma rapid într-un un soi de vedete şi sunt aproape ca unii dintre acei predicatori evanghelici care devin celebri rostind cuvântul lui Dumnezeu şi apoi pleacă în turneu, salvând pasămite suflete sub lumina reflectoarelor.

Găsesc zeci de articole care descriu ascensiunea lui Moore în DC. A fost aşa de iubit! Găsesc poze cu el, vechi şi noi, cu profesori, părinţi şi elevi. Într-una arată radios, alături cu doamna Hall. Zâmbetul ei e atât de larg, încât pare că-i ajunge la urechi. Fotografia a fost făcută la inaugurarea şcolii Promise. Citatul de sub imagine spune despre cât de mândră este doamna Hall, pentru că urmează să i se alăture lui Moore în „această misiune”.

Da, mormăi eu în şoaptă, gândindu-mă la ce i-a făcut Moore lui J.B. Misiunea de a încerca să lupţi cu nişte adolescenţi ca şi cum ar fi nişte bărbaţi în toată firea.

Cu cât aflu mai multe despre Moore şi despre cariera lui, cu atât îmi fac o imagine mai completă despre cine era el. Dincolo de regulile de rahat pe care le-a impus din ce în ce mai dur la Promise, părea genul de om căruia îi plăcea să fie admirat. În anumite privinţe, el nu era cu mult diferit de fetele din Mercy, care vin să-i mediteze pe băieţi la engleză. S-a uitat la tipi ca J.B., Trey şi Ramón şi a văzut ceva... *greşit* la ei. Ceva care trebuia îndesat într-un tipar, rupându-le toate oasele, pentru a le face să intre acolo perfect.

Poate că ei îi aminteau de ceva ce nu-i plăcea la el însuşi.

E greu să te uiţi la toate fotografiile zâmbitoare ale lui Moore în costum – la gale de binefacere, la strângeri de

fonduri, la evenimente de la Capitol Hill, strângând mâini, fiind bătut pe umăr şi zâmbind la cameră – când tipi ca J.B. n-au voie nici măcar să zâmbească dacă se află între zidurile de la Promise. Când se întâmplă să-i curgă sânge din nas şi i se trece în foaia matricolă că a participat la o încăierare.

Pun telefonul pe modul silenţios, lăsându-mi mintea să rătăcească. La Promise, Moore era conducător suprem şi nimeni nu l-a contestat vreodată. Pe teritoriul unui regat, ceea ce face sau spune regele nu poate fi rău. Când auzi de un rege răsturnat de la putere, ca în *Urzeala tronurilor*, ameninţarea vine de cele mai multe ori din afara regatului.

Gândurile mele se îndreaptă imediat către Stanley Ennis.

Din câte am descoperit, Ennis e stăpânul propriului său regat. Finanţează expediţii în junglă şi pe munţi, deţine o mulţime de firme şi donează suficient pentru ca diverse lucruri importante să-i poarte numele.

Dar când au fost publicate e-mailurile ameninţătoare, mi-a trecut prin minte că nu par să vină de la el. *Trebuia să fii alături de mine şi ai decis să-mi întorci spatele.*

Mă uit afară, la strada liniştită, şi nu pot să nu-mi închipui cartierul drept potenţial teritoriu, nu al unei bande ca Dioses del Humo, ci al politicienilor şi al comitetelor şcolare, al consilierilor şi directorilor şi al acelor oameni care s-au fotografiat alături de directorul Moore, ale căror exagerări l-au transformat într-un salvator al „băieţilor rătăciţi”, în timp ce el sfărâma orice bucurie din aceştia. Ăsta este în întregime regatul lor, oameni ca Stanley Ennis – care plătesc pentru construcţia unei săli de sport la o şcoală, apoi aduc băieţi să joace în ea. Soldaţi de jucărie, piese de şah mutate pe suprafaţa unei table, în timp ce oamenii puternici obţin fonduri de stat. Eu habar n-am avut că sunt atât de mulţi bani în şcoli precum Promise,

până când n-am început să citesc despre Moore şi despre cariera sa regală.

Îmi scot din nou telefonul şi trimit un mesaj grupului.

Băieţi de la Promise, când este următorul meci al echipei de baschet?
Trebuie să găsim o modalitate de a-l urmări pe Ennis şi de a afla mai multe.

CAPITOLUL 23

Confruntarea

J.B.

Eu, Trey şi Ramón aşteptăm pe strada pe care se află clădirea Promise chiar înainte ca elevii să iasă din şcoală. Trey şi-a adus chiar şi binoclul, ca să putem păstra distanţa, dar să şi vedem totuşi uşa din faţă. Trebuie să recunosc că munca în colaborare cu Trey şi Ramón începe să aibă avantajele sale.

Plănuim să aşteptăm ca Omar să părăsească şcoala şi apoi să discutăm cu el, pentru a vedea ce şi cum. Nu cred că acest copil e o problemă, dar nu pot scăpa de gândul că, dacă el e cel care a tras, s-ar putea să aibă totuşi arma asupra lui. Ar putea s-o folosească împotriva mea, dacă ajungem să ne ciocnim.

Nu l-am cunoscut bine pe Omar, dar ştiu că acest băiat e ciudat. Nu vorbeşte niciodată, nici măcar nu se uită la tine. Faptul că am găsit la el toate fotografiile acelea cu

Moore m-a speriat. Urăsc să spun asta, dar mi l-aş putea imagina apăsând pe trăgaci.

Cu toţii purtăm uniformele, pentru a ne amesteca în mulţime, în timp ce copiii roiesc pe stradă. Este ideea lui Trey, dar mă îndoiesc că va funcţiona. Mă uit la ceas. 5:00 după-amiază. A venit momentul. Şi imediat se aude soneria şcolii, iar băieţii se revarsă pe străzi, nerăbdători să iasă din acel loc.

— Iată-l, strigă Ramón.

Arată din cap către un copil slab, care coboară treptele.

— Da, el este. Se pare că vine pe-aici, spun eu.

Ne aplecăm în spatele zidului şcolii, în timp ce Omar vine în direcţia noastră. După ce trece, pornim pe urmele lui.

— Când ar trebui să ne apropiem de el? întreabă Ramón.

— De îndată ce strada este liberă, spun eu. Probabil că merge pe jos spre autobuz. Trebuie doar să-l prindem înainte de a se urca.

Mai mergem câteva străzi înainte de a scăpa de mulţimea de la Promise. Suntem doar noi şi Omar pe stradă.

— Acum e şansa noastră.

Lungesc pasul ca să-l prind din urmă pe Omar.

Îi aud pe Ramón şi Trey mergând şi ei mai repede. Pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că Omar are căştile pe urechi şi nu mă aude. Folosesc acest avantaj şi mă duc direct spre el. Întind mâna după geanta lui cu cărţi şi i-o smulg de pe umăr, asigurându-mă că i-am luat arma, în caz că o avea la el. Se răsuceşte brusc.

— Hei, tu, ce faci?! scârţâie el.

Dar când ne vede pe toţi trei postându-ne în faţa lui, o ia la fugă.

— La naiba, prindeţi-l! strig eu.

Sprintăm după Omar preţ de alte câteva străzi. Trebuie să recunosc, puştiul e rapid. Probabil pentru că toată viaţa lui a fugit de bătăuşi. Trey îl prinde în cele din urmă şi-l pune la pământ. Ramón şi cu mine ajungem la scurt timp şi, ghemuiţi deasupra lui Omar, încercăm să ne tragem sufletul.

— Ce naiba faceţi? strigă el.

— Am putea să te întrebăm acelaşi lucru. De ce fugi?

— Vrei să spui de ce fug de cei trei suspecţi de crimă care par să vrea să mă atace? Ah, nu ştiu ce să zic. Ce vreţi?

Înflăcărarea lui mă surprinde. Mă aşteptam să se facă mic în faţa noastră, dar nu se întâmplă asta.

— Explică asta, ordon eu, scoţând dosarul.

— Dosarul meu! De unde îl ai?

— Nu contează. De ce ai imaginile astea cu Moore? Şi spune-ne ce ştii despre fondul Promise!

Omar se schimbă la faţă, de parcă ar şti ceva ce noi nu ştim. Se ridică şi se îndepărtează. Priveşte în jur şi nu-mi dau seama dacă se uită după ajutor sau vrea să se asigure că suntem singuri. Face un pas spre noi şi se apleacă spre cercul pe care-l formăm.

— Niciunul dintre voi n-a comis crima, aşa e?

Ne uităm, cu toţii, unul la altul.

— Nu, n-am comis-o, răspund eu. Dar nu ştiu dacă putem spune acelaşi lucru despre tine. Am auzit că ai fost ultima persoană văzută împreună cu Moore. Şi, potrivit acestei scrisori, ai avut şi un motiv.

Omar scutură din cap.

— Nu ştii ce vorbeşti. Am fotografiile alea ale lui Moore pentru că făceam un articol despre el, pentru consiliul şcolii. Făcea lobby pentru un alt campus Promise şi dorea să susţină o prezentare.

Omar se scarpină nervos pe frunte şi inspiră adânc, pregătindu-se să continue.

— M-am gândit că ar trebui să-mi iau măcar nişte echipamente de filmare noi, dar el mi-a spus că aceasta este o oportunitate pentru mine. Atunci când consiliul îmi va vedea munca, poate mă va sprijini la facultate sau la alt rahat de genul ăsta. Însă am început să văd unele lucruri. Că, de exemplu, în ciuda faptului că mi s-a spus că fondul Promise este exclusiv pentru ajutor de şcolarizare, consiliul cere ca fondurile să fie accesibile tuturor elevilor pentru mai multe scopuri: cărţi, uniforme, echipamente extraşcolare, nu doar pentru facultate. Moore nu ne-a spus niciodată asta. Deci, când mi-a refuzat cererea, am ştiut că se întâmplă ceva.

Omar s-a oprit, uitându-se peste umăr. Am făcut şi noi la fel. Părea că suntem singuri, aşa că a continuat.

— Am început să-l urmăresc în afara sesiunilor noastre de fotografie. Aşa am dezlegat misterul lui Moore. Fura bani din fond.

Era ca explozia unei bombe. Directorul Moore propovăduia întotdeauna perfecţiunea, excelenţa şi disciplina, dar totul era o minciună. Sincer, sunt dezamăgit. Orice făcea Moore, poate că asta l-a ucis.

— Cred că a aflat cineva ce făcea şi a început să-l ameninţe.

— E-mailurile acelea..., spune Ramón.

— Exact. Cine a făcut asta ştia ce învârte directorul şi nu-i plăcea.

Eu şi băieţii schimbăm o privire. Povestea lui Omar sună aproape ca o explicaţie, mai ales având în vedere informaţiile pe care le aveam deja. Nu înseamnă totuşi că este adevărată.

— Păi, stai puţin, de ce ziceai că ai fost văzut cu Moore înainte de crimă? întreb.

— Ţi-am spus că m-a pus să-i fac proiectul ăla. Trebuia să-i iau un interviu în seara aceea. Era ultima parte a

proiectului. M-am dus la el în birou şi am încercat să instalez microfonul, dar era nevoie de nişte bandă de înregistrare ca să fie totul pus la punct. Am ieşit din birou şi, înainte să-mi găsesc caseta, am auzit împuşcătura. Uite, spune Omar în timp ce scoate un fluturaş din buzunar.

E anunţată comemorarea lui Moore.

— Voi pune filmarea pe care am făcut-o la memorial, trebuie să mă credeţi.

Stăm cu toţii acolo, uitându-ne la fluturaşul ce anunţă comemorarea morţii premature a lui Moore. Amintindu-ne cum a fost să auzim o împuşcătură din ultimul loc la care ne-am fi aşteptat. Violenţa în oraşul meu e un lucru banal, dar nu mi-am imaginat niciodată că se poate întâmpla aşa ceva în interiorul şcolii Promise. Nu în felul acesta. Ceea ce mi-a reamintit doar faptul că nu suntem nicăieri în siguranţă.

— Voi aveţi alţi suspecţi pe listă? întreabă Omar.

— Ne-am gândit că Dioses ar fi putut fi responsabili, spun eu, privindu-l pe Ramón. Se zvonea că Moore a pus să fie arestat un şef de-ai bandei şi că aceasta are pe cineva înăuntru. Dar a fost o fundătură.

— Mai e şi doamna Hall. A apărut la Promise în ziua în care Moore a fost ucis şi e căsătorită cu unul dintre poliţiştii din acest caz. Destul de suspect, adaugă Trey.

Omar ridică privirea.

— Nu cred că ar fi putut s-o facă doamna Hall. Am văzut-o îndreptându-se spre locul de desfăşurare a meciului, chiar înainte de împuşcătură.

Trey, Ramón şi cu mine schimbăm o privire. Chiar dacă nu ne place să tăiem încă un suspect de pe listă, simţim eliminarea doamnei Hall ca pe un pas în direcţia corectă. Rup tăcerea.

— Bine, dacă nu e doamna Hall, nici tu şi nici Dioses, cred că nu mai rămâne decât... Ennis. Stanley Ennis. El e un donator important al şcolii Promise şi e ultima persoană trecută în jurnalul vizitatorilor lui Moore.

Faţa lui Omar se luminează.

— Îl cunosc! Îmi cere mereu să filmez la meciurile de baschet. Şi pentru că investighez mai atent fondul Promise, azi, de pildă, chiar am descoperit ceva. Pot să... ăă... vreţi să-mi daţi geanta cu cărţi?

Mă uit la Omar, întrebându-mă dacă pot avea încredere în el. Arunc o privire în geantă, pentru a mă asigura că nu există nicio armă acolo. Sunt doar rechizite pentru şcoală şi câteva obiective pentru cameră.

— Scuze, frate. Poftim, spun eu, întinzându-i ghiozdanul lui Omar.

Scotoceşte prin el, răsfoind hârtiile, până când găseşte ce caută.

— OK. Aici e. Am reuşit să accesez sistemul ca să văd care cereri fuseseră acceptate sau respinse pentru finanţarea din fondul Promise. Sunt o mulţime de respingeri. Aproape toate sunt respinse. Dar este un copil care primeşte întotdeauna banii pe care-i cere. Uită-te la nume.

Omar întoarce pagina şi ne arată. Stan Lee.

— Stan Lee. Ca tipul de la Marvel? întreb eu.

— Da, sau ca... donatorul. Stanley Ennis. Băieţi, nu există niciun Stan Lee la şcoala noastră. Stanley Ennis e cel mai important donator, nu? Fondurile sunt furate şi, cumva, un băiat care nu învaţă aici primeşte mereu o porţie din banii noştri? Ori Stanley fura de la şcoală şi Moore trebuia să plătească, poate că Ennis chiar îl şantaja, ori Moore fura pentru el şi folosea un nume, cum ar fi pe cel al lui Stanley, pentru a deruta pe oricine i-ar fi dat de urmă. Oricum, doar unul dintre ei mai este acum în viaţă.

Piesele se aranjează, toate, la locul lor. Stanley şi Moore desfăşurau un fel de operaţiune, afacerea a mers prost şi cineva trebuia să plătească pentru asta. Nu e mult diferit de ceea ce se întâmplă pe străzi.

— Azi e meci, spune Trey fără măcar să se gândească. Ennis este, probabil, în şcoală chiar acum.

Brandon Jenkins

Când Trey mi-a trimis un mesaj pentru a-mi cere să-i fac o favoare, aproape că am spus nu.

Mama încă nu ştie că am vorbit cu el. Dacă ar afla, ar face urât. Dar el este partenerul meu. Eu joc pe poziţia 1, el pe 2. Şi deja i-am greşit, ignorându-l. Îi cam sunt dator.

Dar, la naiba, ar fi trebuit să spun nu.

Ar fi fost mai bine să mă duc la antrenament. În schimb, a trebuit să fiu prostănac şi să accept să-l urmăresc pe Stanley Ennis, după ore. Când l-am întrebat pe Trey de ce naiba facem asta, a spus doar că asta-i tot ce se poate face pentru a afla adevărul despre cine l-a ucis pe domnul Moore. Dar, cum ziceam, îi sunt dator.

Aşa că iată cum mi-am petrecut ultimele patruzeci şi cinci de minute: ascunzându-mă în vestiar, în baie, oriunde, pentru a-l evita pe domnul Reggie în timp ce el se plimba prin şcoală în sus şi-n jos, pentru a se asigura că au plecat toţi, în afară de sportivi, şi aşteptând să plece domnul Ennis. Nu ştiu cum naiba se aşteaptă Trey să-l urmăresc odată ce ieşim afară – nu e ca şi cum aş fi James Bond sau ca şi cum aş avea o grămadă de posibilităţi de deghizare. În plus, Ennis mă cunoaşte prea bine. Dacă mă vede şi mă recunoaşte, o să mă întrebe direct ce naiba fac. Şi toată lumea ştie că nu mă pricep prea bine să mint.

Aşadar, iată-mă ascuns în sala de conferinţe, încercând să găsesc o poziţie în care să nu amorţesc, şi îi trimit un mesaj lui Trey ca să-i spun că asta este o idee îngrozitoare, când aud voci care se apropie. Sala de conferinţe este lângă uşa prin care domnul Ennis iese mereu ca să-şi parcheze Porsche-ul, pe terenul lateral, unde sunt camerele de luat vederi – deci ştiu că una dintre voci este a lui.

Sala de conferinţe are ferestre de sticlă pe toate cele patru laturi, deci, dacă vin dintr-un unghi greşit, se vor uita cu siguranţă înăuntru şi mă vor vedea.

— Sunt multe de analizat! spune Ennis.

Slavă Domnului – vin de pe holul din spatele meu şi nu mă vor vedea decât dacă intră aici.

— Dar tu eşti un om al strategiei.

Presupun că domnul Ennis vorbeşte cu antrenorul, deoarece acesta este de obicei cel cu care discută, când vine la antrenament. Domnului Ennis îi place să vadă cum *merge investiţia lui.* Cu cât câştigăm mai multe jocuri, cu atât este mai fericit. Niciodată nu sunt sigur de ce oamenilor ca domnul Ennis le pasă atât de mult de performanţa sporturilor în şcoală, dar el am presupus întotdeauna că încearcă să-şi retrăiască tinereţea sau cam aşa ceva.

— Trebuie doar să-ţi menţii poziţia, spune Ennis. Ai primit o sarcină grea, dar dacă se poate cineva descurca în situaţia asta, tu eşti acela.

Inima începe să-mi bată cu putere. Ştiu că, în filme, oamenii sunt prinşi întotdeauna din cauza unui detaliu stupid, cum ar fi telefonul care sună pe nepusă masă. Telefonul meu este întotdeauna pe modul silenţios, dar verific pentru orice eventualitate, apoi îl îndes în buzunarul hanoracului, încercând să nu respir prea zgomotos.

— Apreciez încrederea ta, zice persoana cu care vorbeşte Ennis.

Vocea îmi este familiară, dar are un ton foarte coborât, aşa că n-o pot identifica.

— Va fi o tranziţie grea pentru noi toţi, dar vom răzbi într-un fel sau altul.

— Vom face mai mult decât să răzbim, spune Ennis, chicotind.

Aud un foşnet de hârtie.

— Ai tot ce-ţi trebuie aici. Asigură-te doar că activitatea nu se întrerupe şi totul se va linişti.

— Liniştea e bună.

Recunosc vocea acum – decanul Hicks. Directorul Hicks. Sunt destul de aproape de uşă ca să mă aplec şi să trag cu ochiul, dar nu îndrăznesc.

— Intenţionez doar să păstrez aceeaşi linie. Cine ştie, poate chiar să fac unele îmbunătăţiri.

— Ei bine, ştii că-mi place să aud asta!

Îmi dau seama, doar din vocea lui, că Ennis zâmbeşte cu gura până la urechi. Apoi coboară glasul, aproape şoptind:

— Sper că eşti dispus să faci ce e nevoie pentru ca acest parteneriat să merite timpul investit. Al amândurora.

— Am fost întotdeauna un om de afaceri, răspunde Hicks. De aceea m-a angajat Moore. Nu mă încurc cu nimicuri!

— Ei bine, exact de asta avem nevoie, mai ales cu fondul Promise. O să meargă strună şi asta?

— Voi face tot posibilul.

— Bun. Putem relua de unde a rămas Moore. Cum mai merg lucrurile? S-a făcut vreo arestare?

— Nu, din câte ştiu eu. Dar ştim că a făcut-o unul dintre băieţii aceia. E doar o chestiune de timp. Poate că în curând vor putea să aplice puţină presiune, să-i facă să se întoarcă unul împotriva celorlalţi, ştii?

Asta îmi răscoleşte stomacul, dar Ennis scoate un sunet aprobator.
— Ei bine, trebuie să găsească pistolul! Toată poliţia asta pe care au adus-o în interiorul şi în afara şcolii... nu prea presează, trebuie s-o spun. Ar trebui să caute în toate părţile şi să-l găsească şi apoi să facă o blestemată de arestare! Atunci vom putea să terminăm cu toată mizeria asta şi să mergem mai departe. Să ne întoarcem la afaceri.
Apoi, deodată, Hicks strigă:
— SOLOMON! Ce faci în sala asta?
Îmi dau seama că am avut ochii strâns închişi, încercând să devin invizibil. Dar acum se deschid larg. Şi constat că mă uit direct la Solomon, care stă în afara sălii de conferinţe, pe partea opusă. De unde se află, se uită drept pe deasupra capului meu, la Hicks şi Ennis. Şi mă poate vedea clar ca lumina zilei. Se uită la mine, cu o expresie de şoc pe faţă. Trey mi-a spus odată că Solomon este informator, aşa că practic mi se opreşte inima în loc, ştiind că e pe cale să mă dea în gât. Şi chiar directorului interimar în persoană.
Solomon clipeşte şi apoi ridică privirea, peste capul meu, la domnul Ennis şi Hicks.
— Tocmai am terminat de mutat cutiile din vechiul dumneavoastră birou în biroul cel nou, spune Solomon.
Merge pe lângă fereastră, dar nu se mai uită la mine.
— Voiam să văd dacă mai aveţi nevoie să fac ceva, înainte să plec.
Nu îndrăznesc nici să respir, dar inima mi se desprinde de coaste şi porneşte să bată din nou. Nu-mi vine să cred că nu m-a dat de gol.
— Ah, mulţumesc, băiete. De fapt, mai există un ultim lucru pe care-l poţi face. Doamna Hall va veni aici să-şi adune obiectele personale rămase. Sunt câteva cutii în

holul principal pe care domnul Reggie le-a lăsat acolo pentru ea. Ar trebui să sosească din clipă în clipă. Ai putea să te duci şi să te ocupi de asta. După aceea, eşti liber să pleci.

— Am înţeles.

Solomon trece chiar pe lângă mine, dar nu se mai uită în direcţia mea. Când băiatul nu-l mai poate auzi, Hicks spune:

— Unul dintre cei buni.

Apoi el şi domnul Ennis ies prin uşile laterale, restul conversaţiei lor continuând afară.

Treptat, reuşesc să respir din nou, apoi mă târăsc ca un crab spre uşă, rămânând aproape de podea. Au plecat. Ies repede din sala de conferinţe şi, pe partea opusă a holului, cu telefonul deja în mână, îi trimit mesaj lui Trey.

Ennis părea încordat. Vorbea cu Hicks. Nu pare să sufere prea tare din cauza lui Moore, însă. Au vorbit numai despre afaceri. Despre fondul Promise. Crezi că el poate fi tipul pe care-l cauţi?

E-MAIL PRIMIT DE J.B., TREY & RAMÓN

Expeditor: darkgamble@anonmail.com
Către: J.B., Trey, Ramón

V-am văzut. V-am văzut, ucigaşilor, furişându-vă în preajma şcolii. Ce căutaţi? Curând, poliţia vă va înhăţa pe toţi trei. Staţi departe sau o să vă pară rău.

Nimeni

Asta-i partea pe care o urăsc, dar şi partea pe care o iubesc. Când intru într-o cameră şi nimeni nu-şi aminteşte numele meu. Este comod să fii un nimeni.

Nu rişti nimic, nu pierzi nimic. O viaţă plină de risc m-a învăţat că nu contează cât de jos zbori – atât timp cât nu te loveşti de sol. Prea sus înseamnă prea mult: zâmbete, încruntări, somn, mişcare – şi oamenii încep să te observe. Prefer să zbor sub radar.

Sunt perfect pentru un loc cum e Promise şi recunosc că nu mulţi alţii sunt. Aici, în interiorul şcolii Promise, e uşor să fii invizibil.

Pe oameni nu-i deranjează să-ţi ceară să faci lucruri când eşti un nimeni. Pentru că, chiar şi atunci când faci ce-ţi cer, ei tot nu te văd ca fiind cineva. Pentru ei, eşti doar un alt angrenaj al maşinăriei. Eşti imprimanta, eşti pixul, eşti tastatura, eşti telefonul. Eşti, poate, chiar o cameră video.

În cele din urmă, oamenii uită că eşti acolo, te văd aşa cum vezi o lampă. Spun în faţa ta tot felul de lucruri, fără să se gândească. Îşi dau cărţile pe faţă.

Vezi totul, chiar şi lucruri pe care ei nu intenţionează să le vezi. Lucruri pe care vor să nu le vezi.

Când eşti un nimeni, te-ai obişnuit să te confunzi cu peisajul. Excelezi în a dispărea în zugrăveala cenuşie. Ai putea să stai în picioare în şcoală, să umbli pe holuri, cu camera în mână, înregistrând filmări ale afişelor proaspăt puse, unele dintre ele cu vopseaua încă strălucitoare, udă. În fundal e vuietul sălii de sport, plină de adolescenţi, toţi devenind cineva în prezenţa celuilalt, în această perioadă rară de acceptare a zgomotului şi a bucuriei.

Apoi toată lumea intră în sala de sport, uşa se închide şi eşti din nou singur, un nimeni înconjurat de alţi nimeni. Mergi înapoi prin holul pustiu, imaginându-ţi că ai şansa să demonstrezi mai multă creativitate în felul în care *tu* vezi Promise. Acesta este modul tău preferat de a trăi şcoala. Aproape ca un mod de siguranţă. Nimeni nu se uită la tine. Toată lumea e ocupată. Nimeni nu se preface că-şi aminteşte numele tău.

Şi apoi zgomotul vocilor. Două persoane, strigând, nu ştii de unde. Apoi iată-te acolo, în holul din faţa ochilor tăi. Doi bărbaţi. Unul negru, unul alb. Înjurături, strigăte. Se ceartă.

Dac-ai avea camera de filmat!!

Apoi este pistolul. Te întorci imediat la vederea lui. Dar îl auzi descărcându-se. Forţa loviturii, felul în care zgomotul a umplut tot holul, pare să crape tavanul.

Nu trebuie să alergi. Ştii cum să dispari. Te estompezi în cadrul unei uşi. O clipă eşti acolo şi în clipa următoare ai dispărut. Îl vezi pe alb ieşind din încăpere, dar el nu te zăreşte. Se grăbeşte să se îndepărteze. Intră pe scara de vizavi de birouri.

* * *

— Iată-te! Exact omul pe care am venit să-l văd!

Tresar pe dinăuntru. În exterior, mă rotesc calm pe scaunul de birou, pentru a mă întoarce cu faţa spre blat, unde Stanley Ennis se sprijină pe coate, cu mânecile cămăşii suflecate. Zâmbeşte ca un agent de vânzări. Îmi surâde mereu în felul ăsta şi întotdeauna mă întreb ce crede că-mi vinde. Ştiu că, de fapt, nu-i pasă dacă-mi place de el sau nu. Soiului ăsta de indivizi bogaţi nu trebuie să le pese, de obicei, de chestii de acest gen.

— Salut, domnule Ennis.

— Suntem pregătiţi pentru memorialul de mâine? Totul în bună regulă?

Încuviinţez.

— Da, domnule, în cea mai mare parte. Acum pun la punct ultimele amănunte.

— Ai momentele importante din ultimul meci? Desigur, vreau să fie de bun-gust. Nu e nevoie să iasă prea mult în evidenţă la comemorare.

— Da, domnule. Arată grozav. Vi le pot trimite înainte, dacă doriţi să le vedeţi.

Zâmbetul lui devine mai larg. Ah, asta urmărea. Întotdeauna împinge oamenii să facă exact ce vrea el.

— Ar fi fantastic! Pot să-ţi trimit observaţiile pe care le am? Promit să nu ţi le comunic în ultimul moment.

— Desigur, domnule Ennis.

— Eşti un adevărat campion, rânjeşte el.

Eu sunt computerul. Sunt camera. Sunt biroul. Sunt un telefon.

Dar am şi un telefon adevărat. Când vibrează în buzunar, aştept până când domnul Ennis îmi aruncă un ultim rânjet de dincolo de uşă, pentru a mă uita cine sună.

Trey. Un alt cineva pe care au încercat să-l transforme într-un nimeni.

Bună, Omar. Tocmai am primit un e-mail supărător.

N-ai spus nimănui că am fost la şcoală, nu?

Mă uit la mesaj mult timp înainte să răspund.

Nu, tastez în cele din urmă. Inima ar trebui să-mi bată mai repede. Dar simt un calm ciudat. De parcă aş sta într-un castel de nisip privind valul cum se apropie. Este inevitabil.

Încă nu-mi vine să cred că ei îşi imaginează că l-am ucis pe Moore. Aproape că sunt jignit de asta, dar îmi vine şi să

râd. Totuşi nu râd. Având în vedere cu ce s-au confruntat, nu-i de mirare că sunt disperaţi să-şi dea seama cine e vinovatul. Pentru prima dată, regretul îşi înfige ghearele în măruntaiele mele. Ar fi trebuit să spun ceva când mi-am dat seama că Moore nu gestiona fondurile şcolii în mod corect. Sunt oare un laş?

Dar sunt un nimeni, cine m-ar asculta?

Şi chiar dacă m-ar asculta, chiar dacă aş deveni cineva pentru un scurt moment, de ce m-ar crede fără dovezi? Şi cine ştie în ce fel de pericol m-aş putea pune?

Adevăratul criminal ar putea să mă atace apoi pe mine.

CAPITOLUL 24

Revelaţii
RAMÓN

Nu îmi pot scoate din minte acel e-mail pe care l-am primit de la ucigaş. Trebuie să fie de la ucigaş.

Nu pentru că mi-e frică, dar mi s-a părut că îmi este familiar ceva din e-mail. Este aproape ca şi cum aş auzi vocea aceea venind din computer, dar nu pot desluşi a cui este. Să fim sinceri, oricine l-a trimis pare disperat, ceea ce trebuie să însemne că ne apropiem de adevăr.

Mă hotărăsc să trimit un mesaj grupului ca să încercăm să lămurim misterul.

> **Ramón**: Trey şi J.B., aţi primit şi voi e-mailul dubios?

Trey: Da. Trebuie să fie cineva care mai e încă în şcoală. Ennis a fost acolo pentru meciul de azi.

Keyana: J.B. spune că şi-ar fi dorit să fi văzut ceva.

Mă gândesc la Omar, încercând să-mi amintesc dacă am văzut pe cineva în picioare, afară, oricine, care să se uite spre noi, dar eu sunt scund.

Magda: Cu e-mailul, plus conversaţia dintre Ennis şi Hicks pe care a auzit-o Brandon şi chestiile despre fondul Promise pe care le-a menţionat Omar, se pare că Ennis este omul nostru.

Luis: Moore trebuie să fi făcut ceva ce le strica aranjamentul, deci Ennis a scăpat de el.

Keyana: Cum ziceam şi mai devreme, trebuie să urmărim banii. Aşa că, acum, cum îl dovedim?

Avem nevoie de o dovadă puternică. Dar nu e ca şi cum nişte filmări video vor apărea ca prin farmec, după ce poliţiştii au căutat peste tot.

Stai puţin! Poate camerele de supraveghere de la Promise n-au înregistrat nimic, dar dacă a primit cineva o filmare de la meci?

Apoi îmi amintesc că Omar a spus că plănuia să-i ia un interviu directorului Moore, în faţa camerei, chiar înainte ca acesta să fie împuşcat. Trimit repede un mesaj.

Ramón: Omar, ai făcut filmări cu Moore în ziua împuşcăturii?

Omar: Nu, nici măcar n-am configurat camera. Am avut nişte probleme cu microfonul.

Ramón: Crezi că microfonul a prins ceva?

Omar: Hmm, nu cred, dar am să verific.

Dezamăgit, las telefonul jos şi mă întind, pe spate, pe pat. Merita să-l întreb pe Omar, dar, evident, ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat.

Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat şi la cât de întoarsă pe dos a fost viaţa mea în ultimul timp. Mă gândesc la vremurile mele de la Promise şi la ultimele două zile în şcoală, înainte ca Moore să fie ucis. El îşi pierdea tot mai mult controlul, de aceea ne-a tratat aşa pe mine, pe J.B. şi pe Trey. N-a fost din cauza noastră.

Şi apoi mă loveşte un gând. Noi nu suntem băieţi răi, dar Moore a fost un om rău. În tot acest timp m-am gândit că am făcut noi ceva aiurea sau am greşit într-un fel, dar asta nici că poate fi mai departe de adevăr. Moore avea de-a face cu propriile lui încurcături.

Dar apoi un alt gând mă izbeşte şi sar din pat, străbătut parcă de un curent electric. Îmi amintesc de ce e-mailul acela mi-e atât de familiar.

CAPITOLUL 25

Înscenarea
J.B.

Keyana s-ar putea să fie cea mai deşteaptă fată pe care am întâlnit-o şi nu pot spune dacă asta se datorează faptului că-şi aminteşte fiecare lucru pe care-l vede sau pentru că mintea ei creează, în mod constant, lucruri noi.

Oricum, sunt destul de sigur că ambele sunt semne de genialitate. Acest plan nu s-ar fi înfiripat niciodată dacă n-ar fi existat ea şi Omar, cred. Dar mai ales Keyana. Şi exact asta îi spun, în timp ce stăm în spatele magazinului lui Rocky, aşteptând să apară şi ceilalţi, înainte de memorialul lui Moore.

— Ştiu, este de acord ea, surâzând drăgălaş.

Apoi devine serioasă, privindu-mă drept în ochi.

— Dar trebuie să ştiu un lucru. Tu ai face asta pentru mine? Dacă m-aş confrunta cu aşa ceva, ai face tot posibilul să mă ajuţi?

Mă uit la ea cât pot de lung, ca să simtă cum mi se topesc ochii într-ai ei.

— Când toate acestea se vor termina, o să-ţi scriu o poezie care să-ţi spună tot ce-aş face pentru tine, pe lumea asta. Dar deocamdată îţi voi spune că aş ridica întreaga planetă pe spinare şi aş purta-o în jurul soarelui, dacă doar mi-ai şopti tu s-o fac.

Îmi dau seama, după felul în care i se îmbunează ochii, că mă crede. Vreau s-o sărut chiar acolo, chiar şi în timp ce transpir şi simt că e posibil să-mi curgă sânge din nas, dar apar Ramón şi ceilalţi, toţi cu şepci pe cap şi cu glugile ridicate.

Suntem, cu siguranţă, deghizaţi.

— Deci, spune Keyana. Avem câteva opţiuni. Avem uniforme Promise, desigur. Luis, tu, dacă intri, cred că ar trebui să optezi pentru asta. Magda, îţi recomand să porţi rochie. Eu o să-mi pun uniforma de la Mercy, dacă sunteţi de acord. Ideea este că, în esenţă, nu vrem să se poată face asocieri între cine suntem şi de unde venim. Doar în cazul în care chiar nu putem evita anumite priviri. Luis, tu eşti un fel de excepţie. Pentru tine ar trebui să pară că e doar o zi oarecare, înţelegi?

— Deci cum? întreabă Trey, ridicând o sprânceană. Ar trebui să mă îmbrac ca un majordom sau aşa ceva? Aşa cum se face în filme?

— Nu tocmai.

Ea râde şi mă trece un fior la auzul acelui sunet cald.

— Pentru tine, J.B. şi Ramón, am împrumutat haine de la tatăl şi fratele meu. Cred că e mai bine dacă oamenii vă văd ca membri ai comunităţii, care au venit să aducă un omagiu. E chiar şi mai bine dacă vă văd în costum şi presupun că sunteţi persoane mature.

— Nimeni n-o să creadă că Ramón e un om matur, îşi tachinează Luis prietenul, împungându-l.

— Şi, ah, nu vreau să fiu nesuferit, dar cred că niciunul dintre aceste costume nu mi se va potrivi, spun eu, privind pungile cu haine.

Ea îmi zâmbeşte şi ridică una dintre ele.

— Frumoasă încercare, rosteşte. Dar tatăl meu are un metru nouăzeci şi cinci înălţime. Sper că nu ai nimic împotriva costumelor slim fit.

— Voi fi acolo, în miezul lucrurilor, arătând ca un mare şmecher, mormăi eu.

— Bun. Ăsta-i scopul deghizărilor. Ca oamenii să creadă că sunteţi altceva decât sunteţi în realitate.

Cu toţii ne schimbăm, pe rând, ascunşi după tomberoanele de pe aleea din spatele magazinului lui Rocky. Probabil, o chestie mult mai inofensivă decât ceea ce se întâmplă, de obicei, aici.

Keyana arată foarte drăgălaş în uniforma Mercy, dar nimic nu-i stă mai bine decât pantalonii ei obişnuiţi, strâmţi, cămaşa supradimensionată şi cerceii rotunzi. Are propriul stil şi asta îmi place la ea.

— Eşti sigur că Omar vine astăzi? mă întreabă Trey, odată ce ne schimbăm cu toţii.

Magda stă acolo, într-o rochie înflorată, care-i este prea mare.

— A spus că tocmai a făcut ultimele pregătiri, zice Ramón.

— Ar fi bine să nu se retragă în ultimul moment. Mi-aş dori să nu fie nevoie să riscăm să avem probleme astăzi, spune Trey.

— Nu ştiu, omule. Adică, teoretic vorbind, nu ni s-ar fi interzis să intrăm pe teritoriul şcolii. Suntem doar suspendaţi. Memorialul este deschis publicului, răspunde Ramón.

— Dar atunci de ce ne deghizăm?

— Doar o măsură de precauţie, spune Keyana. Pentru a nu atrage atenţia inutil! Hai să ne concentrăm la misiunea noastră. S-ar putea ca astăzi reputaţia voastră să fie reabilitată.

Îmi verific telefonul şi văd că e 11:45; decidem că a venit momentul. N-am avut emoţii, până acum.

— Sper să n-am probleme pentru că lipsesc de la şcoală, mormăie Magda.

— Da, şi eu la fel, spune Luis.

Keyana are o reacţie întârziată.

— Stai, Luis, tu de ce-ai *lipsit* de la şcoală? Ne ducem la şcoala *ta*. Puteai să mergi la şcoală, în clasa ta, şi să ne vedem acolo.

Clipeşte spre ea, apoi ridică din umeri.

— Doar pentru că nu voiam să ratez nimic.

Râdem cu toţii. Doamne, ce zi! Apoi Ramón se uită la mine.

— Eşti sigur că uşa aia de la subsol va fi deschisă?

— Am deschis-o când Keyana şi cu mine am spart dulapul lui Omar, spun eu.

— Da, dar probabil s-au asigurat că este închisă, până acum, zice Ramón.

— Aşa ai putea crede, spune Trey.

Îşi ridică telefonul.

— Dar băiatul meu, Brandon, a verificat în dimineaţa asta, şi e încă descuiată.

— Bine, aşa că vom intra cu toţii prin uşa de la subsol şi apoi ne vom despărţi, spune Keyana.

Se întoarce spre mine cu ochii mari.

— Dar fiţi atenţi. Dacă vi se pare riscant sau e cineva care ne urmăreşte sau orice altceva... o ştergem. Bine? Nu intraţi dacă este de rău. Pentru că poate nici măcar nu merită. Ne putem întâlni după aceea şi...

O sărut pe buze, în faţa tuturor. Până acum am aflat cum reacţionează. Uneori este tulburată şi trebuie oprită înainte să devină prea agitată. Dar îmi zâmbeşte.

— Am înţeles, spun.

— Ai înţeles, acceptă ea.

— Toţi am înţeles, repetă Trey, ca şi cum ar fi un meci de baschet, iar Luis preia şi el refrenul.

Râdem cu toţii. Le-am auzit la meciuri. De data asta însă, nimeni nu spune *promit*. Ne-am lămurit până acum câţi bani face sloganul ăsta.

* * *

Ne strecurăm în tăcere, prin uşa de la subsol şi imediat plecăm cu toţii în direcţii diferite. Mă gândesc încontinuu la ce are Omar pentru noi. Astăzi, totul *trebuie* să meargă bine. Dar nici nu vreau să-mi fac speranţe.

Pot auzi sunetele îndepărtate ale mulţimii care se mişcă prin şcoală – este atmosfera unei zile de meci, când în sălile de la Promise ai voie să vorbeşti, să râzi. Nedreptatea mă loveşte brusc. De ce trebuie să fie aşa? Nu sunt un tip rău. Niciunul dintre noi nu este. Deci de ce trebuie să petrecem toată ziua fără să zâmbim?

Chiar dacă numele meu va fi exonerat, nu cred că vreau să mă mai întorc vreodată în acest loc. E ca şi cum ai fi la închisoare. Care mai e diferenţa, în acest punct?

Parcurg, singur, drumul pe hol şi mă inundă toate amintirile despre ziua aceea. Cer permisiunea să merg la baie, neştiind nici măcar dacă voi fi lăsat să merg să fac pipi. În ciuda permisiunii, Hicks m-a oprit şi m-a interogat. Merg până la baie, încercând să am un moment în care nu sunt privit de profesori, care abia aşteaptă să depăşesc linia cu un milimetru.

Nu mi-am dat seama până acum, dar în ultimele zile, după crimă, fiind în afara şcolii şi sub supraveghere constantă, m-am simţit totuşi mai relaxat decât îmi amintesc să fi fost vreodată de când învăţ la Promise. Acest lucru nu are cum să fie firesc, frate. Pur şi simplu n-are cum.

Şi, de acum înainte, nici nu va mai fi.

CAPITOLUL 26

Se apropie spectacolul
TREY

Mi se pare ciudat să fiu din nou în sală, mai ales că port costum în loc să fiu în echipamentul de sport. Singurul lucru la care mă pot gândi este meciul pe care nu l-am putut juca, pentru că Moore m-a silit să lipsesc... cel care mi-ar fi deschis calea spre baschetul de colegiu.

Pe măsură ce mă mişc prin mulţime, privind şirurile de scaune pe care le-au aliniat pe podeaua sălii de sport, nu

pot să nu trăiesc, din nou, sentimentele acelea – furia, dezamăgirea, stânjeneala.

Nu-i normal ca o persoană să poată avea atât de mult control asupra viitorului altui om.

Aleg un loc în marea de scaune, privind în sus spre scena unde stau aliniaţi decanul Hicks, domnul Ennis şi alţi bogătaşi. Trupul îmi este inundat de furie, văzându-i acolo sus, arătând toţi ca scoşi din cutie, celebraţi, în timp ce eu sunt suspectat de crimă.

Respir adânc şi încerc să rămân concentrat. Eu, Ramón şi ceilalţi am intrat cu toţii separat, îndepărtându-ne unii de ceilalţi, prin mulţime. Nimeni nu ne observă. Cel puţin, nu din câte îmi dau eu seama. Este prima oară când sunt în propria mea şcoală şi nu simt că merg pe coji de ouă. Ceea ce e caraghios, pentru că, literalmente, *am intrat aici pe furiş*! La ora 12:00, Hicks se ridică nerăbdător de pe scaun şi se îndreaptă spre pupitru. În spatele lui, ecranul uriaş al proiectorului se ondulează, iar când salută publicul, se aşterne liniştea.

— Este minunat să văd aici, atât de multe persoane venite pentru a celebra viaţa colegului şi – cu adevărat – bunului meu prieten Kenneth Moore. Toată lumea prezentă cunoaşte impactul pe care el l-a avut asupra fiecărei încăperi în care a intrat şi îmi creşte inima să văd o sală atât de mare plină, ceea ce dovedeşte acest impact. Cu siguranţă suntem cu toţii aici din respect pentru tot ce a realizat el...

Am fost la multe ale naibii de înmormântări şi mereu trebuie să mă străduiesc să rămân treaz. Nu pentru că mă plictisesc, ci pentru că totul mi se pare total nesincer.

Unii se simt stânjeniţi când oamenii care urcă acolo pe podium plâng şi le curg mucii, dar eu prefer asta, sincer, chiar dacă nu simt prea multe pentru persoana care a

murit. Fiindcă îţi poţi da seama că acele reacţii sunt autentice.

Când Hicks îşi termină discursul sufocant, alţii se ridică şi spun poveşti despre domnul Moore. Toţi oamenii aliniaţi pe scenă, în costume şi pantofi strălucitori, sunt acolo pentru a vorbi în memoria lui. Dar nimeni nu plânge şi toate poveştile au acelaşi ton: *minunatul* Kenneth Moore. Sau: *poate că nu am fost întotdeauna de acord cu el, dar nu pot nega că*...!

Dintr-odată, nu mai vreau decât să plec de-aici. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să trec pe lângă mizeria aia uriaşă, portretul directorului Moore, atârnat în hol. Nu există niciun motiv pentru care tabloul trebuia să fie atât de mare. Din ce în ce mai mult, totul pare ca o grămadă de egouri care înoată într-un acvariu cu rechini.

Domnul Ennis ia microfonul în continuare. E îmbrăcat ca întotdeauna. Am văzut-o şi pe soţia lui, undeva în mulţime – extravagant înţolită, în costum taior cu pantaloni, de parcă ar candida pentru preşedinţie, sau de parcă el ar candida.

— Vreau doar să fiu ecoul cuvintelor pe care toată lumea le-a spus până acum, tună el în microfon. Promise este un loc special şi totul se datorează lui Kenneth Moore.

Arunc o privire prin sala de sport, întrebându-mă, pentru prima dată, dacă restul elevilor gândesc la fel ca mine – că da, Promise *este* un loc special datorită lui Moore... *un nenorocit de loc special*. Prind privirea lui Ramón şi pe faţa lui e gravată o încruntare adâncă.

— Am vrut să profit de această ocazie pentru a anunţa o schimbare majoră la Promise, în timp ce celebrăm viaţa acestui om – plecat dintre noi. Această şcoală va fi redenumită, oficial, Kenneth Moore Promise Preparatory. Ni s-a părut potrivit ca, dacă directorul Moore nu mai este, fizic, alături de noi, şcoala să-i poarte numele, pentru ca

noi să avem mereu, în inimile noastre, promisiunea misiunii sale.

El continuă să vorbească, dar eu stau acolo, simţind un fel de gol în suflet după acest anunţ. Şcoala va fi denumită după Moore? Adică, ce mare lucru? E doar un nume. E doar o şcoală. Dar pe măsură ce-i ascult pe toţi cei din jur aplaudând şi îi privesc dând din cap, îmi vine în minte un gând, ca o povară grea: *nu-i drept*.

Chiar nu e corect.

Par ca un copil mic care face istericale pentru că a fost eliminat din joc sau cam aşa ceva. Dar nu-i corect. Tipul care ne-a făcut pe toţi atât de nefericiţi şi s-a plimbat prin locul ăsta, proţăpindu-se în faţa elevilor şi urlând şi mirosind a alcool... tipul acela ajunge să treacă în viaţa de apoi, cu toată lumea spunând aceste poveşti absurde despre el şi punându-i numele pe clădire?

Şi cu noi cum rămâne? Cu mine, cu J.B., cu Ramón? Poveştile care se spun despre noi nu vor fi niciodată gravate cu litere de aur.

Oftez atât de adânc, încât femeia de lângă mine se întoarce să mă privească. Aplauzele se sting, iar acum Hicks s-a întors la microfon. Cât timp mai vor să se audă vorbind?

— Acum îmi face plăcere să anunţ vorbitorii din rândurile elevilor, spune Hicks, care au vrut să împărtăşească adunării câteva ultime cuvinte pentru iubitul lor lider...

Inima îmi bate repede în timp ce mă uit prin mulţime, căutându-l pe Omar. Unde este? Acest plan nu va funcţiona fără el. Aveam senzaţia că va renunţa, deşi speram că va fi altfel.

Apoi, imediat ce dau să trimit un mesaj echipei pentru a anula misiunea, îl observ stând chiar în spatele scenei, cocoţat acolo ca o pasăre subţiratică. Are un mod de a dispărea pur şi simplu pe scaun sau în mulţime. Cumva se

face singur inobservabil. Parcă se topeşte chiar sub ochii tăi. Dar acum îl văd şi el se uită la mine. Dăm din cap unul spre celălalt.
A venit momentul să facem spectacol.

CAPITOLUL 27

Marele final
RAMÓN

Cineva trebuie să mă fi observat. Şi, după aceea, valul nu va mai putea fi oprit. Băieţii de la Promise sunt maeştri la trimiterea de mesaje fără a fi remarcaţi şi ştiu că vorbele se răspândesc repede – *Ei sunt aici*. Nu sunt doar elevi. Se dau ghionturi invizibile, cu degete arătătoare ridicate în tăcere. *Ei sunt aici*. Cei trei băieţi despre care se crede că au făcut-o. Criminalii sunt în mijlocul nostru – sau cel puţin unul dintre ei.
Încerc să le ignor pe toate. Ţin ochii aţintiţi asupra scenei, unde m-am uitat în tot acest timp. Totul arată ca un fel de mascaradă.
Mă gândesc să mă ridic şi să plec când Trey trimite un mesaj grupului:

Aproape am terminat, marele final se apropie.

Brusc, îmi simt scaunul ca pe un fel de lavă fierbinte, amestecându-mă cu el, incapabil să mă mişc.
Nu e ca şi cum am încălca vreo lege. Poliţiştii nu ne-au interzis să intrăm în această clădire. Dar cu mulţimea de-

aici care plânge un bărbat de a cărui ucidere suntem suspectaţi, lucrurile ar putea deveni foarte repede stânjenitoare.

Trey nu mai scrie nimic şi mi-e teamă să mă uit spre el. Simt mulţi ochi aţintiţi asupra mea, târându-se ca nişte gândaci. Mi-e şi frică de ce trebuie să simtă Trey, ştiind că el e cel care a adus arma în şcoală. Dintre noi toţi, el pare cel mai vinovat.

Becca este pe scenă, ţinând un discurs despre cât de inspirată a fost ea de Moore în timpul vieţii sale şi despre faptul că, datorită lui, ea va ajunge, de asemenea, director. Pfff, desigur că va ajunge. Simt că mă număr printre elevii de felul celor pe care ea crede că îi va salva.

— Cine ştie, spune Becca cu acel zâmbet pe care-l are întotdeauna când se ştie privită, poate într-o zi voi fi director chiar la Promise!

Pentru prima dată, la tot acest spectacol de clovni, aud un cuplu chicotind, în public. Unul dintre ei este Antonio, de la ora de engleză ca limbă secundară – i-aş recunoaşte, oriunde, râsul şuierat, nazal. Mă face să vreau să râd şi eu, şi la fel şi expresia de pe chipul lui Hicks. Nu se poate răsti la noi aici, aşa cum ar fi făcut-o în timpul zilei de şcoală. Aici există camere de la canalele de ştiri, pentru numele lui Dumnezeu! Dar scanează publicul cu o privire ucigătoare, în care se citeşte promisiunea consecinţelor mâniei lui.

Un alt mesaj vine de la Trey:

Aveţi grijă, oameni buni. Vine domnul Reggie.

Cum era de aşteptat, domnul Reggie se mută din faţa sălii de sport în spate, cercetând scaunele din priviri. Trebuie să fi aflat că suntem aici. Plec capul şi ştiu că şi ceilalţi fac la fel... Cu coada ochiului, îl văd concentrându-se asupra lui Trey. Mi se pare normal – Trey este

întotdeauna acela de care oamenii îşi amintesc ca fiind „copilul-problemă”, doar pentru că face mereu pe bufonul. Mi-i imaginez folosind asta împotriva lui, în instanţă, şi mi se întoarce stomacul pe dos.

— Cât despre ultimul nostru elev care va vorbi... spune Hicks şi asta îl opreşte pe domnul Reggie din traiectoria lui.

Acesta se strecoară pe lângă peretele sălii de sport, uitându-se în spatele publicului. Trey are faţa întoarsă către mine, exact în unghiul potrivit pentru a rămâne nevăzut de agentul de pază. Îmi dau seama că domnul Reggie este frustrat – nu intenţionează să întrerupă comemorarea făcând o scenă ca apoi să se demonstreze că era, de fapt, vorba de alt tip. Ştiu că îl derutează costumaţia şi pentru asta îi mulţumesc în gând Keyanei.

— Îmi face plăcere să-l anunţ pe Omar Rosario, un elev muncitor şi, de asemenea, fotograful şi videograful amator de la Promise. Aţi putut observa clipurile video şi fotografiile făcute de el, pe toate monitoarele şcolii noastre – dacă aţi făcut-o, atunci aţi văzut munca minunată a acestui tânăr! Trebuie să-i mulţumim pentru videoclipul de astăzi, care onorează viaţa directorului Moore. L-am văzut eu însumi şi, credeţi-mă, veţi plânge cu toţii.

Îl invită pe Omar la pupitru cu o mişcare a braţului şi, pentru prima dată, toţi elevii îl văd cu adevărat pe acest puşti.

Eu l-am văzut de o mie de ori, desigur, aproape întotdeauna la birouri. De fiecare dată când am fost trimis în detenţie, Omar era acela care-mi dădea fişa semnată, în birou. Mormăind mereu un răspuns când îi mulţumesc, nu vorbeşte niciodată mai mult decât e absolut necesar. A fost cu mine la cursul de engleză ca limbă secundară, timp de un an, dar a trecut repede mai departe. N-am ştiut

niciodată dacă ar fi trebuit să fie acolo de la bun început sau nu – dacă a fost trimis acolo de Moore pentru că vorbeşte spaniola sau dacă, de fapt, a învăţat engleza foarte repede. Cine ştie?

Omar e de obicei un mister, dar astăzi se apropie de microfon, înalt şi drept, cu umerii foarte puţin aduşi. Mâinile lui subţiri apucă microfonul, ajustându-l pentru a ajunge cu gura la el.

— Bună ziua tuturor, rosteşte el către sala de sport.

Nu mormăie. Vocea lui este blândă, dar clară.

— Numele meu este Omar Rosario şi aş dori să-i mulţumesc directorului Hicks pentru prezentarea mea, precum şi pentru oportunităţile pe care el şi Promise mi le-au oferit, permiţându-mi să-mi explorez interesul pentru fotografie şi filmare în timp ce învăţam pentru absolvire. Sper că toată lumea de aici se va bucura de film şi îmi pare rău că a ieşit puţin cam lung. A fost foarte dificil să aleg scenele pe care să le includ şi cele pe care să le elimin.

Luminile se sting la semnal, iar când mă uit la Trey văd că nu mai trebuie să-şi ascundă faţa de domnul Reggie – pentru că se face întuneric şi pentru că, oricum, agentul de pază nu se mai uită spre el. Toată lumea priveşte în sus, spre marele ecran strălucitor. Omar s-a întors la locul lui de pe scenă şi se uită politicos în jos, la mâinile lui, în timp ce videoclipul porneşte.

Începe cu Promise aşa cum arăta iniţial – destul de asemănător cu cel din prezent, dar puţin mai nou, cumva mai strălucitor. Apoi sunt mai multe postere: cluburi, organizaţii şi alte chestii. Şi Moore, mergând pe hol zâmbind, cu părul mai puţin cărunt şi costumul mult mai puţin şic. Cineva trebuie să fi avut filmarea asta pe un telefon vechi, fără rezoluţie, căci imaginea nu este prea

clară. Dar el este. Şi, sincer să fiu, pe atunci ar fi putut să îmi placă.

Doamna Hall merge lângă el, radiind. Sunt chiar momente cu el intrând în sălile de clasă şi purtându-se oarecum simpatic. Băieţii sunt nemişcaţi, îmbrăcaţi în uniforme apretate, dar feţele lor nu sunt la fel de încremenite ca mai târziu... Oamenii par un pic mai relaxaţi, sunt şi imagini cu ei vorbind pe hol. Observ cu o tresărire că nu exista nicio linie albastră pe podea. Când a fost introdusă? Auzi oameni râzând şi nu auzi *bip bip bip*-ul nesfârşitelor puncte minus.

Pe măsură ce filmul se derulează, se poate observa evoluţia Promise într-un interval de timp anume. Elevii cresc, zâmbetele sunt din ce în ce mai rare, holurile sunt mai puţin pline de elevi şi postere. Pereţii par să devină mai gri. E o perioadă dinaintea sosirii lui Hicks şi apoi deodată el este acolo – imagini sobre cu cei doi bărbaţi mergând pe hol, adânciţi în conversaţie. Imagini cu ei aplecaţi peste documentele de pe masa de conferinţă, poziţionaţi aproape ca nişte arhitecţi asupra unor machete.

Ridic privirea către Hicks şi faţa lui e scăldată de emoţie. Prietenia lui cu Moore înfloreşte chiar aici, sub ochii tuturor. Asta m-ar întrista dacă n-aş şti cum s-au susţinut unul pe celălalt, dar niciodată pe noi. Cum, câteodată, părea că stau la Moore în birou ca să născocească noi modalităţi de a ne transforma în nişte oameni rigizi şi tăcuţi.

Ennis apare în unele dintre aceste imagini şi zâmbeşte larg, de fiecare dată când se arată pe ecran. Omar e un regizor genial. Încep să observ felul în care niciodată un cadru cu Ennis nu ocupă prim-planul. E mereu în fundal, discutând sau privind în jur zâmbitor. Pentru că ăsta este el la Promise: tipul din spatele... scenei, omul cu banii,

tipul care-i şopteşte la ureche celui ce învârte roata. Îmbătrâneşte şi el pe măsură ce filmul continuă, o altă dovadă a talentului lui Omar: totul este cronologic şi nu este atât o istorie a carierei lui Moore, cât o istorie a şcolii Promise de la origini până în prezent.

Apoi sunt eu. Mă zăresc pe mine însumi în fundalul cantinei, zâmbind în timp ce dau cuiva o *pupusa*. M-a mai văzut cineva? Mi-e teamă să mă uit în jur. Cu ce scop a inclus Omar imaginea aceea?

Apoi apare Moore pe hol şi arată ca în zilele premergătoare uciderii sale. Puţin dezordonat, în costumul lui elegant. Mergând ţeapăn pe hol. Este destul de puţin probabil – e departe de cameră –, dar îl auzi strigând la băieţi pe holuri. Mă uit la Hicks şi constat că se încruntă.

Pe urmă este J.B. – camera doar trece pe lângă el, ca şi cum s-ar fi întâmplat să-l prindă adâncit în gânduri. Îşi închide dulapul, apoi merge liniştit pe culoar, pe linia albastră.

Moore din nou – trântind uşa dulapului unui tip, după ce acesta şi-a luat de-acolo cărţile. Copilul tresare. Se aud câteva mormăieli înăbuşite în mulţime.

Apoi e Trey – trage cu mingea de baschet pentru un coş de trei puncte, în curte, râzând prea tare, cu ochii luminaţi de o glumă. În imaginea aceea, Moore nici măcar nu apare. Ce face Omar? Mă uit din nou la scenă şi-l văd pe Ennis aplecându-se pentru a vorbi cu Hicks, care clatină din cap.

Apoi sala se umple de zgomot. Ziua meciului. Bannere. Culori. Strigăte, urale şi cântece. Holurile sunt pline de oameni. Aparatul de filmat trece peste ei ca o pasăre – ocolind diversele obstacole. Ai senzaţia că eşti într-o mulţime plină de energie şi entuziasm. Cadre din partea de sus a tribunei, imortalizând sala, în ansamblu. Cadre de la intrare, surprinzând felul în care se mişcă rapid

picioarele ambelor echipe, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Cadre de pe hol, cu bannere deasupra uşii sălii de sport pe care scrie „PROMITEM”.

Apoi camera se mişcă lin pe hol, înapoi, ca şi cum ne-ar întoarce în timp. La început lent, apoi din ce în ce mai repede, toate dulapurile se estompează. Undeva, în depărtare, încă se aud strigătele din sala de sport.

Zgomotul scade treptat în volum, apoi creşte din nou, nu cu mai multe glasuri neclare, ci doar cu două voci ascuţite, în timp ce ecranul devine negru.

Dar sunetul continuă să se audă.

— Tot ce-ai avut de făcut a fost să mă bagi şi pe mine în combinaţie, Ken! Aş fi putut face asta mai clar? Te-am avertizat şi acum ne aflăm în situaţia asta!

— Ţi-am spus că nu o să se întâmple! În câte feluri e nevoie să ţi-o mai zic?

Prima voce se umple brusc de ură, transformându-se în ceva violent.

— Crezi c-o să stau aici să te privesc cum mă excluzi din afacere? Am să mă descurc. Crezi că nu pot? Mă ocup de toate chestiile nenorocite pe care mi le pui în braţe.

— E nevoie de timp pentru a construi aşa ceva şi tu vrei să-ţi faci drum direct în vârf. Nu aşa funcţionează lucrurile. Şi dacă te-ai fi gândit dracului la afaceri în loc să-ţi bagi nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala, conversaţia asta n-ar fi avut loc! Deci, dacă eşti supărat, nu e decât vina ta.

Devin din ce în ce mai furioşi, iar unul dintre ei ţipă mai tare, în timp ce celălalt încearcă să-l liniştească. Ştiu pe cine aud – vocile lor sunt clare ca lumina zilei.

Hicks şi Moore.

— Crezi că o să te las aşa... să nu-mi dai ce mi se cuvine? Ştiind ceea ce ştiu? strigă Hicks.

— Îţi zic că n-ai nimic de spus în această privinţă.

Urmează o pauză de o clipă şi apoi se aud câteva bufnituri şi zgomote.

— Hai, nemernicule, îndrăzneşte, ce mama dracului! se răsteşte Moore. Îndrăzneşte numai!!

— Dă-mi partea mea!!! Ştiu că fondul Promise e doar puşculiţa ta personală, Kenny! Toţi acei bani de la Ennis ajung direct în buzunarul tău! Dă-mi ce mi se cuvine!!!

— Am spus NU!

Când se descarcă arma, toţi cei din sala de sport „Stanley Ennis” rămân cu răsuflarea tăiată. Wilson Hicks, decanul elevilor, acum director interimar, a fost înregistrat ucigându-şi partenerul de fărădelegi, pe directorul Moore.

Abuela mea spune întotdeauna că mă pricep să citesc oamenii. E-mailul pe care l-am primit J.B., Trey şi eu a fost un fel de cadou. *Furişat*, spusese Hicks. Folosise acel cuvânt vorbind cu mine, înainte.

Filmul continuă să ruleze şi auzim cadavrul directorului Kenneth Moore căzând pe podea. Auzim foşnet în jurul camerei, mişcare, ca şi cum cineva ar fi încercat să şteargă amprentele rămase în birou. Şi apoi se aşterne tăcerea.

Keyana Glenn

Pe scenă, Wilson Hicks se luptă să pornească iar microfonul, pentru a opri prezentarea. E înnebunit. Între timp, Omar Rosario stă calm pe scaun, cu mâinile încrucişate în poală.

În public, oamenii strigă. Unii sar la telefon pentru a suna la poliţie, dar nu e nevoie – poliţiştii sunt deja aici. I-am văzut când ne-am furişat înăuntru, alături de ceilalţi

participanţi. La evenimente mari ca acesta, participă întotdeauna şi poliţia, iar astăzi nu este nimic diferit.

Nimeni nu ştie ce să facă şi nici eu nu ştiu. Stau doar pe scaun, dorindu-mi să fiu lângă J.B., care arată exact ca în filmul lui Omar – serios, grijuliu, gânditor, chiar dacă toţi ceilalţi se agită.

— Toată lumea să rămână pe loc! strigă Hicks. Vom lămuri toate acestea. O să ne dăm seama ce s-a întâmplat aici. Un fel de glumă bolnavă... va fi dat afară...

Publicul pare încremenit.

Cu excepţia băieţilor de la Promise.

Mai întâi este J.B. În timp ce Hicks strigă la toţi să stea aşezaţi şi să tacă, J.B. se ridică, încet, de pe scaunul său pliant. Nu-l poţi rata. La cei un metru nouăzeci ai lui, stând acolo în costumul tatălui meu, fără să facă nimic, cu braţele pe lângă el. Doar stă în picioare, uitându-se la Hicks. Toată lumea îl vede, iar valul de şoapte se intensifică. Unele dintre ele nici nu mai sunt şoapte.

E nevinovat. Acesta este J.B. Williamson. Este nevinovat.

Apoi e Trey. Se ridică şi el, cu costumul atârnându-i puţin la umeri.

Trey Jackson. Este şi el aici. Trey n-a făcut asta.

Apoi Ramón. Tremură în timp ce stă în picioare – îl pot vedea de-aici.

Ramón Zambrano. E nevinovat. Toţi sunt nevinovaţi.

Unul câte unul, băieţii de la Promise se ridică. Nu spun nimic. Dar, unul după altul, rând pe rând, ceilalţi elevi se ridică şi ei în picioare, până ce şi ultima uniformă din sala de gimnastică este sus, cu spatele drept, sfidătoare.

Şi, în sfârşit, Omar Rosario se ridică şi el de pe scaun.

RAPORT OFICIAL AL POLIŢIEI DC
DOSARUL DE UCIDERE A LUI
KENNETH MOORE

Interogatoriile ulterioare şi colectarea atât a probelor fizice, cât şi a dovezilor balistice indică faptul că domnul Kenneth Moore, defunctul director de la Urban Promise Prep, a desfăşurat pe o perioadă de ani buni fraude şi scheme de delapidare, care implicau sponsori şi fonduri politice. Stanley Ennis, Lindsay Ennis şi încă un membru al consiliului au fost şi ei implicaţi. Urmează investigaţii – detectivul Ash va urmări cazul Ennis cu o echipă alcătuită din trei persoane.

Dovezile incontestabile îl indică pe Wilson Hicks, fostul decan al elevilor de la Urban Promise Prep, ca fiind responsabil de moartea lui Moore. Acuzaţiile includ omor, constrângere, şantaj, falsificarea probelor, înlăturarea şi manipularea probelor. Arma crimei a fost găsită în casa lui Hicks. Pistolul purta amprentele acestuia.

Când a fost confruntat cu vocile de pe caseta înregistrată de elevul Omar Rosario, Hicks a recunoscut că a avut un conflict cu Moore în privinţa delapidării şi pentru a-l presa să împartă fondurile. Hicks pare dispus să ofere informaţii despre celelalte persoane implicate – ne vom consulta cu procurorul districtual asociat, pe măsură ce ancheta avansează.

Rapoartele de laborator au confirmat afirmaţia lui J.B. Williamson cum că sângele de pe cămaşa sa era, de fapt, al lui – martorii relatează că lui Williamson i-a curs sânge din nas şi în sala de sport de la Promise Prep în ziua în care a fost difuzat documentarul lui Rosario.

Tutorele lui Trey Jackson, Terrance Jackson, confirmă faptul că arma este a lui şi că nu ştia că lipseşte – înregistrările indică şi că el nu a mai fost la un poligon de tragere de multe luni, susţinându-i

afirmaţia cum că nu ar fi observat lipsa armei. Hicks recunoaşte că a găsit pistolul în baie, pe când făcea o inspecţie în căutarea mărfurilor de contrabandă. Nu se ştie exact cum a ajuns arma acolo, dar se crede că ar fi putut fi furată de la domnul Jackson.

În ceea ce îl priveşte pe Ramón Zambrano, Hicks a susţinut iniţial că amprentele sale erau pe peria de păr a tânărului, găsită la locul crimei, pentru că o luase când a descoperit cadavrul. Dar, după un interogatoriu suplimentar, Hicks a recunoscut că a furat peria din dulăpiorul şcolii şi a pus-o în biroul lui Moore.

Această investigaţie îi găseşte pe toţi cei trei băieţi de la Promise – J.B. Williamson, Trey Jackson şi Ramón Zambrano – nevinovaţi.

Ziarul PROMISE PREP

UN ARTICOL SEMNAT DE MARCUS WATTS, REDACTOR-ŞEF

La un an după uciderea directorului Kenneth Moore, eveniment care a zguduit comunitatea noastră strâns unită, Promise Preparatory, acum proaspăt redenumită, este prosperă, sub conducerea directoarei Carla Hall. Un vizitator al acestei şcoli s-ar putea să n-o recunoască, dacă o compară cu felul în care arăta în urmă cu un an. Holurile sunt acum pline de zgomot şi de afişe anunţând evenimente şi organizaţii nou formate, inclusiv acest ziar, care a câştigat deja un premiu pentru integritate şi excelenţă.

Întâmplările de anul trecut au necesitat o reorganizare masivă, de la valori fundamentale şi regulament, până la personal. A mai rămas doar o mână din vechii profesori – directoarea Hall a fost

meticuloasă, schimbând totul la Promise. Acum există un comitet al elevilor, precum şi şase consilieri pentru sănătate mintală, personal complet pentru orele de engleză ca limbă secundară şi o cameră senzorială pe care elevii o numesc Conacul Relaxării.

Comisia de cercetare condusă de elevi a constatat că acestea sunt măsurile pe care le necesită un mediu şcolar cu adevărat de succes. Când cercetările lor descoperă că un nou efort ar putea servi mai bine elevilor de la Promise, comisia îl propune directoarei Hall, care se întâlneşte apoi cu comitetul elevilor. Acestea sunt doar câteva dintre noile adaosuri necesare la Promise, dar multe aspecte ale mandatului lui Moore au fost eliminate. Inclusiv linia albastră.

În această zi, la un an după ce s-a demonstrat nevinovăţia celor trei elevi de la Promise care fuseseră acuzaţi de uciderea fostului director Moore, ziarul Promise Prep a considerat că este potrivit să amintească de destinele acestor tineri care, deşi nu mai sunt elevi aici, pentru că au absolvit între timp, poartă noua moştenire a ceea ce crede şi reprezintă această şcoală.

Ramón Zambrano, fondatorul programului de voluntariat în bucătărie aici, la Promise – care rămâne unul dintre cele mai populare şi bine văzute proiecte din district – a primit o bursă completă pentru Şcoala de Artă Culinară din Sullivan, unde se pregăteşte pentru o carieră de bucătar.

Trey Jackson a fost numit cel mai bun marcator din district la absolvire şi acum joacă baschet la nivelul D1, specializându-se în informatică.

Iar J.B. Williamson se află într-o călătorie de un an, cu iubita lui din perioada şcolii, Keyana Glenn. Au

amânat facultatea cu un an – ea, Dreptul; el, compoziţia muzicală – pentru a explora ţara împreună.

Viaţa fiecăruia dintre aceşti trei tineri îşi urmează propria cale, dar, oriunde merg, corpul elevilor de la Promise Prep îi aplaudă pentru curajul lor şi pentru că întruchipează principiile mottoului Promise, care s-ar putea să fie puţin diferit de cel auzit pe vremuri:

Suntem tinerii de la Promise Prep.
Suntem destinaţi măreţiei.
Merităm bucurie.
Suntem extraordinari.
Cerem de la lume ceea ce dăm lumii:
respect, înţelepciune şi bunăvoinţă.
Suntem speranţa celuilalt.
Suntem responsabili pentru viitorul nostru.
Noi suntem viitorul.

Promitem

Mulţumiri

Ca întotdeauna, în primul rând vreau să-i mulţumesc celui mai bun coechipier pe care l-aş fi putut avea, draga mea soţie. Tu eşti stânca mea! Mulţumesc frumoaselor mele fetiţe gemene, părinţilor mei, socrilor şi tuturor rudelor şi prietenilor pentru că m-au sprijinit în călătoria mea. Vă mulţumesc pentru că v-aţi dăruit mie, ca eu să mă pot dărui artei mele.

Îţi mulţumesc, Brian Geffen, pentru că ai promovat *Noi suntem băieţii de la Promise* şi ai păstorit acest proces mai elegant decât orice astfel de acţiune asemănătoare văzută vreodată. Dăruirea ta a fost o inspiraţie. Perspicacitatea şi capacitatea ta creativă au fost de nepreţuit şi n-aş fi putut spune această poveste fără tine.

Mulţumesc, Dhonielle Clayton, care a crezut suficient de mult în mine pentru a-mi oferi impulsul de care am avut mereu nevoie. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit din înţelepciunea şi experienţa ta, cu atâta bunăvoinţă, şi că ai fost un mentor pentru atâtea voci din această industrie. Îţi sunt recunoscător pentru totdeauna.

Îţi mulţumesc, Joanna Volpe, că eşti ŞEFA care eşti! Mulţumesc pentru că m-ai susţinut şi că faci asta ori de câte ori am nevoie de tine. Şi mulţumesc membrilor echipelor de la New Leaf şi Cake Creative pentru sprijinul lor din culise, în special lui Jenniea Carter, Jordan Hill, Meredith Barnes, Shelly Romero, Clay Morrell şi Carlyn Greenwald.

Mulţumesc restului echipei de editare de la Macmillan – Carina Licon, Ann Marie Wong, Jean Feiwel, Jennifer Besser, Rich Deas, Kat Kopit, Alexei Esikoff, Veronica Ambrose, Ryan Jenkins, Jennifer Edwards, Kristin Dulaney, Sam Smith şi Emma Jones. Multă, multă dragoste pentru personalul strălucit din publicitate şi marketing – Molly Ellis, Morgan Rath, Mariel Dawson, Melissa Zar, Katie Quinn, Naheid Shahsamand, Mary Van Akin şi Kristen Luby. Şi mulţumiri speciale lui Ken Nwadiogbu, care a creat coperta noastră fenomenală.

Fără voi toţi, *Noi suntem băieţii de la Promise* n-ar fi văzut lumina tiparului. A fost implicată în ea o comunitate mare de oameni inteligenţi şi talentaţi, care cred în puterea de a povesti.

Şi, în sfârşit, dar nu în ultimul rând, vreau să mulţumesc tuturor elevilor cărora le-am predat vreodată, pe lângă care am trecut pe un hol sau pe care i-am antrenat în Liga Juniorilor. Voi toţi m-aţi inspirat în multe feluri şi mă străduiesc să vă întorc favoarea. Vreau să le mulţumesc celor tineri care citesc această carte astăzi – vouă, care puteţi fi orice vreţi să fiţi în această lume. Imaginaţia voastră este unul dintre cele mai mari atuuri de care dispuneţi; profitaţi de ea!

Cu multă dragoste, vă mulţumesc tuturor, Nick